

Giới thiệu Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi

Những tựa truyện của tác giả Diệp Khinh Khinh luôn gây được ấn tượng mạnh bởi sự kịch tính và số phận nhân vật chính khởi đầu một cách bi thảm, pha lẫn yếu tố huyền huyền, ma pháp và thể loại xuyên không tạo nên sự khác biệt của nó. Hứa hẹn sẽ là tựa truyện không thể bỏ qua dành cho độc giả yêu mến thể loại này.

Nàng bị vị hôn phu cùng thân tỷ tỷ hãm hại, trước thành thân một ngày bị mọi người 'bắt gian tại trận!' Giữa tiếng cười nhạo và nhục mạ của mọi người khi bị từ hôn, từ sống đánh đến chết, lần nữa mở mắt, bộc lộ tài năng, tuyệt đại tào nhĩ, nàng đã không phải là người cho nhân tùy ý khi đánh nhục mạ.... Mọi độc giả tiếp tục theo dõi truyện Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Bị Nhốt

“Ăn cơm”

Cửa sổ phòng tối bị mở ra một chút, một bàn tay thô ráp khó coi luồn vào, để trên cửa sổ một cái chén lớn, sau đó 'lạch cạch' hai tiếng, tùy tay ném hai cái bánh bao, còn có một ít đồ ăn đã nguội lạnh, toàn bộ rơi vào trong cái chén lớn kia, tựa như cho cậu ăn.

Không, so với uy cầu còn muốn ghê tởm hơn.

Quân Mặc Sơ vẻ mặt không chút thay đổi ngẩng đầu nhìn lại.

Căn phòng tối ánh sáng không tốt, từ lúc nàng hay cái thân thể này tỉnh lại, liền vẫn bị nhốt ở trong căn phòng tối này, hôm nay là ngày thứ tư.

Căn cứ vào trí nhớ của thân thể này, sờ dĩ bị nhốt ở nơi này là vì nàng cùng Thần vương Nam Cung Thần vào trước ngày thành thân một ngày bị người bất kê thông dâm tại giường, Thần vương trong cơn giận dữ, ngay tại chỗ từ hôn.

Quân gia cao thấp đều cảm thấy nàng đã nhục mạ môn phong, theo gia pháp xử trí đánh cho thương tích đầy mình, liền đem nàng để tại trong ám phòng này, làm cho nàng tự giác kiểm điểm, một tháng không được ra ngoài.

Quân Mặc Sơ câu môi cười lạnh, chủ thân tiền nhiệm của thân thể này không có sống đến được lúc đó, nhưng thật ra lại làm nàng sống lại.

Nàng là Vương của lĩnh đánh thuê Nam Phi thế kỷ 21, ai có thể nghĩ đến một hồi đồng quy vu tận trong một vụ nổ mạnh, nàng không những không có chết, ngược lại trùng sinh đến dị thế.

“Tam tiểu thư, chớ nên trách lão ma ma ta hà khắc đối với ngươi, gia chủ cũng không có phân phó hạ nhân cấp tam tiểu thư ngươi đồ ăn, đây đều là nhị tiểu thư của chúng ta thiện tâm, đặc biệt lưu lại cho tam tiểu thư ngươi.”

Ma ma đưa cơm thấy Quân Mặc Sơ bất động, đem rổ đặt qua một bên, âm dương quái khí lên tiếng nói.

Căn cứ vào trí nhớ thân thể này, Quân Mặc Sơ nhận được người này, kêu Xuân ma ma, là ma ma hầu hạ Quân gia Nhị tiểu thư Quân Thiên Thiên, ngày thường hay điểu vũ dương oai, Quân Thiên Thiên đi đến đâu, nàng đều theo tới, một cái tiểu nhân nịnh bợ.

Quân gia là đệ nhất thế gia Đại Vũ quốc, nội tình gia tộc hùng hậu, ở cả Đại Vũ Đế quốc có địa vị quan trọng, liền ngay cả hoàng thất cũng muốn khiếm nhường ba phần.

Với tư cách tam tiểu thư của đệ nhất thế gia, theo lý thuyết Quân Mặc Sơ thân phận cùng địa vị hẳn là cao cao tại thượng, chính là hiện giờ ngay cả một ma ma cũng dám cùng nàng nói như vậy, có thể nghĩ, nàng ở trong gia tộc địa vị có bao nhiêu thấp.

Làm nàng kinh ngạc chính là, thân thể này cùng nàng giống nhau, cũng kêu Quân Mặc Sơ, là Đại Vũ quốc đệ nhất mỹ nhân, chính là Quân Mặc Sơ ở sáu năm trước bỗng trở nên điên điên khùng khùng, vốn tất cả các nam nhân đều hy vọng xa vời có được Đệ nhất mỹ nhân Đại Vũ Quốc, biến thành người điên bị bắt cả mọi người phỉ nhổ chán ghét.

Mà vốn người cùng nàng có quan hệ hôn ước Thần vương Nam Cung Thần lại coi nàng như giày dép mà vứt bỏ, đối nàng chán ghét đến cực điểm, thêm chuyện tình phía trước, vì trong thân thể người bị điên nên trí nhớ thực hỗn loạn, nàng liền không rõ lắm.

“Lấy đi.” Quân Mặc Sơ nhìn cũng không nhìn chỗ thức ăn gọi là cơm chiều đến cả đồ cho cậu ăn cũng không bằng, lạnh lùng ném ra hai chữ.

Xuân ma ma sắc mặt khê biến, thăm nghĩ kẻ điên này tính tình càng ngày càng tệ, trước kia còn không dám đối với chính mình lớn tiếng, hiện tại cư nhiên dám cùng nàng nói chuyện?!

Nàng đang muốn nói cái gì đó, một đạo thanh âm mang theo ác ý và trào phúng vang lên.

“Xuân ma ma, không phải nói gì nữa, làm cho nàng đói vài ngày, nàng mới biết được mình sai ở chỗ nào, Sách Sách, nuôi cậu còn biết báo ân đâu, Quân gia chúng ta nuôi nàng lớn như vậy, nàng không biết báo ân, còn ném hết mặt mũi Quân gia, thật sự là một tiện nhân vong ân phụ nghĩa.”

Đứng ở phía sau Xuân ma ma là một thiếu nữ mặc sa quần màu vàng nhạt, thiếu nữ mi mục thanh tú, môi đỏ điểm điểm hồng nhuận, da trắng nõn nà, y phục trên người, đều là vật thượng đẳng, đúng là nhị tiểu thư nhận hết sự sùng ái của Quân gia, Quân Thiên Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Một trời, một đất

Quân Mặc Sơ cùng Quân Thiên Thiên ở nhà chính là một trên trời, một dưới đất.

Quân Thiên Thiên đoan trang thanh lịch, nói năng lương thiện, kết giao không ít bằng hữu đối với Quân gia hữu ích, làm cho Quân gia chú đối với nàng thường khen không dứt miệng.

Quân Mặc Sơ một người mang bệnh đến điên điên khùng khùng, là một hoa si khiến người ta ghét bỏ, ai thấy nàng đều là chán ghét lắt đầu.

Thương Khung đại lục là một thế giới dùng võ vi tôn, cường giả vi vương (*người mạnh làm vua*), Quân Thiên Thiên năm mười tuổi thời điểm kiểm tra huyết mạch, kiểm tra ra cao cấp thượng đẳng huyết mạch, huyết mạch quyết định thiên phú, huyết mạch càng mạnh, thiên phú càng cao, Quân Thiên Thiên là cao cấp huyết mạch, bên trong vẫn là cao cấp thượng đẳng huyết mạch, làm cho nàng trở thành thiên tài trẻ tuổi Đại Vũ đế quốc, ngăn ngừa vài năm thời gian, liên tu luyện thành tam giai vũ lực.

Mà Quân Mặc Sơ lại bị kiểm tra ra 'tử chi huyết mạch' vạn năm khó gặp, tử chi huyết mạch cực kỳ hiếm thấy, danh như ý nghĩa, kia huyết mạch là huyết mạch chết, không thể tu luyện, là trong ngàn người không có một người, phế tài huyết mạch.

Đừng nói nhất giai, nàng ngay cả vũ lực đều ngưng tụ không thành.

Có cực phẩm phế tài huyết mạch, tự nhiên cũng có huyết mạch lợi hại nhất, đó chính là thần chi huyết mạch. Chính là cao cấp thượng đẳng huyết mạch đã muốn quá mức hiếm thấy, trong ấn tượng của khối thân thể này, cả Đại Vũ quốc không quá ba người, có thể thấy, thần máu mạch có bao nhiêu hi hữu.

Nguyên nhân chính là vì như vậy, Quân Thiên Thiên là cao cấp thượng đẳng huyết mạch, làm cho nàng trở thành vị thiên tài sáng giá của Đại Vũ đế quốc, vô số người đem ánh mắt đều tập trung trên người nàng ta.

Xuân ma ma hắc hắc cười một tiếng, thần tình (*về mặt*) nịnh hót: “Nhị tiểu thư, hai ngày trước cũng chưa cấp tam tiểu thư đưa cơm, lão nô cũng không phải lo lắng nàng chết đói, như vậy chẳng phải cấp nhị tiểu thư vận rủi sao.”

Quân Thiên Thiên cũng ngẩng lên, tuy rằng một cái phế vật chết không đáng tiếc, nhưng nàng nói không chừng cũng sẽ bởi vậy nhiễm cái thanh danh hà khắc muội muội, truyền đi chỉ sợ tổn hại thanh danh của nàng.

Nàng nâng cao cằm lên, vênh váo tự đắc nói: “Cái gì tam tiểu thư? Bất quá chỉ là một phế vật vô dụng, không có tư cách xứng với chữ Quân gia Tam tiểu thư.”

“Đúng đúng, nhị tiểu thư nói rất phải.” Xuân ma ma cúi đầu khom lưng phụ họa.

Quân Thiên Thiên để cho Xuân ma ma tránh người qua, đi vào mở ra nửa cánh cửa sổ phía trước, một đôi mắt đẹp xuyên thấu qua cửa sổ dừng ở trên người Quân Mặc Sơ trong ám phòng.

“Cư nhiên còn không đói ngất? Nhìn thấy có vẻ tinh thần rất được, không nghĩ tới mạng của ngươi còn cứng rắn như vậy.”

Ám phòng đột nhiên xuất hiện ánh sáng, Quân Mặc Sơ tựa lưng vào vách tường ẩm ướt lạnh lẽo, lông mi rũ xuống che đi mâu quang lạnh lùng, ở mí mắt còn lưu lại một tầng bóng đen, làm cho người ta không thể nhìn thẳng vào con ngươi của nàng.

Nàng không nói gì, chính là mặt không chút biểu tình nâng mắt, lười biếng liếc mắt một cái, lại dời, không để ở trong mắt.

“Hừ, sớm biết như thế sau lúc trước còn làm, Nhị tỷ ta lúc trước liền đã cảnh cáo ngươi, Thần vương điện hạ không phải người ngươi xứng đôi, mà ta, Đại Vũ quốc đệ nhất nhân, mới là Thần vương phi tương lai.”

“Ngươi không biết đi, ngày hôm sau khi Thần vương điện hạ với ngươi từ hôn, chính là nguyên bản ngày các ngươi thành thân, hắn cũng đã hướng ta biểu đạt tình cảm của hắn, chúng ta mới là một đôi trời đất tạo nên.”

“Ngươi là kẻ điếc hả? Nhị tỷ với ngươi nói chuyện ngươi sẽ không chỉ một tiếng được sao?!”

“Này sẽ không phải lại phát bệnh đi, khó trách nghe không hiểu tiếng người, phế vật ngu xuẩn!”

Quân Thiên Thiên nói cả buổi, thấy Quân Mặc Sơ từ đầu vẫn không nhúc nhích, không điểm phản ứng, nghĩ đến nàng lại phát bệnh, tia đắc ý trong lòng biến mất, buộc lòng phải từ bỏ.

“Xuy --”

Quân Thiên Thiên vừa muốn xoay người, phía sau đột nhiên truyền đến một đạo cười nhạo báng, thanh âm kia không cao không thấp, mang theo nồng đậm trào phúng và khinh thường, nàng bỗng nhiên nhìn thẳng Quân Mặc Sơ, “Ngươi không phát bệnh?”

Quân Mặc Sơ đùa cợt câu môi, “Ta phát bệnh hay không phát bệnh, cùng ngươi có quan hệ gì đâu?”

Quân Thiên Thiên tức giận, “Ngươi nếu không phát bệnh, ta cùng ngươi nói nhiều như vậy, ngươi vì cái gì không hé răng?!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Hắn không cần người đàn bà dâm đẳng

Quân Thiên Thiên tức giận, “Ngươi nếu không phát bệnh, ta cùng ngươi nói nhiều như vậy, ngươi vì cái gì không hé răng?!”

“Ngà?” Quân Mặc Sơ chậm rãi đứng dậy, tự mình từ trong góc tường âm u đi ra, lưng thẳng tắp, bả vai gần yếu chống đỡ một lực lượng thật lớn, nàng không chút để ý bước chân đi đến phía trước cửa sổ, đón nhận ánh mắt của Quân Thiên Thiên, ở giữa phượng mâu lãnh lệ dường như mang theo vô hạn chế giễu.

“Ngươi muốn ta nói cái gì? Nói ngươi thật lợi hại, vẫn là nói ngươi da mặt đủ dày đi, ngay cả nam nhân của người đàn bà dâm đẳng ta, ngươi cũng xem như vật quý giá đem ra khoe khoang?”

Quân Thiên Thiên đáy mắt nảy lên tức giận, “Ngươi nói cái gì?!”

“Chẳng lẽ không đúng sao.” Quân Mặc Sơ câu môi cười khê đứng lên, mày liễu nhướn cao, phượng mâu chói mắt, giống như đem quang mang đầy trời đều ẩn nhập trong đó, phát sáng chói mắt: “Hắn, Nam Cung Thần, bất quá là ta Quân Mặc Sơ người đàn bà dâm đẳng không cần, ngươi nói yêu thích, ngươi liền đi nhặt.”

Nàng đang cười, cười người tự xưng là Đại Vũ đế quốc đệ nhất nhân Quân Thiên Thiên, lại chẳng qua là nữ nhân đáng thương chờ mong dựa vào quyền quý nhập hoàng gia thôi.

Nàng lại không biết, lời này là một cái gai trong lòng Quân Thiên Thiên, bởi vì Quân Mặc Sơ so với nàng đẹp hơn, là Đại Vũ đế nhất mỹ nhân, ở lúc trước thời điểm còn chưa kiểm tra huyết mạch thiên phú, Hoàng Thượng muốn cùng Quân gia giao hảo, đặc biệt chỉ hôn cho Quân Mặc Sơ cùng Thần vương Nam Cung Thần.

Sau khi kiểm tra huyết mạch thiên phú, làm cho nàng trở thành thiên tài chói mắt, mà cái kia Quân Mặc Sơ bởi vì thừa nhận không được tử chi huyết mạch mà bị đá kích cũng trở nên điên điên khùng khùng, nhưng là lại như thế nào có thể không nhận thức được, Quân Mặc Sơ cùng Nam Cung Thần có hôn ước đây.

“Quân Mặc Sơ ngươi muốn chết, cư nhiên dám nói chuyện với ta như vậy!” Quân Thiên Thiên đôi mắt này ghét nhất bị người khác chế giễu, vì thế phần nộ nâng tay lên, “Hôm nay ta liền thay phụ thân hảo hảo giáo huấn ngươi nữ nhân không biết liêm sỉ!” Hỏa hồng trường tiên(* roi dài màu lửa đỏ*) mang theo vũ lực sắc bén từ cửa sổ tiến vào, hung hăng hướng Quân Mặc Sơ quất đến.

Trường tiên phá không, gào thét mà đến, Quân Mặc Sơ sắc mặt tươi cười trầm xuống, thân hình chợt lóe, lập tức chuyển qua bên cạnh, hai tay cong lại thành chảo, mạnh mẽ đem roi bắt lại vào trong tay.

Thân thể này gầy yếu, còn thương tích đầy người, nàng ở cái thân thể này sống lại bốn ngày, sờ dĩ còn đứng ở nơi này mà không có đi, đều là vì dưỡng thương.

Nói đến cũng kỳ quái, thân thể này trước kia bị đánh cho mình đầy thương tích, nhưng là bất quá bốn ngày thời gian cũng đã tốt hơn không sai biệt lắm, tuy rằng rất yếu, nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận, thân thể này có năng lực hồi phục kinh người.

Quân Thiên Thiên dùng sức túm, nhưng lại không thể đem roi tum trở về, trong lòng thất kinh, tức giận trừng mắt nhìn Quân Mặc Sơ.

Phế vật này từ khi nào có khí lực lớn như vậy?

Đây nhất định là ảo giác của nàng.

Quân Thiên Thiên mặt cười phát ra hàn khí, ý niệm vừa động, tam giai vũ lực theo thân thể phát ra, áp sát Quân Mặc Sơ!

Quân Mặc Sơ không dám khinh thường, theo trí nhớ biết được, thế giới này có một phương thức tu luyện kỳ quái, cùng nội lực cổ đại có điểm giống, nhưng không gọi nội lực mà là kêu vũ lực.

Quân Thiên Thiên tuổi còn trẻ mà là cường giả tam giai vũ lực, đích thật là một đối thủ không thể coi thường, mà trên người nàng một chút nội lực đều không có.

Đối làm Quân Mặc Sơ trước kia là hoàn toàn không có năng lực phản kháng, nhưng là, nàng cũng là nữ nhân điên điên khùng khùng bị kẻ khác ghét bỏ, nàng là vua của lính đánh thuê Quân Mặc Sơ, đại danh Hòa Diễm! Cho dù một chút vũ lực đều không có, nàng còn có phương pháp đánh nhau thân kinh bách chiến!

Quân Mặc Sơ câu môi, không tiếng động cười lạnh, cánh tay thon dài đột nhiên hóa trảo, vòng qua trường tiên cuốn lấy cánh tay nàng, theo sức lực của nàng chột đổi hướng.

Quân Thiên Thiên bị kéo trở tay không kịp, thân mình lao đảo một cái, đụng vào cửa sổ phía trước, suýt nữa va vào cái trán của nàng.

“Ngươi!” Quân Thiên Thiên kinh hãi không thôi.

Nàng nhìn về phía Quân Mặc Sơ, đáy mắt có khiếp sợ và không thể nào tin.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Phế huyết mạch

Nàng nhìn về phía Quân Mặc Sơ, đáy mắt có khiếp sợ và không thể nào tin.

Phải biết rằng vừa rồi nàng đã muốn dùng tới vũ lực, đối phó Quân Mặc Sơ người không có chút vũ lực, quả thật là dễ dàng.

Chính là ngay tại vừa rồi, nàng không chỉ không có thành công thu thập Quân Mặc Sơ, ngược lại làm cho chính mình thiếu chút nữa bị thương, điều này sao có thể?!

Mà nàng cảm giác được thực rõ ràng, ở trên người Quân Mặc Sơ, một chút vũ lực giao động đều không có, thực rõ ràng, Quân Mặc Sơ vừa rồi căn bản không có sử dụng vũ lực, cho dù nàng muốn dùng vũ lực cũng không được, như vậy, nàng là làm như thế nào?

Trước mắt Quân Mặc Sơ trường phát lạng lạng (*tóc dài hỗn loạn*) nhưng cũng không chán nản, ngược lại lộ ra cuồng dã bất tuân kiêu ngạo, con ngươi của nàng phát sáng, rất lạnh, giống như ở giữa hàn phong trước cửa trọng thiên cung lãnh liệt, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo tâm can, nàng bị nhốt tại ám phòng, trên người bản loạn mang theo vết máu đã khô, có vẻ chật vật, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến khí thế vốn có trên người nàng, trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo!

Quân Thiên Thiên khiếp sợ, người trước mắt thường xuyên phát bệnh, càng bệnh liền điên điên khùng khùng Quân Mặc Sơ sao?

Nhất định là nàng khinh địch, Quân Thiên Thiên an ủi chính mình, hơn nữa kẻ điên này thời điểm phát bệnh, khí lực cũng đặc biệt lớn, cho nên mới làm cho nàng nói?

Quân Thiên Thiên ánh mắt lạnh như băng, lòng bàn tay vừa động, tam giai vũ lực chanh sắc (*màu cam*) ở lòng bàn tay ngưng tụ lại, nàng không tin chính mình sẽ bị rơi vào thế hạ phong mà Quân Mặc Sơ lại chiếm thượng phong, nàng quyết định ra tay thử lại một lần.

“Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư!” Xa xa một đạo tiếng la giòn giã truyền đến, một gã nha hoàn hồ hồ chạy tới, “Thần vương điện hạ tới rồi, đang ở tiền viện chờ gặp nhị tiểu thư!”

Quân Thiên Thiên nghe thấy Thần vương Nam Cung Thần đến đây, mắt đẹp nháy mắt sáng lên, chanh sắc vũ lực ngưng tụ trong lòng bàn tay nhất thời bị thu lại, hướng nha hoàn nhìn lại: “Ngươi nói Thần ca ca đến đây?”

“Đúng nha, nhị tiểu thư, Thần vương điện hạ là tới tìm nhị tiểu thư ngài, hiện đang ở tiền thính cùng gia chủ trò chuyện với nhau thật vui vẻ nha, gia chủ đặc

biệt bảo nô tỳ đi thỉnh nhị tiểu thư mau chút tiến đến a.”

Quân Thiên Thiên rất nhanh thu thập quần áo của chính mình, cao hứng nói: “Ta lập tức đi!”

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Quân Mặc Sơ một cái, “Phế vật, chờ ta trở lại thu thập ngươi!” Dứt lời, bất chấp trường tiên bị Quân Mặc Sơ cướp liền rời đi.

Quân Mặc Sơ hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không có đem uy hiếp của nàng để vào mắt.

Nàng cúi đầu, chăm chú nhìn trường tiên trong tay, bạc môi câu lên, “Hảo tiên!”

Roi này chất liệu bằng gỗ quý khó gặp chế thành, nếu Quân Thiên Thiên đưa tới cấp cho nàng dùng, nàng cũng sẽ không khách khí thu nhận!

Quân Mặc Sơ đem roi giắt ở bên hông, ánh mắt ở trong tối nhìn chung quanh một vòng, đi vào thế giới này bốn này, nàng còn không có rời đi ám phòng này, trước mắt tất cả mọi người Quân gia đều đi chiêu đãi Nam Cung Thần, nàng vừa lúc có thể đi ra ngoài tìm hiểu một chút về thế giới này.

Cũng điều tra chuyện nàng bị người bắt kẻ thông dâm tại giường!

Căn cứ vào trí nhớ mơ hồ của thân thể này, nàng tuy rằng điên điên khùng khùng, nhưng phi thường giữ mình trong sạch, như thế nào có thể cùng người cầu kết? Trong đó nhất định là có chuyện gì nàng không biết.

Quân Mặc Sơ thân hình chợt lóe, vô thanh vô tức biến mất trong căn phòng tối.

Hơi thở của nàng vừa biến mất, nơi nào đó ngọn cây, cành lá lần lượt thay đổi, một đạo thân hình bạch sắc lười biếng đi chuyển xuống. Hắn có đôi mắt đôi mắt đẹp hẹp dài ba quang liễm liễm, như tiên như đế, tựa như thiên thần được điêu khắc hoàn mỹ, ánh nắng màu vàng chiếu xuống roi trên người hắn như toát ra vàng hào quang, càng thêm nổi bật khuôn mặt trắng như tuyết.

Tóc đen phía sau buông xuống, tùy ý buông thả, một mảnh lá cây nhẹ nhàng thổi qua, dừng ở trên bạc môi tại khuôn mặt góc cạnh, hắn hơi hơi nâng tay, gỡ cuống lá cây đặt ở bên môi nhẹ nhàng ngửi, con ngươi như ngọc lưu ly hơi nheo lại, nở rộ ra một sắc thái thần bí.

“Nàng là vạn năm khó gặp sở hữu tử chi huyết mạch sao.” Hắn cúi đầu, khẽ ngửi hương vị của lá cây, bên môi tràn ra một độ cong nhợt nhạt, lưu quang lay chuyển.

Dưới tàng cây, một người cung kính nhìn nam tử trên ngọn cây, “Chủ thượng, tử chi huyết mạch không thể tu luyện, càng không thể ngưng tụ vũ lực, trên đại lục công nhận là phế huyết mạch, ngài lần này đặc biệt đến.....Tối tìm tử chi huyết mạch, chẳng lẽ phế huyết mạch còn có cái gì bí mật sao?”

Nam tử cười khê, lưu quang trong con ngươi nhìn về nơi xa xa, ý vị thâm trường: “Không chỉ có bí mật.....”

Dừng một chút, đôi môi tựa cánh hoa hồng gọi lên, tiếng nói mềm mại mang theo khí thế cùng lạnh lùng, “Còn phát hiện một tiểu dã miêu.”

~ Lề ~

Ái Lạp Tuệ Ni: Mọi người không biết có suy nghĩ giống Ni không, chứ Ni thấy....hắc hắc

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Nam nhân này rất mạnh!

Kim câu tế nguyệt, ánh trăng từ từ.

Ánh trăng lần lượt thay đổi, một đạo bóng đen nhanh chóng xẹt qua.

Mới vừa vào đêm không lâu, đêm còn chưa đen đến thâm trầm, ánh trăng nhưng thật ra vô vùng tốt, Nguyệt nha nhi (*trăng non*) cao hơn cao nguyên mở rộng phía chân trời, ánh sáng rực rỡ lập tức phủ kín mặt đất.

Thần vương phủ, phủ đệ xa hoa xa xỉ tọa lạc ngay trước mắt, Quân Mặc Sơ hí mắt nhìn lại, trong mắt có lãnh ý sâu không lường được.

Sở dĩ nàng đến nơi này, là bởi vì nàng cảm thấy được chính mình bị người hãm hại bất gian tại giường chuyện này cùng Nam Cung Thần có quan hệ.

Nếu Nam Cung Thần chán ghét nàng như vậy, nhất định là không muốn cùng nàng thành thân, như vậy trước khi thành thân hãm hại nàng, cũng có đủ lý do, bởi vậy Nam Cung Thần là mục tiêu hoài nghi hàng đầu của nàng.

Mới vừa vào đêm, Thần vương phủ tiếng người ồn ào, náo nhiệt phi thường.

Dưới đèn chiều, người ra vào Thần vương phủ rất nhiều, có nam có nữ, nhưng phần lớn đều là thế gia công tử mang đến nữ bạn (*bạn gái*), hoặc là thị thiếp, Quân Mặc Sơ phát hiện, Thần vương phủ lúc này tựa hồ đang tổ chức yến hội gì đó, nàng còn thấy được một bóng dáng quen thuộc bên trong.

Thân ảnh kia đúng là Quân Thiển Thiển.

Xem ra buổi chiều hôm nay Nam Cung Thần đến Quân gia, chính là để mời Quân Thiển Thiển đến yến hội này đi.

Buồn cười chính là, hôn sự của Nam Cung Thần cùng nàng mới hủy bỏ vài ngày, hắn liền công khai ôm nữ nhân khác, thật sự là buồn cười!

Yến hội đã muốn chính thức bắt đầu, cách đó thật xa, ta có thể nhìn thấy những người đó có vẻ mặt a dua nịnh hót, nhất là Quân Thiển Thiển, nàng mỉm cười ngẩng đầu, nhận ánh mắt sùng bái và hâm mộ, đồng thời ở chỗ người khác không nhìn tới, lộ ra bộ dáng khinh thường.

Thật sự là trong ngoài không đồng nhất.

Quân Mặc Sơ không có hứng thú xem tiếp, vừa định lặng lẽ lên vào Thần vương phủ, các công tử tham gia yến hội đột nhiên топ năm топ ba mang theo thị thiếp của chính mình hoặc là nữ bạn thân thân bí bí đi vào hoa viên Thần vương phủ.

Ngay tại thời điểm nàng tò mò xem bọn họ muốn làm cái gì, chỉ thấy các thế gia công tử vừa đến trên cỏ sau, liền đẩy ngã thị nữ bên người, vội vàng lôi kéo y phục trên người các nàng, liền xoay người đè lên, thậm chí có người trao đổi thị nữ lẫn nhau mà tùy tiện # hợp.

Rất nhanh, các loại âm thanh dâm loạn vang lên, hỗn độn ban đêm lập tức mở màn.

Quân Mặc Sơ: “... ..”

Nàng như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới những người này lại làm ra chuyện buồn nôn như vậy.

Quân Mặc Sơ nhìn không nổi nữa, thả người nhảy xuống, từ nóc nhà dùng ở trên ngọn cây, còn không chờ nàng bình tĩnh, đột nhiên đối mặt với một đôi con người yêu nghiệt.

Chủ nhân con người một thân xiêm y trắng noãn, lấy sắc thái của nguyệt nha nhi hỗ trợ, xiêm y rộng thùng thình che đi bóng dáng thon dài của hắn, trường phát tùy ý buông ở sau đầu, trên trán có vài sợi tóc mai rơi xuống, lưu lại bóng dáng dưới ánh trăng loang lổ.

Nhất là cặp mắt thâm thúy với con người như sa mạc Gobi không chút sợ hãi cùng gọn sóng, hắn liền như vậy lười biếng không chút để ý tựa vào chỗ ấy, dùng con người như sa mạc Gobi đánh giá nàng, đáy mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu, mang theo trêu tức, càng nhiều chính là ý vị thâm trường.

Quân Mặc Sơ nhất thời cả kinh, đáy lòng rung động, nam nhân này xuất hiện khi nào nàng cư nhiê một chút cảm giác đều không có, đối với cảnh giác của lính đánh thuê nhiều năm mà nói, rất không bình thường, duy nhất có thể tính đó là --

Nam nhân này rất mạnh!

Mạnh đến nỗi có thể vô thanh vô tức tiếp cận nàng hồi lâu mà không có bị nàng phát hiện!

“Người là ai?” Quân Mặc Sơ lạnh lùng hỏi, khuôn mặt lạnh như băng.

Bạch y nhân thấy nàng khiếp sợ sau giây lát, lập tức khôi phục bình tĩnh, khí độ như vậy liền không phải người bình thường có thể có được, đáy mắt có chút kinh ngạc.

Hắn hơi hơi đứng dậy, trên dung nhan tuấn mỹ xuất hiện một nụ cười tựa tiểu phi tiểu, thật sâu, thân nhiên, mang theo một loại khí thế trời sinh hờ hững, đó là loại uy nghiêm mà kẻ khác khó có thể bỏ qua.

Hắn chậm rãi mở miệng, ý vị thâm trường nâng lên mày kiếm:

“Người đoán.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tiều đắc thú huyết sôi trào (?)

Gió nhẹ thổi qua, gió cuối hạ đầu thu nhẹ nhàng khoan khoái, thổi bay áo bào rộng thùng thình của hắn, thổi bay ít tóc tơ trên trán nhỏ của hắn, trong trẻo nhưng lạnh lùng tuyệt mỹ.

Quân Mặc Sơ đón nhận đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn, không tránh cũng không từ chối, lạnh lùng bỏ lại một câu.

“Không có hứng thú.”

Nàng từ trước đến nay cẩn thận, nhưng nam nhân này có thể vô thanh vô tức tới gần nàng, cũng không phải nhân vật đơn giản, nàng quyết định sớm một chút rời đi cái địa phương này.

Chưa từng có người, dám dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, cũng không ai dám dùng giọng điệu như vậy cùng hắn nói chuyện.

“Tiểu nha đầu, ngươi thật là to gan.” Nam tử tóc mai bay tứ tung, lông mày hơi nhướn, giọng điệu không nhanh không chậm, tiếng nói trầm thấp nặng nề, nếu tinh tế nghe có thể nhận ra bên trong có cảm giác mất mát.

Quân Mặc Sơ dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc mà nhìn hắn, nàng cùng hắn rất quen thuộc sao?

Nàng mặc kệ hắn, bóng dáng nhẹ nhàng nhảy xuống, hành vân lưu thủy (*mây bay nước chảy lưu loát sinh động*) từ ngọn cây nhảy xuống.

Ánh mắt thâm thúy của nam tử để lộ ra một tia mất mát, hắn khẽ nhấc tay một cái, áo bào rộng thùng thình xẹt qua, Quân Mặc Sơ nhất thời cảm thấy được chính mình toàn thân bị giam trụ, trong nháy mắt, nàng lần nữa trở lại trên ngọn cây, ngã xuống trong lòng ngực nam tử.

Nam tử dùng ánh mắt tràn ngập trời tức nhìn nàng, “Còn đi sao, ân?”

Quân Mặc Sơ phượng mâu lạnh lùng, chủy thủ trong tay áo chọt áp sát, bay thẳng hướng động mạch cổ nam tử mà tới.

Kia nhìn như động tác nhắm thẳng vào nơi yếu hại trong nháy mắt, sắc bén vô cùng.

Nam tử chính là cúi đầu khẽ cười một tiếng, chủy thủ kia đột nhiên dừng lại giữa không trung, sau đó 'bành' một tiếng vang nhỏ, biến thành vô số bột phấn trôi nổi ở không trung.

Quân Mặc Sơ đáy lòng kinh hãi! Chủy thủ này chất liệu gỗ còn tốt hơn đao quân dụng của nàng ở hiện đại đến mấy lần, liền như thế bị người này biến thành bột phấn?!

Đây là cái hạng gì thực lực!

Nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt: “Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Nam tử khẽ cười một tiếng, thanh âm trầm thấp, lười biếng vô cùng, “Ngươi vừa xem tới cái gì?”

Cầm hấn hướng Thần vương phủ một chút, đáp phi sở vấn. (*hỏi một đằng, trả lời một nẻo*)

Quân Mặc Sơ minh bạch, hắn nhất định là đã sớm xuất hiện, thậm chí còn quan sát nàng thật lâu, chỉ tiếc nàng không biết mà thôi.

Ngồi ở trong lòng ngực nam tử, mùi hoa ngọc lan bay tới chóp mũi, mảy liễu nhíu lại, biết gãy dựa vô dụng, liền thanh âm lạnh lùng nói: “Thấy được một đám tra nam.”

Nam tử dùng một chún, tựa hồ có chút ngoài ý muốn với câu trả lời của nàng, đầu ngón tay thon dài điểm cái mũi xinh đẹp của nàng, “Ân? Còn có.”

“Còn một đám tiện nữ.”

“... ..” Hắn cúi đầu chăm chú nhìn con ngươi trong tròng nhưng lạnh lùng cao ngạo của nàng, ngoài ý muốn khêu mi.

Quân Mặc Sơ bình tĩnh tiếp tục nói: “Ở trên cỏ quay cuồng, đại chiến ba trăm hiệp.”

“Ha ha....” Một trận cười trầm thấp tràn ra từ miệng hắn, cười đang cười, tao nhã mà lộ ra vẻ tôn quý, khí thế thượng vị tự nhiên vốn có, đó là Thiên Sơn Tuyết Liên cao quý hoa mỹ cùng với hoa sen địa ngục cường thế.

Thương Khung đại lục tuy rằng dân phong cởi mở, vô luận nam nữ đều lấy tu luyện là việc chính, cường giả vi tôn, xuất hiện rất nhiều nữ tử dũng cảm, cũng không giống nàng, đem loại chuyện này nói ra mà sắc mặt không thay đổi.

Quả nhiên là một tiểu dã miêu thú vị, trong mắt hắn chứa ý cười, cánh tay vừa thu lại, vốn Quân Mặc Sơ ở trong lòng ngực đã nghiêng về phía trước, tựa vào trên lồng ngực nàng. Hắn ái muội dùng ngón tay thon dài phớt qua cánh môi anh đào đỏ thắm của nàng: “Sau khi xem qua cái kia, cảm giác như thế nào?”

Mỹ nam trong ngực, Quân Mặc Sơ có thể thấy con ngươi đen bị mái tóc dài che đi, đen như trời cao, giống như ẩn chứa bên trong màu đen thuần túy của thiên địa, rộng lớn như diện tích sao trời, thâm thúy giống như vũ trụ khôn cùng, làm cho người ta trầm luân, cơ hồ bị đui mù.

Hắn liền như vậy nằm ở ngọn cây lần lượt thay đổi, liền cướp đi những điều tốt đẹp trong thiên hạ.

Quân Mặc Sơ không tự chủ được liếm liếm môi, “Tiêu đặc bồn tiểu thư thú huyết sôi trào.”

Nam tử: “... ..”

~Lê~:

Ái Lạp Tuệ Ni: -.-”

Tuy tiểu Ni rất trong sáng nhưng cảnh này thật sự có chút ái muội, phải không? *chóp chóp mắt*

Bạn đang đọc truyện *Phé Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ai cưới quần của ngươi?

Gió lạnh nhẹ nhàng khoan khoái, ánh trăng thanh lương (*mát lạnh*).

Tiếng cười nam tử trầm thấp dễ nghe, bạc môi câu lên một độ cong càng ngày càng lớn, con ngươi thâm thúy tràn đầy ý cười.

Ám vệ thủ hộ từ một nơi bí mật cách đó không xa nghe thấy chủ thượng nhà mình cười, đôi mắt trừng lớn, tròn mắt kinh ngạc đều muốn rớt xuống, trong lòng âm thầm kinh hãi.

Chủ thượng đã bao lần không có cười qua như vậy?

Nếu người ta nhìn thấy người từ trước đến nay vẫn lãnh mạc vô tình, đạm mạc không thể thân thiết cư nhiên còn có thể cười thoải mái như vậy, nhất định hội cảm thấy như chính mình đang nằm mơ đi.

Nữ nhân có từ chi huyết mạch kia thật là có bản lĩnh, có thể làm cho chủ thượng vui vẻ như vậy.

Thanh Minh Dạ tâm tình vui vẻ, hứng thú đối Quân Mặc Sơ càng phát ra nồng đậm.

“Cười đủ chưa?” Thấy tiếng cười của hắn ngưng lại, Quân Mặc Sơ nâng mi, hừ lạnh, “Ngươi đã cười đủ rồi, buông tay ngươi ra.”

Nghe vậy, Thanh Minh Dạ chẳng những không có buông ra, ngược lại càng thu cánh tay lại, Quân Mặc Sơ nguyên bản muốn đứng lên lập tức quay trở lại trong lòng ngực hắn, hắn hơi hơi cúi đầu, liền cùng nàng mất đối mắt.

Nàng thậm chí có thể cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực nổi lồng ngực, mang theo hô hấp rõ ràng chiếu trên mặt hắn, hai ngời hô hấp nhảy mất dây dưa, ban đêm ngày càng tối, tựa như tăng thêm phần ám muội.

Nữ tử trong lòng không giống những gì hắn tra được, si ngốc, nhu nhược, phế tài.

Trái lại, nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, kiêu ngạo, so với nam nhân còn muốn kiên cường, gan dạ, sáng suốt cùng trấn định hơn, thay vì thuộc loại nữ tử mềm mại đáng yêu cùng tinh tế.

Nàng bộ dạng rất đẹp, mày liễu thanh vận, lông mi hẹp dài như lông vũ mềm mại, nhất thời che đi con ngươi đen sáng, cái mũi tinh tế như điêu khắc hơi vênh, làn da mịn màng trắng như tuyết, giống như tiên tử trên Cửu trọng thiên hạ phàm. Đặc biệt cặp con ngươi kia rất sáng, giống như chiếu vào bầu trời đầy sao, giống như ngôi sao chói lọi, đẹp không sao tả xiết.

Hắn thậm chí có thể nhìn thấy từ cặp con ngươi kia, phượng mâu hiện rõ hình bóng của chính mình, vừa quật cường vừa lãnh lệ.

Con ngươi dần dần trở nên sâu thẳm, hắn câu môi, tiếng nói trầm thấp chậm rãi tràn ra bên môi, “Nếu, ta không buông đâu?”

Không buông? Quân Mặc Sơ phượng mâu nheo lại, “Này không phải ngươi có thể quản.”

Tiếng nói vừa dứt, Quân Mặc Sơ nhảy lên, trường tiên trong tay hóa thành một đạo ngân quang, bóng dáng lập tức thối lui đến nơi xa, trong chớp mắt, hàng loạt các động tác liên mạch lưu loát đều như hành vân như thủy (*mây trời nước chảy*), nhanh đến bất khả tư nghị.

Thanh Minh Dạ tự nhiên sẽ không để nàng dễ dàng rời đi như vậy, nhưng mà hắn vừa động, trường bào chậm rãi rơi xuống...

Động tác hắn dừng lại, con ngươi nheo lại, lãnh ý phát ra.

Nguyên lai nàng vừa rồi dùng roi để lấy đi đai lưng của hắn. (Tiểu Ni...O.O Mỹ nam~~~~~)

Quân Mặc Sơ nhìn hần từ xa, khỏe mỗi khe khẽch, lắc lắc đai lưng vàng thêu long trong tay, cười tủm tỉm: “Ai cỡi quân của ngươi vậy? A, đừng trùg ta, ta cái gì cũng chưa nhìn đến.”

Dứt lời, nàng xoay người, cổ ý đem đai lưng vút lên vai, dường như sợ hần không trông thấy, sau đó....chạy trốn.

Thanh Minh Dạ khuôn mặt tuấn tú âm trầm đến đáng sợ, đang muốn kêu người đưa y phục đến, từ xa, thanh âm ác liệt của Quân Mặc Sơ truyền đến: “Đùi thật trắng, bảo bối thật đại, không tồi a.”

Thanh Minh Dạ: “... ..”

“Phanh --” một tiếng nổ vang lên, đại thụ dưới chân Thanh Minh Dạ bị chặt ngang, vỡ thành ngàn khối.

“Chủ thượng....” Âm vệ nom nớp lo sợ đưa ra bộ y phục mới, “Có cần thuộc hạ đem nàng mang về đây?”

“Không cần.” Hần thân nhiên mở miệng, mâu quang thâm trầm, “Tiểu dã miêu thú vị, bản tôn.....bồi nàng chơi đùa.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thật muốn hiện tại liền cùng ngươi thành thân

Thần vương phủ đèn đuốc sáng trưng một mảnh ồn ào náo nhiệt.

Ở giữa khe hở, Quân Mặc Sơ lặng yên không tiếng động đứng ở giữa một bụi hoa tươi tốt.

Nơi này rời xa chính sảnh, có vẻ có chút im lặng, cách đó không xa Nam Cung Thần lôi kéo tay Quân Thiên Thiên, nói ra tâm ý của chính mình.

Quân Mặc Sơ ngưng hô hấp, nơi này không phải hiện đại, tại đây là thế giới cường giả vi tôn, hơn nữa Quân Thiên Thiên vẫn là cao thủ tam giai vũ lực, hơi chút sơ suất liền có thể bị phát hiện.

“Thiên Thiên, bốn vương đều dựa vào lời ngươi nói mà đi làm, nữ nhân kia đã muốn thân bại danh liệt, phụ hoàng cũng đã muốn hạ chỉ từ hôn, ngươi khi nào mới đáp ứng cung bốn vương thành thân?”

Quân Thiên Thiên nhắc nhở, “Thần ca ca đừng vội, trong lòng Thiên Thiên chỉ có ngươi, không cùng ngươi ở một chỗ, còn có thể cùng ai? Chính là, ngươi cùng kẻ điên Quân Mặc Sơ kia vừa mới từ hôn, ta liền cùng ngươi thành thân, ngoại nhân thấy sẽ nghĩ gì về chúng ta?”

Nam Cung Thần khinh thường hừ lạnh, ánh mắt lãnh liệt: “Ai dám nói cái gì? Ai dám làm nhảm một câu, bốn vương liền cho người cắt đứt lưỡi của hần, đem quãng đến Thập Vạn Đại Sơn uy cho dã thú.”

Quân Thiên Thiên cười duyên một tiếng: “Thần ca ca thật làm cho muội vui vẻ.”

Quân Thiên Thiên bộ dáng đẹp, cười một tiếng tựa như Hoa nhi giống nhau, xem đến Nam Cung Thần trong bụng ngứa ngáy, thầm nghĩ Quân Mặc Sơ tuy rằng rất đẹp, nhưng lại điên điên khùng khùng làm cho người ta mất cả khẩu vị, sao có thể so được với Thiên Thiên?

Nếu phụ hoàng sớm cho hần cùng Thiên Thiên đính thân, hần sẽ không nhận nhiều lời cười nhạo như vậy.

Nghĩ đến đây, hần cảm tay Quân Thiên Thiên, thâm tìm ôm nàng: “Thiên Thiên, ngươi thật đẹp, thật muốn hiện tại cùng ngươi thành thân, cùng ngươi.....”

Hần khẽ sát vào bên tai nàng, lời nói chứa vài câu tư mật.

Quân Thiên Thiên khuôn mặt nhất thời đỏ lên, muốn chống đỡ lại muốn ngheh đón phụ giúp hần, “Đáng ghét, Thần ca ca đừng như vậy.....”

Quân Mặc Sơ sắc mặt âm trầm, nguyên tưởng người hãm hại thân thể này đời trước chỉ có Nam Cung Thần mà thôi, không nghĩ tới người sai sử Nam Cung Thần cư nhiên là Quân Thiên Thiên!

Quân Mặc Sơ cười lạnh một tiếng, tinh mâu lóe ra quang mang sáng chói.

“Người nào đó, ra đây!”

Quân Mặc Sơ trong lòng cả kinh, không hổ là tam giai vũ lực cường giả, khoảng cách xa như vậy còn có thể phát hiện ra nàng.

Liền ngay đó, bóng dáng Quân Thiên Thiên liền xuất hiện tại giữa bụi hoa rậm rạp, tốc độ phi thường mau.

Nam Cung Thần đi tới, không phát hiện ra điều gì dị thường, “Thiên nhi, người làm sao vậy? Phát hiện cái gì sao?”

Quân Thiên Thiên nghi hoặc lắc đầu, “Mới vừa rồi ta cảm thấy được tựa hồ có người đang âm thầm theo dõi chúng ta.....”

Nam Cung Thần bật cười: “Thiên nhi, nơi này là Thần vương phủ, mới vừa rồi bốn vương đã ra lệnh cho bọn họ, không ai được bước vào nơi này quấy rầy chúng ta, không có bốn vương cho phép, ai dám tiến vào?!”

Hắn cúi đầu, cảm hai tay Quân Thiên Thiên, cười tà một tiếng, “Thiên nhi không phải là vì ở cùng với bốn vương nên khẩn trương?”

Hắn dùng ngón tay ngà ngón miêu tả lông bàn tay của nàng, làm hành động mập mờ giọng nói mang theo mấy phần thú tính.

Quân Thiên Thiên mặt cười đỏ lên, hành động của Nam Cung Thần làm trong lòng nàng càng thêm ngứa, bất chấp dị thường vừa rồi, ngượng ngùng tiến đến ôm hắn, quờ mắt: “Đáng ghét, Thần ca ca như thế nào có thể giễu cợt người ta.....”

Nam Cung Thần tâm thần khó nhin, rốt cuộc nhin không được trong lòng xao động, trực tiếp cúi đầu hôn lấy hai cánh hoa của Quân Thiên Thiên, tình ý đầy đặc, hai người đều quên giờ phút này chính bản thân đang ở trong hoa viên, Nam Cung Thần lại ý vào nơi này là Thần vương phủ, không có chỉ thị của hắn, không có khả năng xuất hiện ngoại nhân, vội vàng bắt đầu động thủ trút bỏ quần áo của hai người.

Quân Thiên Thiên trong lòng có chút phản cảm, nhưng hai người thân mật cũng không phải là lần đầu tiên, trước kia bọn họ cũng làm qua chuyện thân mật, nghĩ đến không lâu nữa, nàng có thể danh chính ngôn thuận gả cho Nam Cung Thần, trở thành Thần vương phi mỗi người đều hâm mộ, trong lòng hơi do dự trong chốc lát, liền cùng theo Nam Cung Thần.

Quân Mặc Sơ bất động nằm ở giữa bụi hoa rậm rạp, cùng bóng đêm dung hợp ở một chỗ, hô hấp thấp nhỏ đến không thể nghe thấy, tình mâu lợi hại giống như đã thủ ấn núp từ một nơi bí mật nào đó, chăm chú nhìn Quân Thiên Thiên và Nam Cung Thần đã muốn bắt đầu phát tình.'

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trêu cợt

Lúc trước thời điểm huấn luyện ở rừng rậm nguyên sơ rộng lớn, nàng liền có thể đem chính mình cùng cảnh vật hòa hợp làm nhất thể khiến dã thú xung quanh đều không thể phát hiện ra nàng.

Ngay vừa rồi nàng suýt chút nữa bị Quân Thiên Thiên phát hiện, cũng may nàng kịp thời thu liễm khí tức trên người, nhưng cũng làm cho tâm nàng không yên ổn, nơi này không phải thế kỷ 21, Quân Thiên Thiên thực lực tam giai, nàng không nên khinh thị.

“Xích --”

Một âm thanh rất nhỏ vang lên, một kiện quần lụa mỏng màu trắng như cánh ve bị vứt vào trong bụi hoa, đúng là y phục trên người Quân Thiên Thiên.

Quân Mặc Sơ nhìn xiêm y hai người tả tơi, tình mâu híp lại, một đạo ám quang từ sâu trong đôi mắt xẹt qua, đôi môi màu mận côi (*hoa hồng*) gọi lên một độ cong.

Yêu đánh đã chiến vậy đi?

Yêu tùy chỗ phát tình vậy đi?

Còn hãm hại nàng cấu kết cùng người khác vậy đi?

P/s: hơ hơ, đọc thấy có chút sao sao ý

Mất thấy Quân Thiên Thiên đã muốn thoát y gần hết chỉ còn lại một kiện cái yếm, Nam Cung Thần trên người thì một kiện y phục đều không có, Quân Mặc Sơ không tiếng động cười lạnh, trường tiên giắt bên hông bỗng dung vung ra ---

Trường tiên phá không, xé kinh phong mà đi, trường tiên sau cùng bắt lấy một kiện y phục trên mặt đất, sau đó liền thu lại.

Đột nhiên xuất hiện thanh âm làm cho Nam Cung Thần và Quân Thiên Thiên cả kinh, chỉ thấy cách đó không xa một đạo bóng dáng nổi bật trong bóng đêm không tiếng động hướng bọn họ đánh tới, vội quơ lấy y phục trong tay.

“A----!”

Quân Thiên Thiên theo bản năng thét một tiếng chói tai, hai tay vội che trước ngực, bảo vệ bộ vị trọng yếu trên người.

“Người nào?!” Cho dù nam nhân nào trong tình huống cấp bách mà bị phá ngang cũng sẽ phát hỏa, Nam Cung Thần quả thực đang trong cơn giận dữ, nhất thời hét to một tiếng.

Quân Mặc Sơ đưa lưng về phía ánh sáng, một nửa bóng dáng giấu ở trong bóng đêm, làm cho người ta không thể thấy rõ ràng diện mạo của nàng trong bóng đêm, Quân Thiên Thiên nhìn thấy đạo bóng dáng kia, cảm thấy rất quen thuộc, thật giống như.....

Mà lúc này, Quân Mặc Sơ lại nâng tay, đưa y phục trong tay hướng hồ nước bên cạnh quăng đi, sau đó lấy một khối khăn tay, ở trong tay xoa xoa, giống như thứ nàng vừa vứt bỏ là một thứ gì đó giờ bẩn lắm, làm cho người ta phải phòng ngừa.

Nam Cung Thần hoàn toàn bị chọc giận, “Chết tiệt! Người tới! Cấp bốn vương đem thích khách này bắt lại!”

“Thần ca ca!” Quân Thiên Thiên kinh hãi thét lên một tiếng, vội vàng kéo Nam Cung Thần đang muốn xông lên, “Không được, không thể gọi người! Thần ca ca, chúng ta.....Chúng ta cái dạng này.....Sao có thể gặp người?”

Quân Thiên Thiên vừa nói như vậy, Nam Cung Thần mới phản ứng lại, giờ phút này hai người bọn họ căn bản đều lộ ra hết, loại tình huống này nếu như thật sự gọi người đến, kẻ mất mặt cũng không phải là thích khách kia.

Chẳng lẽ liền như vậy để cho thích khách kia trốn thoát?

Quân Mặc Sơ sao có thể để cho họ như ý? Bọn họ không nghĩ muốn người khác thấy, nàng ngược lại muốn làm cho tất cả mọi người thấy đôi câu nam nữ này!

Cánh môi màu mận cô hơi hơi cau lên, Quân Mặc Sơ bóng dáng chợt lóe, không tiếp tục trốn nữa, mà chạy thẳng hướng tiền viện!

“Người tới a! Bắt thích khách a! Thần vương điện hạ bị ám sát!”

Quân Mặc Sơ một bên chạy, một bên lớn tiếng kêu, nàng cố ý hạ giọng, sợ hãi kêu to.

Quân Thiên Thiên mặt mũi trắng bệch, bất quá cũng ngay tại một khắc vừa rồi kia, nàng bỗng nhiên nghĩ tới vì cái gì bóng dáng kia lại quen thuộc, còn có thanh âm này, tuy rằng cố ý hạ giọng, nhưng nếu cẩn thận nghe, ngược lại có thể cảm thấy có chút quen thuộc, rõ ràng đó là Quân Mặc Sơ!

Quân Thiên Thiên sắc mặt đại biến, cư nhiên là Quân Mặc Sơ?! Nàng như thế nào mà có thể đến nơi này mà không có kẻ nào phát hiện?

Trong lúc nhất thời, thị vệ vương phủ bị an bài canh giữ ở hoa viên không ai dám ra vào, vừa nghe thấy tiếng gọi, lập tức sợ hãi vọt cái tiến vào.

“Mau! Báo hộ Thần vương điện hạ!”

“Còn có Quân gia nhị tiểu thư, không thể xảy ra bất kỳ sơ suất! Nhanh đi!”

Thời gian không tới một lát, hoa viên nháy mắt xuất hiện hơn hai mươi hộ vệ, liền ngay cả các công tử thế gia nguyên bản vốn đang tìm hoan mua vui cũng bị kinh động, vội vàng vàng chạy đến hoa viên.

Nhưng mà, lúc một đám người đuổi tới hiện trường, không có nhìn thấy thích khách, chỉ thấy Nam Cung Thần cả người trống trơn và Quân Thiên Thiên mặc duy nhất một kiện cái yếm, nhất thời tất cả đều khiếp sợ mở to mắt nhìn, ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Này.....Đây là cái tình huống gì?!

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn một màn trước mắt, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì. Thị vệ cả kinh cảm đều muốn rơi xuống đất.

Quân Thiên Thiên cảm thấy ánh mắt những người đó phức tạp giống như kim châm đâm vào trên người chính mình, bèn nhón cổ, xem kịch vui có, còn có cả trào phúng.

Từ trước đến nay nàng là người cao cao tại thượng nhận hết tất cả ánh mắt hâm mộ và ghen tị, khi nào thì bị vũ nhục như vậy, trong lúc nhất thời tức giận công tâm, mặt cười vừa sợ vừa giận, cơ hồ tức đến thổ huyết.

Đều tại nàng.....

Nhất định là Quân Mặc Sơ!

Nàng sẽ không nhìn lầm, người kia chính là Quân Mặc Sơ!

Tiền nhân kia nhất định là ghen tị nàng cùng Thần ca ca ở cùng một chỗ, cho nên mới muốn trả thù nàng.

Quân Thiên Thiên hai tay nắm chặt, trong lòng hận không thể cho Quân Mặc Sơ thiên đao vạn quả!

Nam Cung Thần lãnh lệ lướt nhanh nhìn bốn phía, phần nỡ nói: “Chết tiệt, đều đem ánh mắt nhắm lại cho bọn vương! Ai liếc mắt nhìn thêm một cái, bọn vương liền đem trông mắt hấn móc ra.!!”

Mọi người lúc này mới khôi phục tinh thần, vội vàng nhắm mắt lại.

Thị vệ quý xuống, không dám ngẩng đầu, “Điện hạ, thích khách.... ..”

Nhắc tới thích khách Nam Cung Thần trong lòng còn có khí, tức giận mắng: “Thích khách, thích khách, bọn vương muốn các ngươi bắt thích khách, các ngươi còn hỏi bọn vương thích khách ở đâu! Bọn vương nếu biết thích khách ở đâu còn muốn tới các ngươi làm gì?!”

Bọn thị vệ cúi đầu, không dám hé răng.

Nam Cung Thần trong cơn giận dữ đập một cước: “Phế vật! Đều sững sờ ở đây làm cái gì?! Còn không mau đem thích khách tìm ra cho bọn vương! Tìm không thấy thì xách đầu các ngươi lại đây!”

Nói xong, ôm lấy Quân Thiên Thiên vẫn đang vui đùa ở trước ngực hấn nhằm ngăn trở tầm mắt mọi người, rồi đi tại chỗ.

Nam Cung Thần mang theo quân thiên thiên còn chưa có đi xa, các công tử thiếu gia mang theo nữ bạn liền vội vã nghị luận.

“Vừa rồi kia chính là Quân gia nhị tiểu thư Quân Thiên Thiên?”

“Đúng là nàng đi? Sách, nguyên bản tưởng rằng thiếu nữ được xưng là Đại Vũ đệ nhất thiên tài là nhân vật cao không thể với tới đâu, không thể ngờ được cũng thích chơi đùa như thế này a!”

“Đúng vậy a, nhìn bộ dáng thiên kiều bá mị của nàng vừa rồi, nói không chừng nếu chúng ta không tiến về phía này, nàng cùng Thần vương điện hạ liền đã muốn.... ..”

“Thần vương điện hạ không phải mới vừa cùng Quân gia tam tiểu thư nữ nhân diện kia giải trừ hôn ước sao? Thiên Thiên như thế nào lại cùng Thần vương điện hạ ở cùng một chỗ?”

“Ngươi nói Quân Mặc Sơ nữ nhân diện kia? Thần vương điện hạ như thế nào cam tâm thú một cái diện bà tử? Theo ta thấy tình huống hôm nay, nói không chừng Thiên Thiên ngươi ta đã sớm cùng Thần vương điện hạ ở cùng một chỗ, theo ngươi, ngươi là hy vọng thú đệ nhất thiên tài, hay vẫn là hy vọng thú diện bà tử?”

“Nói gì cũng là.....”

Các nữ nhân đều hưng trí bừng bừng nghị luận, Quân Thiên Thiên là một cường giả tam giai vũ lực, bởi vì chưa đi được quá xa, bởi vậy một chữ trong lời nói của các nàng đều nghe vào trong tai.

Lập tức, Quân Thiên Thiên sắc mặt liền trở lên khó coi, mấy nữ nhân chết tiệt, cư nhiên dám ở sau lưng nói nàng như vậy.

Một hồi trò khôi hài ở trong tâm tư mỗi người liền chậm rãi tán đi.

Quân Mặc Sơ vừa lòng nhìn thấy trò hay vừa diễn ra, khoe miệng vẽ lên một đường cong nhàn nhạt.

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

“Ngạo tốt lắm?”

Một đạo thanh âm thanh nhiên hỗn loạn trong bóng đêm thanh lương đột nhiên vang lên bên tai Quân Mặc Sơ.

Thanh âm không xa lạ, mang theo điểm quen tai, Quân Mặc Sơ theo bản năng ngẩng đầu lên, chỉ thấy bóng cây lần lượt thay đổi, một đạo bóng dáng lười biếng dựa vào trên đỉnh ngọn cây, con ngươi sâu không thấy đáy như sa mạc Gobi tựa tiểu phi tiểu phi nhìn chằm chằm nàng, khuôn mặt như được chạm khắc tỉ mỉ lộ vẻ thanh nhiên ý cười lạnh bạc, nhìn như đang cười, nhìn kỹ lại có thể nhận ra bên trong kia là tia lãnh ý nhỏ đến không thể nhận ra. (Tiểu Ni: sao lần nào cũng là ở trên cây? *nghe hoặc xoa cằm*)

Quân Mặc Sơ cả kinh, là hấn!

Nam nhân cường đại kia vừa mới bị nàng cời quần!

Chương 11: Chưa từng có người nào dám đối với hắn bất kính

Quân Mặc Sơ cả kinh, là hắn!

Nam nhân cường đại kia vừa mới bị nàng cời quần!

Nàng theo bản năng nhìn về phía hạ thân của hắn, giờ phút này hắn đã thay một thân ngoại bào thanh sắc, tay áo dài tà áo rộng, trên tà áo là những hoa văn nạm ám vàng, ký hiệu thần bí mà phức tạp hiện lộ ra một loại tôn quý cao không thể với cùng khó thân cận và uy nghiêm, làm cho người ta muốn bỏ qua đều không được.

Nhận thấy tầm mắt Quân Mặc Sơ, Thanh Minh Dạ lười biếng bắt đầu thưởng thức ngón tay, bạc môi góc cạnh rõ ràng gọi lên một độ cong thần nhiên, “Còn muốn thử lại lần nữa sao, ân?”

Dám thoát quần hắn, từ xưa đến nay nàng chính là người thứ nhất.

Quân Mặc Sơ đem ánh mắt dời đi hạ thân của hắn, chống lại con ngươi đen như mực, mở miệng: “Không có hứng thú.”

Hắn muốn cho nàng cời, nàng còn không nghĩ muốn cời đâu!

Nàng một chút đối với hứng thú cời quần của hắn đều không có!

Thân thể Thanh Minh Dạ vừa động, ngay sau đó trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Quân Mặc Sơ, vô thanh vô thức (*im hơi lặng tiếng*), tốc độ mau đến bất khả tư nghị, nàng thậm chí ngay cả cơ hội tránh né đều không có.

Thanh Minh Dạ hơi hơi cúi đầu, ngón tay thon dài nắm lấy cằm của nàng, khiêu khích, lời nói lãnh liệt trầm thấp từ bạc môi phun ra:

“Tiểu nha đầu, ngươi cũng biết, chưa từng có người nào dám nói lời bất kính như vậy đối với bản tôn?”

Hắn tiến lại quá gần, mùi hương ngọc lan dễ ngửi trên người tiến vào chóp mũi, nàng chưa bao giờ gặp qua nam nhân tuấn mỹ như vậy, giống như ngũ quan hắn là tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ nhất của thiên thần.

Người tuấn mỹ, liền ngay cả nóng giận, đều có khí chất khiến người khác không thể bỏ qua.

Quân Mặc Sơ không chút nào nao núng cùng hắn đối diện, mặt không chút thay đổi trả lời: “Cắt đứt dòng con cháu hắn, tặng hắn đi làm thái giám.” (Tiểu Ni: hừm, câu hỏi và câu trả lời có chút gì đó không hợp lý.)

Thanh Minh Dạ không biết thái giám là cái gì, nhưng ý tứ uy hiếp trong ánh mắt nàng hàm súc quá mạnh mẽ, hơn nữa câu nói trước của nàng, đại khái có thể đoán ra ý tứ của nàng.

Hắn hiểu được tiểu nữ miêu này tuy rằng một chút vũ lực đều không có, nhưng trong thân thể nhỏ nhỏ có một lực lượng không rõ, nếu không Nam Cung Thần và Quân Thiên Thiên trong tay đã bắt được nàng.

Mặc mâu hiện lên tia cười tức, Thanh Minh Dạ nhún mày, ngón tay thon dài không có buông cầm Quân Mặc Sơ ra, mà là cúi đầu hỏi lại, “Như vậy hắn sẽ bị phế, là như vậy đi?”

Thanh âm trầm thấp của hắn quá mức gọi cảm, trong giọng nói bí mật mang theo hương vị mỉa mai, Quân Mặc Sơ nhất thời quên không đẩy hắn ra, theo bản năng hỏi lại: “Như vậy là thế nào?”

Bạc môi góc cạnh rõ ràng gọi lên, Thanh Minh Dạ cúi đầu, trực tiếp phủ lên đôi môi màu mận côi của nàng.

“Chính là như vậy.”

Hai đôi môi dán lại với nhau, cánh hoa mềm mại như có ma lực đặc thù, làm cho đại não Quân Mặc Sơ nháy mắt trở nên trống rỗng.

Hô hấp cực nóng, nụ hôn cường thế bá đạo, đều nhắc nhở nàng một chuyện, nàng bị cưỡng hôn!

Đây là lần đầu tiên.....

Lần đầu tiên có nam nhân dám thân cận nàng như vậy, thậm chí cưỡng hôn nàng!

Hai tay Quân Mặc Sơ kháng cự muốn đẩy hẳn ra, tay hẳn lại như cây đàng đu, càng giãy dụa lại càng bám chặt, nụ hôn cực nóng mang theo cường thế bá đạo đều quán chặt lấy nàng.

Mùi hương ngọc lan thanh thanh đậm đậm trên người hẳn giống như hương vị đặc thù, Quân Mặc Sơ một khắc kia giống như đánh mất chính mình, lạc đến nơi hương ngọc lan mị hoặc tràn ngập.

Lý trí dần rời xa đầu óc, thăng đến khi nàng thở gấp, Quân Mặc Sơ nhất thời bùng tỉnh, phượng mâu chột lạnh lùng, hai chân thon dài mãnh liệt nâng lên, hướng hạ bộ yếu ớt dưới chân hẳn mà tới!

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thử lại lần nữa

Một khắc Quân Mặc Sơ chân dài thâm thoát hướng tới --

Thanh Minh Dạ mâu quang híp lại, trong lúc đó đem nàng chặt chẽ khóa ở trong lồng ngực, “Tiểu nha đầu tuyệt tình, thật muốn bản tôn bị phế?”

Quân Mặc Sơ nở nụ cười, rõ ràng người phi lễ là hẳn, bây giờ sao thành ra là nàng?

“Ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao tiếp cận ta?” Nàng không nghĩ tiếng xấu trên người nàng - ngu đại phế tài lan xa như vậy chẳng lẽ còn có đồ vật gì để người khác mơ ước, nam nhân này tiếp cận nàng rốt cuộc có mục đích gì?

Thanh Minh Dạ cảm thụ được từ trên thân thể gầy yếu của nàng, con ngươi sâu không lường được xẹt qua một đạo quang mang, không đáp hồi lại: “Ngươi thật sự là tử chi huyết mạch?”

“Thì như thế nào?” Nàng không có phản bác sự thật mọi người ai cũng biết này.

Thanh Minh Dạ thâm thúy liếc nàng một cái, nâng thủ, lòng bàn tay xuất hiện một cái thủy tinh cầu trong suốt, thủy tinh cầu là thủy tinh thí nghiệm, có thể thí nghiệm ra huyết mạch cùng thiên phú của bất kỳ ai, thủy tinh cầu giống như vô thanh vô thức xuất hiện ở trong tay hẳn, thật sự ngạc nhiên.

Không gian giới chỉ?

Thủy tinh cầu trống rỗng, trên người nam nhân này có không gian giới chỉ là linh khí trừ vật?

Quân Mặc Sơ ánh mắt phát sáng, hướng nhãn bạch ngọc trên khớp xương nhìn lại.

Thanh Minh Dạ nâng nâng tay, bạc môi hơi câu, “Có hứng thú?”

Quân Mặc Sơ sắc mặt không thay đổi: “Đối với không gian trừ vật linh khí của ngươi có hứng thú.”

Theo nàng biết, không gian trừ vật linh khí trên thế giới này cũng thấy không nhiều, liền ngay cả Quân gia bọn họ, đều chỉ có Quân gia gia chủ sở hữu một cái không gian nhưng cũng không lớn, chỉ có mấy mét khối.

Thanh Minh Dạ nâng mi, nàng thật đúng là trực tiếp.

“Đây là thủy tinh thí nghiệm, có nghĩ kiểm tra một lần nữa?”

Đối với tử chi huyết mạch vạn năm chưa từng gặp, hẳn vẫn giữ thái độ hoài nghi, không tận mắt chứng kiến kết quả, tất cả những lời đồn chỉ là lời đồn mà thôi.

Quân Mặc Sơ nheo mắt lại nhìn hẳn, “Ngươi muốn ta kiểm tra một lần nữa?”

Thanh Minh Dạ ý vị thâm trường liếc nhìn nàng một cái, “Ai không tò mò tử chi huyết mạch mấy vạn năm mới xuất hiện một lần?”

Quân Mặc Sơ do dự trong chốc lát, tuy rằng không biết mục đích của nam nhân này rốt cuộc là gì, nàng xác thực muốn nhìn một chút thiên phú của chính mình, dù sao người làm thí nghiệm trước đó không phải nàng, mà là tiền thân của thân thể này.

Quân Mặc Sơ trong lòng hạ quyết định, “Thôi được.”

Thanh Minh Dạ trực tiếp đem thủy tinh thí nghiệm đưa cho nàng, Quân Mặc Sơ đem ngón tay cắn, lấy một giọt máu nhỏ lên trên thí nghiệm thủy tinh, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn lại.

Máu đỏ sẫm rơi trên thủy tinh thí nghiệm, lập tức bị thủy tinh cầu hấp thu, ngay lập tức, thủy tinh cầu phát ra một loại quang mang mờ tối, hào quang kia âm ảm, không hề sáng bóng, thậm chí còn mơ hồ mang theo một tia tử khí, tựa như có rất nhiều tạp chất dơ bẩn trong đó.

Hào quang càng tinh thuần, càng chói mắt, đại biểu huyết mạch thiên phú của người này cao, giống như thời điểm trước khi Quân Thiên Thiên thí nghiệm, ánh sáng trong thủy tinh cầu phát ra, cơ hồ làm cho ánh mắt mọi người đều không thể mở ra được, tình cảnh đó làm cho mọi người kinh ngạc không thôi, bởi vậy, thời điểm Quân Thiên Thiên được tuyên bố là cao cấp thượng đẳng huyết mạch, cơ hồ trong một đêm sau đó, nàng liền trở thành đệ nhất thiên tài thiếu nữ Đại Vũ đế quốc.

Người có huyết mạch kém, ở thời điểm thí nghiệm đều mang theo một chút tia sáng quang mang, giống như một dấu chấm nhỏ, chỉ có một chút điểm sáng, đó là huyết mạch thấp ở người thường, cho dù tu luyện cũng không thể đi được quá xa, đại đa số nhân thí nghiệm đều có điểm sáng bình thường, phạm vi hào quang không lớn, cũng sẽ không quá mờ.

Mà Quân Mặc Sơ lại không giống như vậy, thủy tinh cầu phát ra màu sắc không có chút ánh sáng, thậm chí còn mang theo cỗ không khí trầm lắng cùng hơi thở âm u, chỉ xuất hiện ở trong truyền thuyết, từ chi huyết mạch không thể tu luyện, được công nhận là phế huyết mạch, không thể tu luyện bất kỳ vũ lực gì.

Trong mắt Quân Mặc Sơ chợt lóe lên tia thất vọng, xem ra huyết mạch thân thể này không thể nào thay đổi, nàng nhất định là là phế huyết mạch, là phế vật.

Thanh Minh Dạ đồng dạng nhìn thấy từ chi huyết mạch xuất hiện, hẳn có chút đam chiêu nhìn nàng một cái, “Tiếp tục, thí nghiệm tinh thần lực một chút.”

Quân Mặc Sơ mất hết hứng thú đem hai tay đặt trên thủy tinh, nhắm hai mắt lại, trong lòng không một chút hy vọng.

Huyết mạch tàn tạ như vậy, tinh thần lực còn có thể tốt sao?

Nhưng mà, nháy mắt khi ý niệm nàng vừa động, một cột sáng phóng lên cao thẳng hướng phía chân trời, giống như hào quang chói mắt ban ngày, cơ hồ đem đêm tối chiếu sáng, Quân Mặc Sơ chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng đáng sợ xuyên qua lòng bàn tay nàng, đem tất cả khí lực trên người nàng cùng mạch máu toàn bộ rút hết.

“Răng rắc ---”

Một tiếng thanh thúy âm thanh vỡ vụn từ lòng bàn tay nàng mãnh liệt truyền ra, Quân Mặc Sơ căn bản còn chưa kịp nghĩ xem rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, thí nghiệm thủy tinh cầu trực tiếp ở trong tay nàng vỡ thành mảnh nhỏ.

Quân Mặc Sơ: “... ..”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tinh thần lực nghịch thiên

“Răng rắc ---”

Một tiếng thanh thúy âm thanh vỡ vụn từ lòng bàn tay nàng mãnh liệt truyền ra, Quân Mặc Sơ căn bản còn chưa kịp nghĩ xem rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, thí nghiệm thủy tinh cầu trực tiếp ở trong tay nàng vỡ thành mảnh nhỏ.

Quân Mặc Sơ: “... ..”

Nàng yên lặng nhìn mảnh nhỏ của thủy tinh cầu trong tay, lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Thanh Minh Dạ cư nhiên lộ ra biểu tình hơi hơi kinh ngạc, dừng một chút, nói: “Nó tự hỏng rồi.”

Thanh Minh Dạ: “.....”

“Ta đi đây, tạm biệt.” Quân Mặc Sơ không đợi Thanh Minh Dạ mở miệng nói chuyện, hướng tàng cây bên dưới nhảy xuống, chuồn mất.

Đúng vậy, thí nghiệm thủy tinh cầu là chính mình tự hỏng!

Cho nên căn bản không liên quan tới nàng!

Căn cứ vào trí nhớ thân thể này, một cái thí nghiệm thủy tinh cầu rất quý, đại gia tộc bình thường đều mua không nổi, giống như Quân gia bọn họ, được xưng là Quân gia đệ nhất thế gia Đại Vũ quốc đều không có thủy tinh cầu thí nghiệm cho riêng mình, muốn thí nghiệm phải đến hoàng thất Đại Vũ quốc kiểm tra, nam nhân này nếu kêu nàng bồi thường một cái, cho dù đem nàng bán cũng bồi thường không nổi!

“.....” Trong lòng Thanh Minh Dạ mặc danh nổi lên một tia dờ khóc dờ cười.

Hắn giữ chặt lấy Quân Mặc Sơ đang tỉnh chuồn, lại từ trong không gian giới chỉ xuất ra một cái thí nghiệm thủy tinh cầu, nói: “Thử lại.”

Quân Mặc Sơ liếc mắt nhìn hắn một cái, thấy hắn không có sinh khí (*nổi giận*), cũng không có ý tứ muốn nàng bồi thường, trong lòng bình tĩnh xuống: “Đây là người muốn ta kiểm tra, hồng cũng đừng trách ta.”

Quân Mặc Sơ vừa mới đặt tay lên, tình huống giống vừa rồi lại xuất hiện.

Một cột sáng phóng lên cao, cột sáng màu ngân bạch thật lớn, đỉnh thiên lập địa (*đầu đội trời chân đạp đất*, hiểu là rất cao), giống như ngân hà từ trên trời giáng xuống, thật là tráng lệ.

Quân Mặc Sơ kỳ dị nhìn thủy tinh cầu phát ra quang mang, đang muốn hỏi Thanh Minh Dạ cái này đại biểu là gì, lại nghe thấy một tiếng “răng rắc”, thí nghiệm thủy tinh cầu trong tay nàng lần thứ hai bể thành mảnh nhỏ.

Lại hồng...

“Cái này, thủy tinh cầu này chất lượng không được tốt lắm.” Quân Mặc Sơ mặt không chút thay đổi, “Xem ra người mua được hàng giả, có lẽ người có thể lấy những mảnh nhỏ này về, nhìn xem có thể hay không đổi?”

Nàng đối với Thanh Minh Dạ tỏ vẻ đồng tình, thủy tinh cầu thấp kém còn chưa tính, liên tục hai cái chất lượng kém như vậy, này thật sự là hàng vô cùng không tốt a.

Bất quá nam nhân này có thể tùy tay lấy ra hai cái thí nghiệm thủy tinh cầu, có thể thấy hắn chính là phi thường phi thường có tiền!

Thanh Minh Dạ: “.....”

Nha đầu kia khi nào mới có thể chú ý tới trọng điểm?

“Vỡ liền vỡ.” Thanh Minh Dạ liếc nhìn nàng một cái, “Người cũng biết kết quả thí nghiệm vừa rồi?”

Quân Mặc Sơ giật mình, “Tinh thần lực của ta.....”

“Rất mạnh.” Mạnh đến thí nghiệm thủy tinh cầu còn không chịu nổi tinh thần lực cường đại kia, trực tiếp nổ tung.

“Rất mạnh?” Quân Mặc Sơ có điểm nghi hoặc.

Thanh Minh Dạ nói: “Thí nghiệm thủy tinh này, mức độ nhận định tinh thần lực là thập cấp”

Quân Mặc Sơ ngây ngẩn cả người, thập cấp.....

Tinh thần lực của nàng có thể trực tiếp đem thủy tinh cầu nổ tung, nói cách khác, tinh thần lực của nàng đã muốn đạt tới thập cấp, thậm chí là trên cả thập cấp!

Tinh thần lực cùng với huyết mạch cường độ giống nhau, đồng dạng quyết định thiên phú tu luyện của một người, người bình thường cấp bậc tinh thần lực phần lớn ở nhất cấp đến tam cấp, lập tức huyết mạch thiên phú tốt, giống như Quân Thiên Thiên là cao cấp thượng đẳng huyết mạch, tinh thần lực đạt tới tứ cấp, thậm chí cơ hồ đột phá đến trình độ ngũ cấp, đây đã muốn là thiên tài hiếm gặp.

Mặc dù là ở trong lịch sử Đại Vũ quốc, cũng đều chưa từng xuất hiện cường giả có tinh thần lực vượt quá lục cấp, Quân Mặc Sơ không khỏi nghĩ, nàng là người sở hữu tinh thần lực siêu việt, đại biểu cái gì?

Thanh Minh Dạ có chút đắm chiều nhìn Quân Mặc Sơ, hắn nhận thức một vị được xưng là tam đại vương cấp luyện được sư nổi danh khắp Thương Khung đại lục, luyện được sư vương cấp có tinh thần lực cao nhất, nhưng cũng bất quá mới đến cửu cấp đỉnh.

Mà nàng, tuổi như vậy đã có tinh thần lực siêu việt....

Ai nói nàng là phế vật? Tinh thần lực nghịch thiên như vậy, huyết mạch kém thì như thế nào, nàng là trời sinh luyện được sư!

Quân Mặc Sơ cúi đầu, chăm chú nhìn hai tay của mình, cảm thấy có chút kinh ngạc, còn tưởng rằng thí nghiệm huyết mạch giống nhau, chính là cái phế vật đầu.

Thanh Minh Dạ hỏi: “Thời điểm người thí nghiệm huyết mạch trước đây, không có thí nghiệm tinh thần lực?”

Quân Mặc Sơ tìm tòi lại trí nhớ, bờ môi hiện lên một tia trào phúng.

“Người cho là, khi biết được là từ chi huyết mạch, còn có bao nhiêu người tò mò về tinh thần lực của ta?”

Lúc trước sau khi nàng thí nghiệm ra từ chi huyết mạch, người chung quanh nháy mắt liền ồn ào, có cười nhạo, có khiếp sợ, càng nhiều ánh mắt chăm

chọc, đường đường là đệ nhất thế gia Quân gia cư nhiên xuất hiện phé vật ngàn năm khó gặp, ai mà không chê cười đâu?

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hấn rốt cuộc là ai?

Thanh Minh Dạ nhìn bộ dáng thờ ơ của Quân Mặc Sơ, mi phong hơi thiêu: “Ngươi mất hứng?”

Người bình thường nếu như gặp phải tình huống thấy tinh thần lực của mình nghịch thiên như vậy, hẳn sẽ cao hứng như thế nào đi?

Mà nàng cũng không có lộ ra một chút cao hứng hoặc là vẻ mặt hưng phấn, một bộ dáng thản nhiên, giống như tinh thần lực cấp bậc nghịch thiên ở trong mắt nàng là chuyện rất chi là bình thường.

Quân Mặc Sơ kỳ quái liếc nam nhân này một cái, đang muốn nói cái gì, cách đó không xa lại truyền đến không ít tiếng vang, mấy vị cao thủ đang hướng nơi này tới gần!

Quân Mặc Sơ biến sắc, thời điểm thí nghiệm tinh thần lực vừa rồi, cột sáng ngân sắc phóng lên gây thanh thế quá lớn, kinh động không ít người, giờ phút này bọn họ đang nhanh chóng hướng đến nơi này.

Thanh Minh Dạ đã sớm nhận ra những người đó đang hướng tới nơi này, thần sắc bất vi sở động. Trong mắt hắn, chỉ cần hắn muốn nhìn, hắn muốn, về phần mắt khác, bất quá chỉ là con kiến mà thôi. (×)

Quân Mặc Sơ ngược lại bất động, nàng hiện tại cô thân nhất thân, còn không có tự phụ đến có thể cùng cả người hoàng thất chống lại, bởi vậy, thời điểm nhận thấy có người đến, nàng kêu lên một tiếng không tốt, trực tiếp bỏ lại Thanh Minh Dạ rồi đi.

Nam nhân kia sâu không lường được, có lẽ sẽ không e ngại những người đó, nàng dù đi cũng sẽ không hề thấy áy náy!

Quân Mặc Sơ vừa rồi đi, mấy đạo bóng đen nháy mắt xuất hiện ở địa phương nàng vừa đứng.

“Các hạ là ai? Vì sao xâm nhập Thần vương phủ? Dị tượng vừa nãy là cái gì?”

Một lão giả lạnh lùng nhìn chằm chằm Thanh Minh Dạ, lớn tiếng chất vấn. (Ni: ngu ngốc ~.~)

Thanh Minh Dạ một thân trường bào xanh đen, cao quý tao nhã, con ngươi sâu không lường được liếc mắt một cái nhìn mấy vị cao thủ đột nhiên xuất hiện. Hắn chính là lăng lăng nhìn theo phương hướng Quân Mặc Sơ ly khai, bạc môi hơi câu, sau đó khoanh tay phía sau, chậm rãi rời đi.

Lão giả hoàn toàn bị coi nhẹ giận tái mặt: “Đứng lại!”

“Xú tiểu tử, trưởng lão chúng ta hỏi ngươi đó, đứng lại!”

“Trưởng lão, theo ta thấy, dị tượng mới vừa rồi nhất định là có bảo vật xuất thế, tiểu tử này khẳng định là muốn độc chiếm dị bảo!”

“Đem hắn ngăn lại!”

Mấy người nhanh chóng hướng Thanh Minh Dạ bao vây, ý đồ đem Thanh Minh Dạ bắt giữ.

Nhưng mà khi bọn họ sắp bỏ nhào lên người Thanh Minh Dạ, một khe hở màu tím đột nhiên xuất hiện, một cỗ hơi thở cường đại mà khủng bố cùng với uy áp cực lớn bao phủ xuống dưới, không khí bốn phía bỗng nhiên vặn vẹo, hình như có một cỗ bão táp hủy diệt cùng tàn sát bừa bãi từ khe hở không gian.

“Cút.”

Thanh Minh Dạ bạc môi khẽ mở, mặc mâu đậm nhiên mà lãnh mạc.

Phản chấn chi lực khủng bố nháy mắt đem bọn họ đẩy lui hơn mười thước, ngã mạnh trên mặt đất, miệng phun máu tươi, sinh tử không rõ.

Vén vén một chữ, làm cho lão giả kia giống như hóa đá, giống như thanh âm tu la truyền đến từ Cửu U địa ngục, lão giả không có tới một trận đau nhức, thân thể hắn lao đảo một chút, nửa quỵ trên mặt đất.

Tích, tích, tích ---

Máu tươi theo hai gò má chảy xuống mặt đất, lão giả ngẩng đầu lau, lúc này mới phát hiện chính mình thất khiếu đổ máu, tâm mạch suýt nữa bị chấn đoạn

(*cắt đứt*)!

Sắc mặt lão già bỗng nhiên trắng bệch, hần căn bản không có nhìn thấy nam nhân kia ra tay, hần liền thiếu chút nữa mất mạng, cái loại cảm giác này làm người ta quá mức kinh sợ, nam nhân này là ai? Đại Vũ quốc khi nào xuất hiện cường giả như vậy? Hần rốt cuộc là ai?

Đáng tiếc không ai trả lời vấn đề này cho hần.

..........*.....*.....*.....*.....*.....*

Đêm dần trở nên thâm trầm, trong ám phòng không có đốt đèn, bốn phía đều là hương vị ẩm ướt mốc meo, Quân Mặc Sơ nửa người dựa vào tường, nhìn xuyên qua song cửa đến không trung rộng lớn cao xa, nghĩ những chuyện đã xảy ra hôm nay.

Tinh thần lực siêu việt thập cấp....

Nàng có chút khinh bỉ nhếch môi, cái này đại biểu nàng tuy rằng không có cách nào tu luyện vũ lực nhưng chính là luyện khí sư và luyện dược sư trời sinh!

Tại thế giới này, luyện khí sư và luyện dược sư là cỡ nào trân quý, Quân gia rất mạnh, liền ngay cả hoàng thất đều phải khiêm nhường cho vài phần mặt mũi, nhưng Quân gia ở Đại Vũ quốc cũng cấp cho hoàng thất vài phần mặt mũi, chính là vì hoàng thất có một vị luyện dược sư vô cùng lợi hại, Quân gia còn phải nhờ hoàng thất cung cấp linh dược.

Nếu như bọn họ biết cấp bậc tinh thần lực của nàng... Không biết họ sẽ có cái biểu tình gì?

“Quân Mặc Sơ--- Quân Mặc Sơ, ta biết ngươi ở bên trong, ngươi mau lần ra đây cho bọn tiểu thư!”

Một đạo thanh âm tức giận đánh gãy suy nghĩ của Quân Mặc Sơ, mảy liễu hơi hơi nâng, Quân Mặc Sơ hướng nơi phát ra thanh âm nhìn lại, chỉ thấy Quân Thiên Thiên khí thế ào ạt đứng ở ngoài cửa ám phòng, vẻ mặt như muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Phiền toái tìm tới cửa

Quân Thiên Thiên từ lúc từ Thần vương phủ trở về, liền đem về mặt âm trầm đi thẳng đến ám phòng, mọi người Quân gia không rõ sự tình gì, nghĩ là Quân Mặc Sơ lại làm sao chọc tới nàng, đều tiến đến xem kịch vui.

Quân gia gia chủ hơn nửa đêm bị đánh thức, liền biết nữ nhi bảo bối Quân Thiên Thiên tựa hồ có chuyện gì, cũng vội vàng chạy lại đây.

Ngoài ám phòng nhỏ nhỏ thoáng cái liền tụ tập hơn phân nửa người Quân gia.

Quân gia gia chủ Quân Chấn Thiên sắc mặt không vui hỏi: “Sao lại thế này?! Hơn nửa đêm đều mò tới đây đi qua đi lại làm cái gì?”

Quân Thiên Thiên khóc lóc kể lể, “Phụ thân! Ngươi phải làm chủ cho Thiên Thiên a, Quân Mặc Sơ nàng.....Nàng....”

Quân Thiên Thiên từ trước tới nay đều cao cao tại thượng, khi nào thì chịu qua vũ nhục như vậy? Thời điểm ở Thần vương phủ, nàng liền nhận ra bóng đen kia là Quân Mặc Sơ, nàng muốn cáo trạng với Quân Chấn Thiên, nhưng lời nói đến bên miệng lại như thế nào cũng không nói nên lời.

Quân Thiên Thiên vừa khóc, Quân Chấn Thiên đã vội vàng đau lòng an ủi nàng, “Thiên nhi, ngươi từ từ nói, phế vật Mặc Sơ kia đã làm gì ngươi?”

Loại chuyện chẳng mấy tốt lành này Quân Thiên Thiên như thế nào có thể nói ra? Nàng vừa khóc ánh mắt vừa len lén nhìn nha hoàn của chính mình, nha hoàn kia lập tức hiểu ý, liền thêm mắm thêm muối kể lại Quân Thiên Thiên bị nhục nhã ở Thần vương phủ như thế nào, thậm chí nói tận mắt thấy Quân Mặc Sơ vì muốn hãm hại Quân Thiên Thiên, lén lút kê đơn trong nước trà, Quân Thiên Thiên sau khi bị hôn mê nàng (Quân Mặc Sơ) liền đem xiêm y trên người nàng (Quân Thiên Thiên) lấy hết, đem nàng để lại trong hoa viên vương phủ, muốn tất cả mọi người chê cười nàng (Quân Thiên Thiên).

“May mắn Thần vương điện hạ tới đúng lúc, đem xiêm y chính mình cởi ra che cho nhị tiểu thư, chỉ là.....Chuyện này không giấu được những người khác....” Nha hoàn nói xong lòng đầy căm phẫn, ánh mắt hung hăng: “Gia chủ đại nhân, nô tỳ nghĩ tam tiểu thư thỉnh thoảng sẽ nổi điên, không nghĩ tới thời điểm không nổi điên, tâm địa cư nhiên ác độc như vậy, vì ghen tị nhị tiểu thư là thiên tài của Quân gia chúng ta, nàng lại nghĩ làm cho nhị tiểu thư thân bại danh liệt, quả thực ghê tởm!”

Nha hoàn vừa nói xong, tất cả mọi người đồng loạt thay đổi sắc mặt.

Quân Chấn Thiên nhìn thẳng vào nha hoàn kia, “Ngươi nói đều là sự thật?”

Quân Thiên Thiên lau nước mắt, “Phụ thân... Thiên nhi còn có thể lừa người sao? Hiện giờ, hiện giờ danh dự Thiên nhi đều bị mất hết, làm cho mọi người chê cười lớn như vậy, làm Quân gia mất mặt, Thiên nhi... Thực không muốn sống nữa!”

Quân Thiên Thiên mất mặt, chính là Quân gia mất mặt, hơn nữa còn liên quan đến danh dự, Quân Chấn Thiên lập tức liền giận tím mặt: “Phế vật đáng chết! Người tới! Đem phế vật kia bắt ra cho ta!”

Quân gia thật vất vả mới sinh ra một thiên tài Quân Thiên Thiên, lúc này đây, Quân gia cao thấp đều dựa vào Quân Thiên Thiên đưa Quân gia bọn họ tới đỉnh cao!

Cao cấp thượng đẳng huyết mạch, đây là hạng gì thiên phú? Sẽ có một ngày, Thiên Thiên liền có thể đột phá thất giai, tu luyện đến bát giai, cửu giai, thậm chí còn có thể trở thành thánh giai trong truyền thuyết! Đến lúc đó, Quân gia bọn họ còn muốn dựa vào hoàng thất Đại Vĩ?

Chỉ là phế vật Quân Mặc Sơ, là người điên còn chưa tính, còn ngại chính mình không làm cho Quân gia hổ thẹn, còn muốn Thiên Thiên giống nàng bị hủy sao!

Quân Chấn Thiên càng nghĩ càng giận, hận không thể không cho Quân Mặc Sơ một cái tát, làm cho nàng biết nàng đã làm ra chuyện cỡ nào ngu xuẩn! Dứt khoát trực tiếp đi qua, một cước đem cửa ám phòng đá văng.

“Phế vật, lăn ra đây cho ta!”

Cửa vừa mở ra, một cỗ mùi vị ẩm ướt khó ngửi xông vào mũi, Quân Chấn Thiên nhin không được nhú mày, vừa định mở miệng, ánh mắt vừa hướng vào trong, lập tức ngây ngẩn cả người.

Có một loại người, chẳng sợ về ngoài ăn mặc thảm hại chật vật, dù ở hoàn cảnh dơ bẩn không chịu nổi, trên người nàng thủy chung có một loại khí thể làm người khác không thể bỏ qua thịnh khí lăng nhân (*khí thể làm người khác không dám đến gần*), giống như một vị thượng giả cao thượng, mà Quân Mặc Sơ cho bọn hắn cảm giác chính là như vậy.

Quân Chấn Thiên nghĩ mình nhìn lầm rồi, tròn mắt, quả nhiên, nhất định là hoa mắt, mới có thể nghĩ trên người phế vật này có khí thể thịnh khí lăng nhân?

Quân Mặc Sơ miễn cưỡng đứng lên, hướng hắn liếc mắt một cái, môi đỏ khẽ mở, “Àm ỉ cái gì.”

Quân Chấn Thiên sắc mặt âm trầm, “Quân Mặc Sơ, có phải hay không ngươi kê đơn làm Thiên Thiên hôn mê, sau đó đối với Thiên Thiên làm ra sự tình như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Trục xuất khỏi Quân gia (1)

Quân Chấn Thiên sắc mặt âm trầm, “Quân Mặc Sơ, có phải hay không ngươi kê đơn làm Thiên Thiên hôn mê, sau đó đối với Thiên Thiên làm ra sự tình như vậy?”

Đối với sự chất vấn của Quân Chấn Thiên, Quân Mặc Sơ chỉ thản nhiên nâng mắt, tinh mâu hướng Quân Thiên Thiên đang khóc đến lê hoa đái lệ, “Nếu ta nói, không phải ta làm?”

Quân Chấn Thiên phần nộ, “Sự thật đã muốn bày ra trước mắt, ngươi còn muốn狡辯?”

“Giáo biện? Ta giáo biện cái gì?” Quân Mặc Sơ cười lạnh, “Nàng nói ta làm, tức là ta làm, có chứng cứ không? Nhân chứng vật chứng đều không có, ngươi liền chỉ trích ta, phụ thân đại nhân, ngươi không cảm thấy rất độc đoán sao?”

Thấy Quân Mặc Sơ không chịu thừa nhận, trong lòng Quân Thiên Thiên quỳnh lên, “Quân Mặc Sơ, ta thấy rõ thanh thanh sở sở, người lấy đi xiêm y của ta chính là ngươi, cho dù hóa thành tro ta cũng nhận ra được, ngươi đừng có chối cãi!”

Quân Mặc Sơ câu môi cười: “Nga? Mới vừa rồi tỷ nữ của Nhị tỷ ngươi không phải nói, ta kê đơn làm ngươi hôn mê, sau đó đem xiêm y của ngươi trộm đi sao? Một khi đã như vậy, Nhị tỷ như thế nào có thể thấy rõ ràng đó là ta?”

Nghe vậy, biểu tình trên mặt Quân Thiên Thiên cứng lại, ngậm bực chính mình nhanh mồm nhanh miệng.

“Thiên nhi.....” Quân Thiên Thiên hướng nàng nhìn lại.

Trên khuôn mặt thanh tú của Quân Thiên Thiên hết xanh lại trắng, nghiêng răng nghiêng lợi, “Đó là bởi vì lúc đó ta còn không hoàn toàn hôn mê, nhưng là một chút khí lực phản kháng cũng không có, chỉ có thể trở mặt nhìn nàng tâm địa ngoan độc đối đãi với thân tỷ tỷ ta như vậy!”

“Thì ra là thế.” Quân Mặc Sơ bình tĩnh đại ngộ, trong lời nói mang theo nồng đậm châm chọc: “Không nghĩ tới ta lợi hại như vậy, một người mang phế huyết mạch ngay cả vũ lực đều không ngưng tụ được, cư nhiên có thể tự nhiên lên vào Thần vương phủ, còn có thể tiếp cận Nhị tỷ thân là tam giai cao thủ lại không bị phát hiện, còn lạng lẹ hạ mê được Nhị tỷ?”

Đem lời này nói ra ngoài, đừng nói người khác không tin, ngay cả chính Quân Chấn Thiên cũng sẽ không tin tưởng.

Nữ nhi của hắn tất hẳn rõ ràng, đối với người ngay cả vũ lực đều không có, như thế nào có thể tự nhiên lên vào Thần vương phủ, còn có thể vì trả thù Quân Thiên Thiên, đối với nàng kẻ đơn?

Mâu quang Quân Chấn Thiên xẹt qua một đạo ánh sáng, hiển nhiên cũng không tin tưởng người Quân Thiên Thiên nói lại là Quân Mặc Sơ.

Nhưng làm cho hắn có chút ngoài ý muốn chính là, Quân Mặc Sơ đêm nay biểu hiện có chút vượt qua ngoài dự kiến, nếu là trước kia, cho dù là thời điểm nàng không có phát bệnh, đối mặt với mọi người cũng là một bộ đáng khúm núm không dám nói, đêm nay tựa hồ lại không giống như vậy.....

Quân Chấn Thiên nhìn thoáng qua Quân Thiên Thiên còn đang rất bức bối, ánh mắt chợt lóe, lạnh lùng mở miệng, “Thiên nhi không có khả năng vô duyên vô cớ chỉ trích người, nàng nếu khẳng định như vậy, việc này có lẽ chủ mưu không phải là người, nhưng xác định cùng người không thoát khỏi quan hệ!”

Thiên Thiên là hy vọng của Quân gia bọn hắn, so sánh với một người phế huyết mạch lại thường xuyên nổi điên mà nói, Quân Chấn Thiên một chút cũng không so.

Nguyên bản Quân Thiên Thiên còn lo lắng Quân Chấn Thiên sẽ không tin nàng, nghe phụ thân nói như vậy, trong mắt nhất thời hiện lên một tia đắc ý.

Quân Mặc Sơ, ta xem ngươi còn nói được cái gì!

Không nghĩ tới Quân Chấn Thiên sẽ bắt công đến tình trạng này, Quân Mặc Sơ khinh thường nghĩ, hoàn hảo chính mình không thật sự là nữ nhi thân sinh của hắn, cho nên cũng không cảm thấy khổ sở.

Khó trách thân thể này đòi trước nổi điên, lớn lên trong loại gia đình như vậy, không điên cũng buộc phải điên.

“Là ta thì như thế nào? Phụ thân đại nhân nghĩ muốn xử trí ta như thế nào?” Quân Mặc Sơ bất động thanh sắc nhìn hắn.

“Phụ thân, người xem, nàng rốt cuộc cũng thừa nhận!” Quân Thiên Thiên giọng căm hận: “Thanh danh Thiên nhi không có cũng không quan trọng, nhưng há có thể để Quân gia chúng ta mất hết thanh danh, phụ thân! Ngài hôm nay nhất định phải hảo hảo xử trí nàng, nha đầu kia một lần lại một lần làm tổn hại thanh danh của Quân gia, đầu tiên cùng hạ nhân tư thông, hiện tại lại vu oan ta, nếu không hảo hảo quản giáo nàng, cũng không biết về sau nàng còn có thể làm ta loại sự tình ghê tởm đến mức nào!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Trục xuất khỏi Quân gia (2)

“Thiên nhi nói không sai.” Quân Chấn Thiên chau mày, suy tư trong chốc lát, đơn giản nói:

“Quân Mặc Sơ, vì phụ hiện tại đối với ngươi thất vọng đến cực điểm, qua hôm nay, vì phụ sẽ đem ngươi đưa đi Nam Sơn, từ nay về sau, ngươi liền ở đó hảo hảo suy nghĩ, khi nào nghĩ thông suốt khi đó hẵng trở về.”

Đối với sự an bài này, trong lòng Quân Thiên Thiên tuy rằng không phải đặc biệt vừa lòng, nhưng cũng không nói gì.

Nam Sơn là cái ni cô am, bên trong đều là nữ nhân cạo đầu xuất gia, suốt đời tụng kinh trên núi.

Huống hồ, nghe nói Nam Sơn cũng không đơn thuần giống như bề ngoài, nữ tử vào Nam sơn, phần lớn đều bị gây sức ép đến thâm thâm, bởi vì không ít nhân vật quyền thế thích chơi đùa ni cô, vì thế lâu ngày, Nam Sơn ở trong mắt mọi người, liền trở thành một nơi dơ bẩn.

Bề ngoài thoát nhìn thần thánh, nhưng bên trong có biết bao dơ bẩn, cũng chỉ có người bên trong mới biết được.

Nghe vậy, khuôn mặt tuyệt mỹ của Quân Mặc Sơ trầm xuống, nàng quan sát kỹ nam nhân trung niên trước mặt, trong nháy mắt, thẳng tắp nhìn vào mắt hắn.

“Phụ thân đại nhân, chỉ vì lời nói phiến diện của Nhị tỷ, ngươi liền đuổi ta ra khỏi Quân gia, còn muốn ta đi xuất gia?”

Đối với sự ép hỏi không chút nào che dấu của Quân Mặc Sơ, sâu trong tâm của Quân Chấn Thiên không tự chỉ nảy lên một tia áy náy.

Dù nói như thế nào cũng là huyết mạch của hấn, là thân sinh nữ nhi của hấn, như vậy cũng có chút không đành lòng.

Trong chốc lát ánh mắt lóe lên tia do dự, hấn mở miệng, vừa muốn nói gì.

Một đạo bóng dáng liền hướng hấn chạy tới, nghiêng nghiêng đảo đảo, nhào lên người hấn, “Gia chủ! Không cần..... Van cầu người không cần đuổi Sơ nhi đi, Sơ nhi còn nhỏ, nàng..... Nàng còn chưa có xuất giá, làm sao có thể đến Nam Sơn..... Gia chủ..... Thiếp thân van cầu ngài....”

Đó là một phụ nhân thoát nhìn gầy yếu không chịu nổi, y phục phi thường mộc mạc, trên người cũng không có trang sức hoa lệ, nàng thất kinh quỵ trên mặt đất ôm lấy hai chân Quân Chấn Thiên.

Quân Mặc Sơ giặt mình, một cổ thân thiết trào dâng trong lồng ngực.

Nhìn thấy rõ bộ dáng của phụ nhân kia, nàng mới hiểu được, vì cái gì nàng lại cảm thấy thân thiết quen thuộc, phụ nhân kia là mẫu thân thân thể này, gọi Trữ Thanh Hà.

Trữ Thanh Hà không phải là chính thê của Quân Chấn Thiên, mà là một tiểu thiếp, địa vị ở Quân gia không có cao, thậm chí còn bị chính thê của Quân Chấn Thiên là Quách thị ức hiếp.

Hơn nữa Trữ Thanh Hà đến từ một bộ tộc phi thường lạc hậu trên đại lục, Quân Chấn Thiên lúc trước thú nàng thuần túy là coi trọng mỹ mạo của nàng, nhưng mỹ mạo đâu có thể mỹ lâu dài đâu?

Mới mẻ qua đi, Trữ Thanh Hà không thân phận không địa vị ngay lập tức bị hấn quên đi, hơn nữa sau này sinh ra một phé vật nữ nhi Quân Mặc Sơ, Quân Chấn Thiên đối với Trữ Thanh Hà càng không thích, nếu không phải hiện tại Trữ Thanh Hà xuất hiện, hấn liền quên mình từng có nữ nhân như vậy.

Bất quá mặc kệ như thế nào, Trữ Thanh Hà đối với nữ nhi Quân Mặc Sơ là yêu thương thật lòng, có cái gì ăn ngon, thứ tốt, đều trộm giấu đi cấp cho nàng.

“Người đi ra làm gì?! Chạy nhanh trở về cho ta!”

Quả nhiên, nhìn thấy Trữ Thanh Hà, Quân Chấn Thiên lại càng thêm không kiên nhẫn.

Trữ Thanh Hà không có buông tay, nước mắt thi nhau chảy xuống: “Gia chủ..... Người đang ở kinh thành, như thế nào lại không biết Nam Sơn là cái địa phương gì.... Người sao có thể đem Sơ nhi đưa đến địa phương như vậy.... Đây, như vậy Sơ nhi sau này làm sao có thể sống a, nàng dù sao cũng là nữ nhi của người a!”

Bạn đang đọc truyện *Phé Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Trục xuất khỏi Quân gia (3)

Trên thực tế, Quân Chấn Thiên thực sự quên Nam Sơn là địa phương dơ bẩn, hiện giờ nghe Trữ Thanh Hà vừa nói mới phản ứng lại.

Thanh Hà nói không sai, Mặc Sơ dù là phé vật, cũng là nữ nhi của hấn, để nữ nhi của mình đi đến địa phương như vậy, về sao hấn còn mặt mũi nào hướng Na Các?

Quân Mặc Sơ ánh mắt phức tạp nhìn Trữ Thanh Hà quỵ trên mặt đất đau khổ cầu xin.

Nàng không có phụ mẫu, không biết tình thương của mẹ là cái gì, nhưng mà thời điểm nhìn Trữ Thanh Hà không có tôn nghiêm quỳ gối xuống, đau khổ cầu xin cho nàng, trong lòng nhất thời xúc động.

Ở trong mắt nàng, nữ nhân cũng có tôn nghiêm, thậm chí tôn nghiêm của nữ nhân còn không thấp so với nam nhân.

Dựa vào cái gì nữ nhân phải xu nịnh nam nhân, phải cầu hấn?

“Nurong, người đứng lên.” Quân Mặc Sơ chậm rãi mở miệng, từng bước đi ra từ ám phòng, dừng lại trước mặt Quân Chấn Thiên, thân hơi cúi xuống, đem phụ nhân gầy yếu đỡ dậy.

“Không phải quỳ, cũng không cần cầu xin bất luận kẻ nào.” Quân Mặc Sơ cùng nàng có vài phần tương tự, bên môi mang theo tia cười nhạo: “Phụ thân đại nhân đã có tâm muốn đuổi ta đi, người như thế nào lại cầu xin hấn, hôm nay hấn không đuổi ta đi, sau này cũng sẽ đuổi ta đi, người cần gì phải cầu hấn?”

Quân Mặc Sơ đã sớm đưa ra quyết định tốt.

Nàng không phải là Quân Mặc Sơ thật sự, nguyên bản cũng không tính ở lại Quân gia, nàng sớm muộn cũng phải rời khỏi.

Rời đi sớm hay muộn đối với nàng cũng không khác nhau là mấy, bất quá lần này, nàng nếu như phải rời khỏi, nhất định phải mang theo người mẫu thân nguyện ý vì nàng cầu tình mà phải trả giá bằng tôn nghiêm.

Nàng (Quân Mặc Sơ) sẽ hảo hảo bảo hộ nàng (Trữ Thanh Hà), sẽ không để nàng (Trữ Thanh Hà) giống như ngày hôm nay phải hèn mọn khấn cầu bất luận kẻ nào!

Trữ Thanh Hà ngậy người nhìn nữ nhân trước mắt, nhất là cặp mắt bình tĩnh mà cơ trí kia làm nàng cảm thấy ánh mắt hơi cay.

Nhiều năm qua, nàng nhìn nữ nhi có ánh mắt thông khổ cùng sợ hãi, thấy thời điểm nữ nhi nổi điên có hành động mê mang lại điên cuồng, khi nào từng có ánh mắt bình tĩnh mà kiên định như vậy?

“Sơ nhi.....” Trữ Thanh Hà run rẩy vươn tay, nghĩ muốn vuốt ve hai má nữ nhi, xúc động muốn hỏi nàng, bệnh của ngươi có phải tốt rồi không?

Có phải hay không về sau sẽ không nổi điên nữa?

Mẫu thân không ghét bỏ ngươi nổi điên, nhưng mẫu thân hy vọng ngươi có thể khỏe mạnh.....

Quân Chấn Thiên nghe xong lời nói của Trữ Thanh Hà, đáy lòng đã muốn buông tha cho quyết định đưa Quân Mặc Sơ đi Nam Sơn, nhưng mà nghe lời nói của Quân Mặc Sơ, nhất thời hỏa khí trong lòng lại bốc lên.

“Quân Mặc Sơ, đây là thái độ ngươi dùng để nói chuyện với phụ thân?”

Nói cho cùng là lỗi của hắn, không nên đem nàng đuổi đi.

“Ngươi đã không xem ta là nữ nhi, ta vì sao lại phải xem ngươi là phụ thân?” Sắc mặt Quân Mặc Sơ không chút thay đổi hỏi lại.

Nếu hắn thực sự xem nàng là nữ nhi, sẽ không chỉ vì tin tưởng nàng cùng hạ nhân tư thông, mà muốn nhốt nàng vào ám phòng.

Nếu nếu thực sự xem nàng là nữ nhi, cũng sẽ không mở miệng liền nói muốn đem nàng đưa đi đến địa phương dơ bẩn dâm loạn Nam Sơn kia!

Quân Chấn Thiên giận tím mặt, “Ngươi... Ngươi là nữ nhi bất hiếu, nếu không phải vì phụ nghĩ tới huyết mạch Quân gia trên người ngươi, ngươi cho là hôm nay ngươi còn có thể đứng đây nói chuyện với ta? Chỉ sợ nhiều năm trước đã bị đuổi ra khỏi Quân gia chết ở đầu đường!”

Quân Mặc Sơ nở nụ cười, “Đó là bởi vì trước đó ta cùng Thần vương có hôn ước, cho nên ngươi mới không đuổi ta xuất môn, hiện tại Thần vương từ hôn, trên người ta không có cái gì để ngươi lợi dụng, ngươi tự nhiên muốn đuổi ta đi.”

Bị nói trúng tâm sự, hỏa khí trong lòng Quân Chấn Thiên không có chỗ phát tác, vừa nâng đầu, một cái bạt tai hung hăng xẹt qua, “Nghịch nữ! Ngươi còn dám cãi lại, quả thực vô pháp vô thiên!”

Quân Chấn Thiên vừa ra tay, không tự giác mang theo vũ lực.

Quân Chấn Thiên là cao thủ lục giai vũ lực, là ngươi lợi hại nhất nhất Quân gia trừ bỏ trưởng lão.

Một cái tát mang theo lục giai vũ lực, Quân Mặc Sơ chỉ sợ không chết, thì cũng sẽ bị hủy dung.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Trục xuất khỏi Quân gia (5)

“Không cần-----” Trữ Thanh Hà chợt biến sắc.

Nữ nhi của nàng, không có vũ lực, làm sao có thể ngăn cản được cái tát của lục giai cao thủ?

Nàng không chút nghĩ ngợi trước tiếp vọt lên ----

Mọi người Quân gia ở một bên cũng không dự đoán được sự tình sẽ phát sinh đến tình trạng này.

Xem ra, Quân Mặc Sơ này thuần túy là muốn tìm cái chết.

Trêu chọc ai không chọc, lại đi trêu chọc Quân Chấn Thiên.

Quân Thiên là cái gì? Là Quân gia thiên tài, là bảo bối trong lòng bàn tay của Quân Chấn Thiên.

Hiện tại Quân Mặc Sơ chọc Quân Thiên Thiên không nói, còn dám cùng gia chủ tranh luận, này không phải là muốn chết thì là cái gì a?

Quân Thiên Thiên đắc ý dương mi.

Một cái tát này hạ xuống, tiện nhân kia cho dù không chết cũng phải mất đi nửa cái mạng, nói không chừng còn bị hủy dung, xem nàng về sau còn còn dám mơ tưởng đến chức vị thê tử của Thần ca ca nữa không.

Mọi người ở đây đều nghĩ, Quân Mặc Sơ không thể chịu nổi một cái tát của Quân Chấn Thiên.

“Ba ---”

Tiếng xé gió gào thét vang dội xẹt qua, Quân Chấn Thiên chỉ cảm thấy hồng ảnh chợt lóe trước mắt, nhất thời một trường tiên màu lửa đỏ quán lấy tay của hắn.

Roi cắt qua cổ tay của hắn, máu tươi trào ra, một cổ đau nhức từ cổ tay truyền đến, hắn hơi hơi thay đổi sắc mặt.

Quân Mặc Sơ ở đầu khác nắm roi, lạnh lùng trừng hắn: “Không thể tưởng tượng được Quân gia gia chủ đường đường là lục giai cao thủ, cư nhiên động thủ với một nữ nhân không có chút vũ lực, thật đúng là hảo phong độ của gia chủ đại nhân a.”

Khiếp sợ!

Cả Quân gia lâm vào trầm mặc.

Quân gia gia chủ Quân Chấn Thiên là lục giai cao thủ, Quân Mặc Sơ lại là người ngay cả chút vũ lực đều không có, như thế nào lại có thể thoải mái phá giải một cái tát kia?

Thâm tâm Quân Chấn Thiên cũng khiếp sợ không thôi, roi quán quanh cánh tay ẩn chứa một lực lượng lớn, hắn cảm thấy cổ tay bị cắt ần ần đau đớn, khí lực của nàng làm sao có thể lớn như vậy?

“Nghiệt nữ! Ngươi còn dám đánh trả?!” Quân Chấn Thiên vừa sợ vừa giận.

Quân Mặc Sơ cười nhạo: “Người khác muốn đánh ta, còn không cho ta đánh trả?”

“Ngươi . . . . . Ngươi . . . . . Cút cho ta!” Quân Chấn Thiên giận sôi lên, nghĩ muốn động thủ lần nữa, lại sợ nàng giờ thủ đoạn.

“Đi thì đi.” Quân Mặc Sơ hừ lạnh một tiếng, nâng Trữ Thanh Hà dậy, “Nương, chúng ta đi.”

Trữ Thanh Hà muốn nói gì đó, nàng không quá nguyên ý rời khỏi Quân gia, chỉ là không muốn rời nữ nhi, Quân Chấn Thiên hôm nay động chân khí (*bản chất thật*), nàng cũng biết, Sơ nhi cho dù muốn lưu lại, sợ là không thể, do dự trong chốc lát, đành phải theo Quân Mặc Sơ rời đi.

Quân Chấn Thiên thấy mẫu nữ (*mẹ con*) Quân Mặc Sơ thật sự cứ như vậy rời đi tiêu soái không thèm quay đầu lại, gân xanh trên trán thành thịnh nổi lên, giận công tâm, nồn ra một búng máu.

“Quân Mặc Sơ, ngươi phải biết rằng, rời đi Quân gia, sẽ không có người cung cấp cho ngươi ăn mặc. ngươi muốn chết cũng sẽ không có người can thiệp! Ngươi hôm nay có lá gan đi, ngày sau cũng không nên cầu chúng ta cho ngươi trở về!” Quân Thiên Thiên thiên ở phía sau hô to một tiếng.

“Quân Mặc Sơ lạnh lùng bỏ lại một câu, “Đến lúc đó ai cầu ai, còn không biết trước được đâu.”

Một ngày nào đó, nàng sẽ làm cho Quân gia hối hận vì hôm nay đuổi các nàng đi, hối hận vì lời nói hôm nay!

Nàng chờ một ngày Quân gia phải cầu nàng!

“Xuy, kẻ điên.” Quân Thiên Thiên thấp giọng nỉm một tiếng.

Nàng còn ngu ngốc nghĩ rằng Quân gia sẽ cầu một phế vật như nàng?

Mẫu nữ Quân Mặc Sơ đi rồi, Quân Thiên Thiên đi đến bên người Quân Chấn Thiên ôn nhu an ủi, “Phụ thân, ngài đừng tức giận, ngài không biết là đêm nay ngôn hành cử chỉ của Tam muội đều không giống trước, theo Thiên nhi thấy, nàng tám phần là lại phát bệnh, chờ nàng hết bệnh rồi, nghĩ lại chuyện tình hôm nay, nhất định sẽ hối hận.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chờ các nàng trở về nhận sai!

Quân Chấn Thiên thần tình dịu đi một chút, “Thiên nhi yên tâm, bất quá chỉ là một phế vật mà thôi, vì phụ đã sớm buông tha cho nàng, hừ, nàng cùng mẫu thân nàng giống nhau, phế vật.”

Quân Thiên Thiên ôm lấy cánh tay hắn, “Đúng, phụ thân người có Thiên nhi, có đại ca, còn có nương cùng Tử muội Ngũ muội, chúng ta nhất định sẽ hảo luyện võ, đem Quân gia hào quang rộng mở.”

Quân Chấn Thiên vui mừng vỗ vỗ đầu nữ nhi, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua phương hướng mẫu nữ Quân Mặc Sơ rời đi.

Thiên nhi nói đúng, ngôn hành cử chỉ của Mặc Sơ đêm nay quả thật không giống bình thường, nói không chừng là lại phát bệnh, nếu không thì như thế nào lại dám cùng mình tranh luận, còn dám động thủ với hắn?

Chờ nàng tỉnh táo lại, nói không chừng sẽ lập tức trở về cầu xin hắn không cần đuổi nàng đi.

Nghĩ như vậy, tâm tình Quân Chấn Thiên tốt hơn không ít, giống như đã thấy được cảnh mẫu nữ Quân Mặc Sơ từ rạng sáng đã bỏ chạy về Quân gia, đau khổ quỳ xuống cầu xin trước mặt hắn. (Tiểu Ni: Tên này có bệnh, phải trị)

.....

Trời có chút lạnh, hai mẫu nữ Quân Mặc Sơ cùng Trữ Thanh Hà cái gì cũng chưa mang liền rời khỏi Quân gia.

Lại nói tiếp hơn nửa đêm rời đi, đích xác không phải cử chỉ sáng suốt.

Trữ Thanh Hà do dự nửa ngày, vẫn là thấp giọng mở miệng: “Sơ nhi, đêm nay người xúc động, mẫu nữ chúng ta hai người hai bàn tay trắng, liền đã rời đi Quân gia, sau này.....”

Ngữ khí Trữ Thanh Hà mang theo khó xử, theo nàng thấy, hai nữ nhân hoàn toàn không có năng lực bảo vệ mình hơn nửa đêm đi ra ngoài, thậm chí còn rất nguy hiểm.

Đêm đã thâm dần, một trận gió thổi qua, từng đợt hàn ý xâm nhập vào cốt tủy.

Quân Mặc Sơ lúi kéo quần áo, “Nương, người có lạnh không?”

Nàng không trả lời vấn đề của Trữ Thanh Hà, thời điểm nàng quyết định mở miệng kêu vị phu nhân này là 'nương', nàng liền quyết định, đời này nhất định sẽ bảo vệ tốt nàng, cho dù là hiện tại hai người cái gì cũng đều không có.

Cho dù là thay thân thể này báo ân, cũng là vì nàng (Trữ Thanh Hà) đã cho nàng (Quân Mặc Sơ) một chút thân tình ấm áp.

“Nương không lạnh.” Trữ Thanh Hà dừng một chút, “Sơ nhi, nếu không, chúng ta trở về nhận sai với gia chủ, chúng ta....”

Trữ Thanh Hà còn chưa nói xong, Quân Mặc Sơ đã đánh gãy lời nàng, “Trở về nhận sai? Nương, người cảm thấy được, bọn họ sẽ để cho chúng ta trở về nếu chúng ta trở về nhận sai sao?”

“Nhất định sẽ, Sơ nhi, chỉ cần ta nhận sai....”

“Phải nhận sai như thế nào? Là giống như người, quỳ xuống khấn cầu hắn không cần đuổi ta đi?”

“.....”

Quân Mặc Sơ nói đến cực kỳ châm chọc.

Quân Chấn Thiên là nam nhân chỉ biết nghĩ cho mình, phụ thân là vậy sao?

Nàng hướng bên người phu nhân liếc mắt một cái, đáy lòng có chút bất đắc dĩ, tính tình Trữ Thanh Hà như vậy, liếc mắt liền có thể nhận ra tính cách nàng yếu đuối, người có tính cách giống nàng, phần lớn đều là lấy trượng phu làm trời.

Trượng phu nói gì, đó là cái ấy, một chút ý thức tự chủ đều không có.

Quân Mặc Sơ cảm thấy có chút đau đầu, nàng phải thay đổi tính cách lấy trượng phu làm trời của 'nương' mới được.

Trữ Thanh Hà không biết phải nói như thế nào, tổng cảm thấy ngôn hành cử chỉ của nữ nhi hôm nay đều rất khác trước.

Nàng đương nhiên hy vọng Quân Mặc Sơ có thể quay về Quân gia, mẫu nữ các nàng ở Quân gia tuy không thể gặp mặt, nhưng tối thiểu Quân gia có thể cho các nàng cả đời này không lo ăn mặc, hiện tại ly khai Quân gia, các nàng hai nữ nhân yếu đuối có thể làm cái gì?

Một trận gió lạnh gào thét thổi tới, trên đường lớn lạnh lùng yên tĩnh một người đều không có, Trữ Thanh Hà có chút sợ hãi giữ chặt lấy tay nữ nhi.

“Sơ nhi, chúng ta hiện tại..... Hiện tại có thể đi đâu?”

“Trước tìm một chỗ đặt chân, chờ qua đêm nay, ngày mai sẽ nghĩ biện pháp.” Quân Mặc Sơ nói.

Ngữ khí của nàng thực bình tĩnh, tựa hồ một chút cũng không lo lắng về những ngày sau, vẻ mặt ung dung như vậy không khỏi làm Trữ Thanh Hà có chút an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phế Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Truy sát (1)

Đêm càng ngày càng thâm trầm.

Nơi góc đường tịch mịch yên tĩnh, vài đạo ám ảnh đứng lặng hồi lâu.

“Thiên nhi, ngươi nhìn thấy rõ ràng, thật sự là phế vật Quân Mặc Sơ kia?” Nam Cung Thần trầm giọng hỏi.

Việc đêm nay, đối với hắn mà nói là một chuyện hết sức nhọc nhằn.

Cho dù không phải vì Quân Thiên Thiên, trong lòng Nam Cung Thần cũng không nuốt trôi cục tức này, hắn muốn bắt được tên thích khách xâm nhập vào vương phủ kia.

Quân Thiên Thiên gật đầu, “Là nàng, phế vật kia cho dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra được, nàng cũng đã chính miệng thừa nhận trước mặt phụ thân.”

“Phế vật đáng chết, dám trêu đùa bốn vương!” Nam Cung Thần mâu quang chợt lóe, “Ngươi nói nàng đã bị đuổi ra khỏi Quân gia? Như vậy hiện nàng đang ở đâu?”

“Đi hướng nam rồi.” Quân Thiên Thiên nói: “Thần ca ca, ngươi muốn làm cái gì?”

Ánh mắt Nam Cung Thần tàn nhẫn, thấp giọng nói: “Thiên nhi, tuy rằng nàng là thân muội muội của ngươi, nhưng là, ngươi thật sự có thể nuốt trôi cục tức này?”

Quân Thiên Thiên viên mắt rung rung, ừ ừ khua khua nói: “Cho dù không thể nuốt thì như thế nào? Thiên nhi có thể làm sao bây giờ? Thiên nhi cũng không muốn thân mình bị nhiều người nhìn như vậy, ta, ta....”

Nam Cung Thần trong lòng âm áp, thân thủ ôn nhu vỗ vỗ lưng của nàng, nhu thanh an ủi: “Thiên nhi đừng khóc, là bốn vương không tốt, đêm nay là bốn vương xúc động, ngươi yên tâm, bốn vương nhất định sẽ giúp ngươi đòi lại công đạo!”

Quân Thiên Thiên lau đi nước mắt, “Thần ca ca muốn làm thế nào?”

Nam Cung Thần nâng mặt, ánh mắt thẳng tắp nhìn về hướng nam, sát ý trong mắt tràn ngập, “Bất quá chỉ là một cái phế vật mà thôi, dám trêu đùa ta và ngươi như vậy, bốn vương muốn nàng ta sống không bằng chết!”

Quân Thiên Thiên hơi cúi đầu, che đi ám quang xẹt qua sâu trong đôi mắt, “Như vậy.... Có thể sẽ không tốt lắm, Thần ca ca, nàng dù sao cũng là thân muội muội của Thiên nhi.....”

Nam Cung Thần lạnh lùng nói: “Thiên nhi, ngươi thật quá thiện lương, ngươi đã để Quân gia đuổi nàng xuất môn, chứng tỏ muốn buông tha cho nàng, ngươi cứ yên tâm đi, một phế vật chết đi mà thôi.”

Nói không chừng Quân gia còn có thể vì vậy mà cảm tạ hắn đã thay bọn họ giải quyết một người luôn làm mất đi thể diện Quân gia.

Quân Thiên Thiên nhìn như thực khó xử, bộ dáng thật không nhẫn tâm, cuối cùng vẫn cố mà gật đầu, “Vậy..... Thần ca ca, ngươi phải cẩn thận, đừng để cho người khác phát hiện.”

“Đuổi theo đi, một phế vật mà thôi, còn không tới phiên bốn vương đích thân động thủ.”

Nói xong, Nam Cung Thần một bên sai ngươi đi truy tìm tung tích mẫu nữ Quân Mặc Sơ, cũng âm thầm đem Quân Thiên Thiên đuổi về Quân gia, sau đó mới rời đi.

Quân Thiến Thiến nhìn Nam Cung Thần rời đi, mâu quang chợt lóe lên trong mỹ mâu, tối đen không rõ.

“Nhị tiểu thư, chiều này của ngài thật là rất tuyệt, cứ như vậy, phế vật kia chết đi, cho dù gia chủ có muốn tra, cũng chỉ có thể tra được Thần vương điện hạ làm, không có một chút quan hệ với nhị tiểu thư ngài.”

Vừa thấy Nam Cung Thần rời đi, tâm phúc tỷ nữ bên cạnh Quân Thiến Thiến lập tức liền xu nịnh vuốt mông ngựa.

Quân Thiến Thiến hừ lạnh một tiếng, “Nương nói, lúc này đây nhất định phải làm cho mẫu nữ các nàng không thể quay về được Quân gia!”

Cái gì mà Đại Vũ quốc đệ nhất mỹ nhân?

Qua đêm nay, Đại Vũ quốc đệ nhất mỹ nhân sẽ là nàng Quân Thiến Thiến.

Nàng mới là chân chính Đại Vũ quốc đệ nhất mỹ nhân!

Bên kia, thủ hạ của Nam Cung Thần rất nhanh liền tìm ra tung tích hai mẫu nữ Quân Mặc Sơ.

“Điện hạ, tìm được rồi, hai người các nàng đang ở thành nam.”

“Không có những người khác?”

“Không có.”

Nam Cung Thần trầm ngâm một lát, lạnh lùng nói: “Đem phế vật Quân Mặc Sơ kia mang về cho bổn vương, về phần tiểu thiếp của Quân gia gia chủ..... Giết.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Truy sát (2)

Trong viện lớn hỗn tạp cũ nát, Quân Mặc Sơ tìm một chỗ coi sạch sẽ cho Trữ Thanh Hà ngồi xuống.

“Hôm nay quá muộn, tạm thời ở tạm nơi này một đêm, ngày mai ta sẽ tìm địa phương ở trọ.”

Trữ Thanh Hà nghe đến nhà trọ, mi tâm nhú chặt, bốn phía tối đen như mực, nhìn ra ngay là một tạp viện hoang tàn.

Sân hoang phế độ này, ở trong mắt mọi người là điềm xấu.

“Sơ nhi, chúng ta nhất định phải ở lại nơi này?”

Quân Mặc Sơ gạt đầu, nàng cũng là không có biện pháp, nếu chỉ có một mình nàng, dù ở đâu cũng không sao cả, nhưng là nàng lại lo lắng thân thể Trữ Thanh Hà không chịu nổi cực khổ.”

“Nơi này âm khí quá nặng, sợ là.....”

“Nương.” Quân Mặc Sơ bắt đầu dĩ đánh gãy lời nàng, “Chỉ là ở lại một đêm, ngày mai sẽ rời đi, ngài không cần nghĩ nhiều.”

Trữ Thanh Hà nhìn Quân Mặc Sơ, trong mắt có do dự, tựa hồ muốn nói cái gì, lại thấy vẻ mặt Quân Mặc Sơ kiên định, đành phải mím môi không nói.

Quân Mặc Sơ tìm kiếm trong hoang viện, tìm ra một ít khối gỗ có thể đốt, đang chuẩn bị nhóm lửa, đột nhiên, một cổ hàn ý lạnh thấu xương xuất hiện phía trước, sát ý lạnh băng thấp thoáng lay động gần đây!

“Sơ nhi cẩn thận ----”

Trữ Thanh Hà hét lên một tiếng chói tai.

Thân thể Quân Mặc Sơ theo bản năng phản ứng lại, tấm ván gỗ trong tay xoay ngược lại, hung hăng đập vào phía sau!

Nàng nhanh chóng đi tới bên người Trữ Thanh Hà nhìn lại.

Chỉ thấy hai hắc y nhân trong mắt hiện ra hung quang đứng ở trên vị trí vừa rồi nàng đứng.

“Các ngươi là ai?!” Quân Mặc Sơ đem Trữ Thanh Hà bảo hộ ở phía sau, lạnh lùng nhìn hắc y nhân đột nhiên xuất hiện.

Hắc y nhân liếc mắt nhìn nhau, hồ hững mở miệng: “Chủ tử của chúng ta muốn gặp ngươi, thức thời liền đi theo chúng ta.”

Lai trứ bất thiện, thiện giả bất lai (*Người tới không có ý tốt, người có ý tốt lại không tới*), sát ý vừa rồi Quân Mặc Sơ có thể cảm nhận được rõ ràng, nàng không tin là chủ tử trong miệng hai hắc y nhân này chỉ đơn thuần là muốn gặp nàng mà thôi.

Quân Mặc Sơ mặt không chút thay đổi mở miệng: “Chủ tử các ngươi muốn gặp ta? Ta từ khi nào nhận thức chủ tử các ngươi?”

“Vô nghĩa nhiều như vậy làm gì, bảo ngươi đi thì đi!” Hắc y nhân không kiên nhẫn nói.

Lời nói vừa dứt, hai hắc y nhân liền trực tiếp ra tay, muốn bức ép Quân Mặc Sơ rời đi.

“Nurong, ngươi đi mau.” Quân Mặc Sơ dùng sức đẩy Trữ Thanh Hà về hướng đại môn, sau đó vội vàng né tránh công kích của hai hắc y nhân.

Nàng nhận thấy được, võ công hai hắc y nhân này không kém, khí tức trên người bọn họ phát ra hẳn là phải đến ngũ giai!

Nếu như là chống lại tam giai Quân Thiên Thiên, nàng tự tin còn có thể chiếm thế thượng phong, nhưng đây không phải là tam giai! Vũ lực của hai hắc y nhân này đã muốn là ngũ giai!

Quân Mặc Sơ vừa đẩy Trữ Thanh Hà đi, một đạo vũ lực mạnh mẽ hung hăng đánh lên trên thân thể nàng, lực đạo lớn nhất thời làm cho thân thể Quân Mặc Sơ nghiêng ngã, cả người đập trên nền đất.

Máu tươi theo khoe miệng chậm rãi chảy xuống, Quân Mặc Sơ phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trầm xuống.

Ngũ giai cao thủ so với trong tưởng tượng của nàng còn muốn lợi hại hơn!

“Sơ nhi!”

Trữ Thanh Hà làm sao có thể bỏ Quân Mặc Sơ mà rời đi, vừa thấy Quân Mặc Sơ bị thương, nhất thời tâm thần căng thẳng, vội vàng bỏ nhào vào người Quân Mặc Sơ, muốn xem xét thương thế của nàng.

Hắc y nhân liếc nhìn nhau, điện hạ nói, chỉ cần mạng Quân Mặc Sơ trở về, về phần Trữ Thanh Hà.....

Hàn quang trong mắt chợt lóe, trong lòng hai người lập tức đưa ra quyết định.

Trong bóng đêm, một đạo ngân quang hiện lên, trực tiếp hướng tới Trữ Thanh Hà, chủ tử trong cánh tay trắng đánh vào nơi yếu hại của Trữ Thanh Hà!

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Truy sát (3)

Cảm nhận được nguy cơ ở phía trên, Trữ Thanh Hà muốn tránh, nhưng tốc độ của nàng không có nhanh bằng thanh chủy thủ kia, mắt thấy thanh chủy thủ ngân sắc sẽ xuyên thủng tim nàng, Quân Mặc Sơ liền ôm lấy nàng lần vài vòng, nhảy lên.

“Đi!” Quân Mặc Sơ quát một tiếng chói tai.

Hai cao thủ đạt đến ngũ giai vũ lực, nàng căn bản không có năng lực phản kích, huống chi còn thêm Trữ Thanh Hà tay trái gà không chặt. (Tiểu Ni: Không hiểu sao tiểu Ni lại không thích Trữ Thanh Hà này. -.-)

Một tiếng quát này của nàng quá mức kiên định cùng nghiêm túc, làm cho Trữ Thanh Hà vốn nghĩ muốn tiếp tục lưu lại ngăn người.

Nàng không biết từ khi nào Sơ nhi trở nên quyết đoán như vậy, thấy nguy hiểm mà không có kinh hoảng.

Tựa hồ.... Nếu nàng tiếp tục lưu lại, cũng chỉ liên lụy Sơ nhi, còn không bằng đi tìm cứu binh.

Đúng! Tìm cứu binh! Sơ nhi là hài tử Quân gia, gặp phải nguy hiểm, Quân gia sẽ không thể mặc kệ đi?

Nghĩ vậy, Trữ Thanh Hà không hề chần chừ, giống như có một cỗ lực lượng thúc đẩy nàng chạy ra ngoài.

Thấy Trữ Thanh Hà chạy đi, hắc y nhân rút kiếm đuổi theo.

Lúc này đây, Quân Mặc Sơ không để cho đối phương cơ hội, trường tiên giắt bên hông vung ra, hung hăng quét tới tới chỗ yếu hại của đối phương!

Hắc y nhân khinh thường cười lạnh một tiếng, giống như đang cười nhạo Quân Mặc Sơ không biết tự lượng sức mình.

Quả nhiên là phế vật đần độn, người không có chút vũ lực như nàng còn vọng tưởng động thủ với ngũ giai cao thủ?

Hôm nay hẳn nhất định phải để cho phế vật này nhìn, cái gì mới gọi là cao thủ chân chính! (Tiểu Ni: *liếc mắt khinh bỉ*)

Kiểm quang lóe ra, từng đạo kiếm khí hóa thành thiên la địa võng ùn ùn kéo đến hướng Quân Mặc Sơ đi tới.

Trong nháy mắt, bên môi Quân Mặc Sơ lộ ra một loại tươi cười như đạt được mục đích, nàng vứt bỏ trường tiên trong tay, thả người nhảy, trực tiếp nhào tới người hắc y nhân.

Hắc y nhân hoàn toàn không có dự kiến nàng cư nhiên dám trực tiếp bỏ lại vũ khí phòng thân trong tay, ngược lại hướng hắc đánh tới, chờ hắc phản ứng lại, một thanh chủy thủ sắc bén đã trực tiếp đâm vào yết hầu của hắc.

“A --”

Hắc kêu thảm một tiếng, động mạch cổ hung hăng bị cắt đứt, máu tươi phun ra, hắc thậm chí còn không kịp triệu hồi ra vũ lực phòng thân.

Điều này sao có thể?

Trước khi mất đi ý thức, ý niệm suy nhất trong đầu hắc đó là, phế vật kia làm sao có thể..... Làm sao có thể giết hắc.... ..

Bất quá, hắc vĩnh viễn cũng không có cơ hội chứng thực.

Quân Mặc Sơ nhất kích đắc thủ, nhanh chóng thối lui, chính là công kích của một hắc y nhân khác sẽ không có cơ hội né tránh tốt như vậy, vô số kiếm quang bắn về phía sau lưng nàng, nhất thời tạo ra mấy đạo thương tích, huyết nhục mơ hồ!

“Đại ca!” Một hắc y nhân khác nhìn hắc y nhân không nhúc nhích nằm im trên mặt đất, khỏe mắt muốn nổ tung, giận dữ hét: “Tiện nhân chết tiệt, cho dù điện hạ lệnh phải lưu nguoi một mạng, ta cũng phải đem nguoi toái thi vạn đoạn!”

Điện hạ?

Quân Mặc Sơ bắt được hai chữ này, điện hạ nào? Chẳng lẽ là Thần vương điện hạ?

Nghĩ như vậy, Quân Mặc Sơ lập tức hiểu được người phái hai hắc y nhân này tới, Quân Thiên Thiên có thể hoài nghi chính mình là người lên vào Thần vương phủ, như vậy, Nam Cung Thần hiển nhiên cũng có thể đoán được là nàng, cho nên mới phái hai hắc y nhân đuổi giết mình.

Quân Mặc Sơ cắn răng, vết thương trên lưng đau đến đầu đầy mồ hôi.

Nam Cung Thần, ngày sau ta nhất định bắt nguoi hoàn trả gấp mười lần!

“Nguoi đi tìm chết đi!” Hắc y nhân nổi giận gầm lên một tiếng, trường kiếm ngưng tụ vũ lực hung hăng đâm tới Quân Mặc Sơ!

Một kích của ngũ giai cao thủ trong con thịnh nộ, vũ lực cường đại chặt chẽ đem nàng bao vây.

Quân Mặc Sơ có loại cảm giác không thể thoát khỏi, miệng vết thương trên lưng lần nữa bị nứt ra, một cỗ nguy cơ tử vong nảy lên trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Nghịch thiên bảo vật (1)

Cách đó không xa, Tà Phi nhìn nam tử phía trước, nhện không được lên tiếng hỏi: “Chủ tử, ngài.... Không tính ra tay sao?”

Hắc có ý chỉ một màn trong phế viện, hắc nhìn ra được, tuy rằng không rõ một nữ nhân không có chút vũ lực nào như Quân Mặc Sơ còn có thể lợi hại như vậy, nhưng là nếu bọn họ còn không ra tay, Quân Mặc Sơ hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Bọn họ ngần ngại ra xô đi tới Đại Vũ không phải chính là tìm nữ nhân sở hữu từ chi huyết mạch sao? Nếu nàng thật sự chết đi như vậy, bọn họ có thể một chuyển tay không.

Thanh Minh Dạ không chút để ý câu hỏi, con người tối đen như mực lóe ra một loại quang mang tiếu hận, “Còn nghĩ nhìn xem nha đầu kia còn có thể chống đỡ được đến mức nào, xem ra là bản tôn xem trọng nàng.”

“Ý tứ chủ tử có phải...”

“Người đi đi.” Một tiểu nha đầu thú vị lại kỳ quái như vậy, nếu cứ như vậy chết đi, chẳng phải là đáng tiếc?

“Là!”

Tà Phi lĩnh mệnh, bóng dáng chợt lóe, ngay sau đó đã xuất hiện ở chỗ ngoại cách phá viện hơn mười thước.

Lúc này, trường kiếm của hắc y nhân đã tới ngực Quân Mặc Sơ, xích một tiếng, mũi kiếm phá da thịt, máu tươi như suối dâng mãnh phun ra.

Ánh mắt Tà Phi lạnh lùng, đang muốn ra tay, lại thấy trên người Quân Mặc Sơ đột nhiên bộc phát ra một trận kim quang mãnh liệt!

Ánh kim quang chói mắt, đem cả phá viện chiếu sáng như ban ngày, mà kim quang này giống như thái dương trên cao, trở nên cực nóng.

Thân thể gầy yếu của Quân Mặc Sơ được bao phủ ở trong kim quang, một cỗ nhiệt ý nóng rực thổi qua toàn thân, nàng có cảm giác đặt mình trong nham thạch núi lửa sắp phun trào, không chỉ thân thể mà linh hồn cũng bị nham thạch khủng bố thiêu đốt, y phục trên người cũng bị đốt cháy sạch sẽ.

Này..... Đây là có chuyện gì?

Hắc y nhân cùng Quân Mặc Sơ ở cự ly gần nhất, thời điểm kim quang kia lan tràn ra, nháy mắt đem hắc y nhân bao phủ, nhưng mà, chỉ trong một giây, hắc y nhân đột nhiên kịch liệt kêu một tiếng thảm thiết, giống như y phục trên người nàng, bị đốt cháy đến hôi phi yện diệt.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Tà Phi khiếp sợ, kim quang này là gì, cư nhiên trong một giây giết chết một ngũ giai cao thủ?!

Lại nhìn Quân Mặc Sơ hôn mê ở trong kim quang.

Mất thấy đạo kim quang kia sắp lan tới chỗ hắc y nhân, tựa hồ đem hắc y nhân trở thành địch nhân, Tà Phi không dám khinh xuất, vội vàng lui về sau mấy bước.

“Chủ tử.....” Hắc y nhân quay đầu lại, hướng Thanh Minh Dạ nhìn lại.

Lại thấy Thanh Minh Dạ kinh ngạc nhìn Quân Mặc Sơ bị kim quang bao trụ, trong đôi mắt sâu không thấy đáy tràn đầy kinh ngạc.

“Tâm đầu huyết, Càn Khôn trụ.....”

“Trên người nàng cư nhiên có Càn Khôn trụ?”

Thanh Minh Dạ không thể tin thì thào tự nói.

Tà Phi nghe vậy lại mở to hai mắt nhìn, “Càn Khôn trụ? Chủ tử ngài nói chính là.....”

“Không tôi.” Mâu thuẫn của Thanh Minh Dạ phức tạp.

Càn Khôn trụ, thượng thôn thiên, hạ phê địa (*trên nuốt trời, dưới cắn đất*), thiên địa thu hết Càn Khôn!

Đó là thần khí độc nhất vô nhị, là bảo vật nghịch thiên, làm sao lại ở trên người Quân Mặc Sơ? Tựa hồ..... Còn cùng nàng hòa hợp nhất thể.

Mà đạo kim quang kia, là lực lượng mà thời khắc Càn Khôn trụ cảm nhận được chủ nhân gặp nguy hiểm trí mạng phát ra hộ chủ (*bảo vệ chủ nhân*).

“Nàng ngất đi rồi.” Tà Phi nhìn Quân Mặc Sơ không nhúc nhích nằm trên mặt đất, thấp giọng nói.

Trên người nàng, còn ẩn ẩn một tầng kim quang mờ mờ lung lung quanh.

Mà trên người Quân Mặc Sơ nhất kiện xiêm y đều không có, xích thân lửa thê, toàn bộ là nhờ tầng kim quang mờ mờ lung lung này giúp nàng che chắn.

“Nhắm mắt.” Thanh Minh Dạ mắt lạnh quét về phía hắc y nhân, mang theo lãnh ý.

Tà Phi nhắm mắt lại, “Thuộc hạ cái gì cũng chưa nhìn tới.” Hắc y nhân nói chính là lời nói thật.

Thanh Minh Dạ lúc này mới thu hồi ánh mắt, bước chân thông thả đi tới bên người Quân Mặc Sơ.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Nghịch thiên bảo vật (2)

Bốn phía thực u ám, năng lượng của Càn Khôn trụ chậm rãi yếu ớt, tựa hồ đã dùng hết.

Thời điểm Thanh Minh Dạ đi đến bên cạnh Quân Mặc Sơ, đạo kim quang kia cũng trở nên mờ nhạt không nhìn thấy, phảng phất như gió nhẹ nhàng thổi, liền có thể tiêu tán.

Thân thể gầy nhỏ ngây ngô động lòng người, da thịt tuyết trắng giống như tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ, trong suốt lại sáng, không được hoàn mỹ chính là những vết thương rõ ràng làm ảnh hưởng đến mỹ cảm.

Con người sâu thẳm quét qua thân mình ngây ngô, khi ánh mắt lần lượt chạm đến những vết thương mới cũ khác nhau đan xen chồng chất, mi tâm nhin không được nhìn lại.

Rõ là là tiểu cô nương thoát nhìn nhỏ tuổi, ở trong gia tộc như Quân gia vậy, trên người làm sao có thể xuất hiện nhiều vết thương như vậy?

Chẳng lẽ là có người ngược đãi nàng?

Hắn lấy ra một kiện trường bào từ không gian giới chỉ, phủ lên người Quân Mặc Sơ.

Nguyên bản đạo kim quang dần yếu đi cảm nhận được có người tới gần, nháy mắt lại lớn lên, hào quang nở rộ! Giống như biển lửa phun trào trong nháy mắt, đem người nuốt chửng.

Thanh Minh Dạ hơi hơi cau mày, tùy ý để đạo kim quang kia lan đến trên người hắn, đem hắn bao phủ.

“Chủ tử!” Xa xa Tà Phi nhìn thấy một màn này, tâm nhất thời nhắc lên, Càn Khôn trụ quá mức nghịch thiên, chủ tử hắn.....

“Vô phương.” Ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng của Thanh Minh Dạ truyền đến, không có chút kinh hoảng.

Tà Phi đành phải đứng im tại chỗ, không chớp mắt nhìn một màn này.

Qua mấy đạo hô hấp, kim quang chậm rãi lui tán, bóng dáng Thanh Minh Dạ hoàn hảo không hao tổn gì dần dần lộ ra.

Nhìn thấy Thanh Minh Dạ không có việc gì, Tà Phi nhẹ nhàng thở ra, im lặng canh giữ ở cách đó không xa, không dám can thiệp nhiều.

Tựa hồ sau khi cảm nhận thấy Thanh Minh Dạ không có ác ý, đạo kim quang kia nháy mắt tiêu tán không còn thấy tăm hơi.

Thanh Minh Dạ ngồi xổm xuống, đem Quân Mặc Sơ bế lên.

Nhìn khuôn mặt thanh tú tinh xảo trong lồng ngực, Thanh Minh Dạ bất động thanh sắc nhíu mày.

“Thật sự là vận may của tiểu nha đầu, có thể làm cho Càn Khôn trụ hộ chủ như vậy, chỉ sợ nha đầu này còn không biết có Càn Khôn trụ trên người nàng đi?”

Hắn khẽ cười một tiếng, mang theo Quân Mặc Sơ rời đi phệ viện cũ nát, chậm rãi hướng vào bóng đêm thâm trầm.

..........*.....*.....*.....*.....*.....*

Ánh sáng mặt trời lên đến đỉnh đầu, phía chân trời cao xa.

Một trận gió thổi tới, mang theo cảm giác mát mẻ nhẹ nhàng.

Quân Mặc Sơ hơi hơi mở to mắt, dương quang trên cao xuyên thấu qua cửa sổ, vừa lúc rơi trên mặt nàng, ấm áp, thật thoải mái.

Nàng có chút mờ mịt nhìn bốn phía, lọt vào tầm mắt là bài trí đơn giản mà lại không mất thanh lịch quý giá.

Nơi này là chỗ nào?

Quân Mặc Sơ cảm thấy toàn thân cao thấp như bị đè nặng, vô cùng đau nhức, nhất là ngực, có loại cảm giác nóng rực không hiểu.

Quân Mặc Sơ lắc đầu, từ trên giường nhảy dựng lên.

Hắc y nhân tới hôm qua đâu? Nàng làm sao lại ở chỗ này?

“Tỉnh?”

Một đạo thanh âm quen thuộc dễ nghe truyền đến.

Quân Mặc Sơ lập tức quay đầu lại, liền thấy Thanh Minh Dạ nghiêng người dựa vào ghế quý phi, miễn cưỡng liếc nàng.

“Là người?” Một bên Quân Mặc Sơ liếc mắt liền nhận ra hắn.

Bộ dáng nam nhân này quá mức tuần mỹ, nhất cử nhất động kia đều mang theo một loại khí thế vô hình, làm cho người ta khó có thể không nhận thức hắn.

Hắn lạnh lùng, tà mị, ngôn hành cử chỉ đều tản ra khí tức đậm đặc, thoát nhìn cao quý không thể đến gần.

Nhất là ánh mắt kia của hắn, giống như hắc ám mê mông vô tận, thật như là một cái hắc động thâm thúy, nháy mắt có thể đem linh hồn hút vào.

“Người như thế nào lại ở chỗ này?” Quân Mặc Sơ trên mặt mang theo một tia đề phòng, hoặc là nói, nàng như thế nào lại ở chỗ này, nơi này là địa phương nào?

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Nghịch thiên bảo vật (3)

Bạc môi góc cạnh rõ ràng hơi hơi cong lên, Thanh Minh Dạ mở miệng: “Là bản tôn đưa người tới nơi này.”

Ngụ ý, nàng là hắn mang tới, hắn tự nhiên liền ở trong này.

Chẳng lẽ là hắn cứu nàng?

Trong lòng Quân Mặc Sơ có vài phần ngoài ý muốn, “Người đã cứu ta?”

“Là.” Thanh Minh Dạ đứng dậy, đi đến bên người nàng, sâu trong đôi mắt đen mang theo vài phần trêu tức: “Người phải làm sao để báo đáp đây?”

Tuy rằng cảm thấy độ đáng tin trong lời nói của nam nhân này không quá cao, nhưng mặc kệ như thế nào, hắn cũng giúp chính mình.

Quân Mặc Sơ trầm mặc một lát, “Đa tạ, phần nhân tình này ta nhớ kỹ.”

Ân tình nan hoàn, nàng cũng không thích thiếu nhân tình người khác, nếu tương lai nam nhân này cần nàng hỗ trợ, nàng tuyệt đối sẽ không thôi tri (*tri hoãn*)

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn cần.

Lấy thân phận cùng thân thù của hắn, có lẽ cơ hội này rất nhỏ.

Thanh Minh Dạ hơi hơi nâng mi: “Cứ như vậy?”

Quân Mặc Sơ ngừng một chút, “Bằng không người muốn như thế nào?” Nàng không tiền không thế, lấy cái gì báo đáp hắn?

“Không bằng.....” Thanh Minh Dạ nghiêng thân về phía trước, hô hấp phả vào khuôn mặt thanh tú của nàng, ngôn ngữ mang theo ngả ngón mị hoặc, “Lấy thân báo đáp đi?”

Quân Mặc Sơ nâng tay để ở bờ vai của hắn, lạnh lùng nói: “Người thật sự muốn làm thái giám như vậy? Muốn ta thành toàn người sao?”

“Người cảm thấy, người đánh thắng được ta?”

“Thì tính sao?” Quân Mặc Sơ thân nhiên nói: “Chỉ cần ta không chết, luôn luôn sẽ có một ngày siêu việt hơn người, trừ phi hiện tại người muốn giết ta.”

Nàng không biết nam nhân này rốt cuộc là ai, càng không biết hắn xuất hiện bên người nàng có mục đích gì, nàng duy nhất có thể khẳng định chính là, nam nhân này tạm thời sẽ không uy hiếp đến tính mạng nàng.

Nếu không đem qua hắn cũng sẽ không cứu nàng, còn đưa nàng đến nơi này.

Lấy thân thù của hắn, nếu thật có mục đích gì, nàng tự nhận hoàn toàn không có lực lượng đánh trả.

Đôi môi màu mận côi của Thanh Minh Dạ gọi lên, nở nụ cười: “Tiểu nha đầu tuyệt tình, ngươi cũng biết có bao nhiêu người muốn hưởng bản tôn lấy thân báo đáp, ngươi thật sự không suy nghĩ?”

Quân Mặc Sơ mặt không chút thay đổi liếc hán một cái, “Như vậy, để ta nhắc tỉnh ngươi một lần, ta đối với ngươi, một chút hứng thú đều không có.”

“Vậy là hỏng rồi.” Thân thủ Thanh Minh Dạ vỗ vỗ đầu của nàng, giọng điệu trầm thấp mà mê hoặc, “Dục vọng chinh phục của nam nhân đều rất mạnh, nữ nhân càng đối với hán không hứng thú, hán.... Càng muốn chinh phục!”

Quân Mặc Sơ thương hại liếc hán một cái, nam nhân này quả nhiên có tật xấu đi, có khuynh hướng tự ngược nghiêm trọng!

Nàng lướt qua hán, hướng cửa trước đi đến.

“.... Ánh mắt đỏ của ngươi là có ý gì?” Cái liếc mắt mới vừa kia mang theo ý tứ hàm súc, làm cho hán cảm thấy lạ, nhin không được ra tiếng hỏi.

“Không có gì, ta chỉ xác định một việc mà thôi.”

“Chuyện gì?”

Quân Mặc Sơ mở cửa phòng ra, bước đi ra ngoài, giọng điệu ôn hòa nhẹ nhàng phiêu đảng: “Thế giới này không có bệnh viện thần kinh đúng là phiền toái, muốn đem người tống khứ tam viện đều mang không được.”

Thanh Minh Dạ: “... ..”

Cái gì nhất viện tam viện, hán nghe không hiểu, nhưng mà ‘bệnh thần kinh’ hán vẫn là hiểu.

Cho nên.... Nha đầu kia muốn nói hán có bệnh thần kinh?!

Khuôn mặt tuấn tú của Thanh Minh Dạ trầm xuống, muốn nói cái gì, trong lòng đã có phần bất đắc dĩ.

Nàng biết hán là ai sao? Cự nhiên dám nói hán có bệnh tâm thần.....

Rõ ràng nàng mới là người thường xuyên nổi điên, người gần xa ai cũng nhận thức Quân gia phế vật tam tiểu thư tiếng tăm lừng lẫy được không?

Kinh đô Đại Vũ quốc là một thành thị phồn hoa, đúng lúc giữa trưa, người đến người đi trên đường rất náo nhiệt, Quân Mặc Sơ dừng lại trong chốc lát, cẩn thận suy tư một chút chuyện tình tối qua, phát hiện chỉ nhớ rõ hắc y nhân cùng nhiệt ý nóng bỏng kia, những cái khác đều không có ấn tượng.

Xiêm y của nàng cũng bị người thay đổi, bất quá nàng là do nam nhân kia cứu, xiêm y của nàng chắc cũng là hán đổi đi.

Nghĩ như vậy, trong lòng Quân Mặc Sơ dâng lên một loại cảm giác quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nghịch thiên bảo vật (4)

Mặc kệ như thế nào, việc cấp bách là phải tìm Trữ Thanh Hà về.

Bất quá, Quân Mặc Sơ ngẫm lại cũng biết, Trữ Thanh Hà sẽ đi đâu, nhất định là quay về Quân gia.

Căn cứ vào hiểu biết về Trữ Thanh Hà trong trí nhớ của khối thân thể này, nàng trở lại Quân gia nhất định sẽ đi tìm Quân gia gia chủ Quân Chấn Thiên giúp đỡ, càng nói ra chuyện tình hai người bị đuổi giết.

Hiện tại cũng đã là quá giữa trưa, nhưng không thấy người Quân gia đến tìm nàng, xem ra, Quân gia cũng không tính toán tới cứu nàng.

Quân Mặc Sơ cười lạnh một tiếng, may mắn, nàng cũng không chờ mong.

“Di, đây không phải là Quân gia ngốc tử Quân Mặc Sơ sao? Nàng như thế nào ở trong này?”

“Sáng nay nghe hạ nhân Quân gia nói, ngốc tử này đêm qua đã bị đuổi ra gia môn.”

“Đúng vậy, ta cũng nghe nói là, bởi vì ngốc tử này tối hôm qua lại nổi điên, lần này điên đến lợi hại, không chỉ làm lãng nhục Quân Thiên Thiên, còn động thủ đánh Quân gia gia chủ, ngươi nghĩ xem a, Quân gia gia chủ là ai a? Ngốc tử kia dám động thủ như vậy, Quân gia gia chủ không đánh chết nàng, chính là đuổi nàng đi, xem như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.”

“Ai biết được, nói không chừng đến khi thanh tỉnh, nhớ tới chuyện mình đã làm khi nổi điên, hối hận đi.”

“Các ngươi xem, nam tử bên người nàng là ai a? Thoạt nhìn hảo tuấn....”

Làm người Quân gia, lại là Đại Vũ quốc mỹ nhân, Quân Mặc Sơ cơ hồ là người mọi người trong thành đều nhận thức, hơn nữa sau khi nàng thí nghiệm ra phế huyết mạch ngàn năm khó gặp, còn trở nên ngu dại, có thiên tài Quân Thiên Thiên đối lập, làm cho mọi người trong thành không nhớ kỹ Quân Mặc Sơ.

Hiện giờ nhìn thấy Quân Mặc Sơ, tất cả mọi người theo thói quen bắt đầu nghị luận.

Huống chi lúc này bên người Quân Mặc Sơ còn có Thanh Minh Dạ.

Thanh Minh Dạ là nam tử phi thường tuấn mỹ, toàn thân phát ra khí tức vương giả như có như không khó có thể bỏ qua, mọi người cũng có thể cảm nhận được.

Nam tử này thoạt nhìn thân phận cùng địa vị đều cực kỳ không đơn giản, rốt cuộc là ai? Vì cái gì mà đi theo phế vật Quân Mặc Sơ, trông bộ dáng hai người dường như quan hệ cũng không tệ lắm.....

Nguyên bản âm thanh nghị luận từ từ thay đổi, mọi người đều đoán Thanh Minh Dạ rốt cuộc là ai.

Thanh Minh Dạ đối với tất cả mọi thứ đều coi thường, cũng không để ánh mắt khác thường của mọi người để trong lòng, hắc khoanh tay phía sau, thông thả mà nhàn nhã bước chân đến, “Ngươi không muốn biết tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì sao?”

Ánh mắt Quân Mặc Sơ thân nhiên nhìn thoáng qua ánh mắt tìm tòi nghiên cứu ở bốn phía xung quanh, rồi sau đó quay đầu đi, nhìn về phía Thanh Minh Dạ, “Ta chỉ muốn biết, hắc y nhân kia có chết không?”

“Đã chết.” Ngay cả tro cũng không còn, muốn chết cũng không thể chết lại.

“Vậy thì không có gì để hỏi.” Nếu hắc y nhân đã chết, như vậy chuyện tình kế tiếp, chỉ cần tìm chủ nhân của hai hắc y nhân kia, có thể là Nam Cung Thần.

Nhìn thái độ giống như sự tình này không liên quan đến mình, nha đầu kia thật sự là lạnh lùng.

Thanh Minh Dạ cong cong môi mỉm cười, “Nha đầu, ngươi có biết Càn Khôn trụ?”

“Có thể ăn? Vẫn là có thể sử dụng đi.” Quân Mặc Sơ không hứng thú lắm, một bên hướng Quân gia đi tới.

Quân gia gia tộc phủ đệ phi thường lớn, giống như chiếm hơn phân nửa thành tây của hoàng cung, nhận thức phi thường tốt, rất xa cũng có thể nhìn thấy phủ đệ lớn kia.

Trong lòng lo lắng Trữ Thanh Hà có thể hay không bị làm sao.

Thấy thái độ của Quân Mặc Sơ cơ hồ không có cảm thấy chút hứng thú nào, Thanh Minh Dạ mơ hồ có chút bất đắc dĩ, nghịch thiên bảo vật kia tất cả mọi người đều tha thiết mơ ước, tối trong tay nàng, nàng lại một chút cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nhân vật quan trọng tới cửa

“Càn Khôn trụ là một thần khí có khí linh, cũng là thần khí mà mỗi người trên Thương Khung đại lục đều muốn.”

“Nga.”

Quân Mặc Sơ thuận miệng lên tiếng, thái độ miên cưỡng như trước thật rõ ràng, tựa hồ ở trong mắt nàng, giống như trong lời nói của Thanh Minh Dạ không phải là một cái thần khí, mà là một cái linh khí bình thường không đáng chú ý.

“... ..”

Thanh Minh Dạ không hiểu sao đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ muốn cạy đầu của nàng ra, nhìn xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì.

Người bình thường như vậy, ít nhất đều hỏi một câu là Càn Khôn trụ đi?

Ai lại không muốn thần khi?

Huống chi, hấn vô duyên vô cớ nhắc tới Càn Khôn trụ, nàng liền ngay cả một chút cũng không tò mò xem vì cái gì mà cùng nàng nói về Càn Khôn trụ?

“Ngươi không hiểu kỳ vì sao bản tôn nhắc tới Càn Khôn trụ?” Thanh Minh Dạ trầm giọng nói.

“Tới rồi.” Quân Mặc Sơ đáp một câu không liên quan.

Thanh Minh Dạ ngẩng đầu liền thấy, đại môn Quân gia lẳng lẳng đứng ngay trước mắt, phủ đệ có phong cách cổ xưa lại xa hoa tượng trưng cho gia tộc có nội tình hùng hậu.

Đi nhiên một đường đến đây, nàng liền không nghe rõ ràng lời hấn nói?

“Nơi này là đệ nhất thế gia Đại Vũ quốc Quân gia, ngươi xác định muốn cùng ta đi vào?”

Quân Mặc Sơ thấy cước bộ của Thanh Minh Dạ không có dừng lại, ngược lại có tư thế nàng đi tới đâu liền đi tới đó, nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

“Thì tính sao?”

“Ngươi không sợ đắc tội Quân gia?”

Vừa rồi hấn cũng nghe thấy, nàng là bị Quân gia đuổi khỏi nha môn, hiện tại trở về, xác định chắc chắn không thoát khỏi châm chọc khiêu khích, hấn nếu đi cùng mình, chỉ sợ cũng liên lụy không ít.

Thanh Minh Dạ cười nhạt: “Một cái gia tộc nho nhỏ, tại sao phải sợ hãi?”

Một cái gia tộc nhỏ bé như vậy, đặt ở Thương Khung đại lục, giống như một con kiến, không đáng để hấn đặt vào mắt.

“... ..” Khóe miệng Quân Mặc Sơ không tự chủ co rút.

Quân gia tại Đại Vũ quốc hô phong hoán vũ, ngay cả hoàng thất cũng nể mặt ba phần, ở trong mắt hấn, chỉ là cái gia tộc nho nhỏ?

Nam nhân này là quá mức tự đại, hay là thật sự cường đại?

“Ngươi tên là gì?” Nàng bỗng nhiên nhớ tới, nàng tựa hồ còn không biết tên của hấn.

Thanh Minh Dạ không trả lời ngay, mà là ý vị thâm trường liếc nhìn nàng một cái, rồi sau đó mới thân nhiên mở miệng: “Thanh Minh Dạ.”

Quân Mặc Sơ nhanh chóng tìm tòi trong trí nhớ, muốn tìm trong trí nhớ tìm xem có chút tin tức về cái tên này không, lại phát hiện trong ký ức căn bản là chưa nghe qua tên người này.

Đem cái tên này ghi tạc vào trong lòng, nàng cũng không hỏi thêm cái gì nữa, bởi vì gia đình thủ vệ đã phát hiện ra nàng.

“Đứng lại!” Gia đình từ trên xuống liếc mắt dưới ánh mắt Quân Mặc Sơ một cái, giọng điệu khinh miệt, “Ta nói tam tiểu thư, ngươi còn ở nơi này làm cái gì? Ngươi cũng không phải là người nhà Quân gia.”

Miệng gọi tam tiểu thư, nhưng trong lời nói không có chút tôn kính, ánh mắt nhìn Quân Mặc Sơ giống như đang nhìn một chuyện cười.

Quân Mặc Sơ thân nhiên nhìn hấn một cái, “Nương ta đâu.”

“Yêu, tam tiểu thư lời này sao lại hỏi ta, nương của tam tiểu thư ngài không thấy, nô tài như ta như thế nào có thể biết? Ngươi nhanh chạy nhanh đi, nơi này cũng sẽ không cho ngươi vào lại.”

“Ta chỉ cho ngươi cơ hội một lần.” Tinh mâu trầm xuống, Quân Mặc Sơ lạnh lùng nhìn gia đình kia, gần từng chữ nói: “Nương, ta, ở, đâu.”

Gia đình bình thường quen ý thế hiếp người, ở trong mắt hấn, Quân Mặc Sơ bị đuổi ra khỏi Quân gia, lại là phế vật vô dụng, nghĩ đến cũng không thể trở lại Quân gia, một khi đã như vậy, hấn còn có cái gì phải vậy.”

Cửu cửu của hấn là thân tín bên người Quân gia Đại trưởng lão, có cửu cửu ở phía sau làm chỗ dựa, còn có thể sợ một phế vật như nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Đả đả sát sát, ta thực sợ hãi.

Gia đình phun ra một ngụm nước miếng, cười nhạo nói: “Như thế nào? Tam tiểu thư còn muốn động thủ đánh người sao? Ta nói cho ngươi biết, ta tuy rằng là cái nô tài, nhưng ít ra vẫn là tu luyện giả nhị giai vũ lực, còn hơn phế vật ngươi chính là.... ..”

Gia đình còn chưa nói xong, một đạo tử quang chợt lóe trước mắt có thể thấy bằng mắt thường, trực tiếp xuyên qua huyết thái dương của gia đình.

Gia đình toàn thân thạch đá (*hóa đá*), một giọt máu theo thái dương chảy xuống, rồi sau đó, thân thể hần chậm rãi nghiêng về sau, phịch một tiếng ngã trên mặt đất, hai mắt trừng lớn.

Chết không nhắm mắt.

Quân Mặc Sơ mặt không chút thay đổi hướng Thanh Minh Dạ nhìn lại, “Ngươi giết hần làm cái gì?”

Thanh Minh Dạ không chút để ý nói: “Bộ dạng rất xấu.”

Quân Mặc Sơ: “... ..”

“Xấu cũng thôi, miệng còn bần.” Đưa tay thu long vu vào trong tay áo, Thanh Minh Dạ ngôn ngữ thản nhiên: “Ngươi nếu là phế vật, cả đại lục này không ai dám nhận danh xưng thiên tài.”

Siêu việt thập cấp tinh thần lực, ai dám nói nàng là phế tài?

Quân Mặc Sơ nhún nhún vai: “Ta vốn chính là phế huyết mạch.”

Nhất chân, tuyệt không chút đồng tình lướt qua thi thể gia đình, Quân Mặc Sơ dừng một chút, bỏ lại một câu, “Còn có, ta là người văn minh, nhất gan, đả đả sát sát (*chém chém giết giết*), ta thực sợ hãi.”

Thanh Minh Dạ: “... ..”

Nàng nhất gan? Thực sợ hãi?

Là ai tới hôm qua một chút liền giết chết một cường giả ngũ gia vũ lực ở khoảng cách gần?

Nàng không biết xấu hổ nói chính mình nhất gan, sợ hãi đả đả sát sát?

Lời nói ra nàng không biết cái gì gọi là đỏ mặt sao?

Một đường thông suốt đi vào Quân gia.

Đối với Quân gia nàng cũng không xa lạ, nhưng cũng không quen thuộc tất cả, quen thuộc chính là trí nhớ thân thể này, cũng không phải nàng.

Sau khi vào Quân gia, nàng phát hiện, Quân gia tựa hồ cùng ngày hôm qua không giống nhau, hạ nhân cùng nha hoàn đều vội vàng làm việc tránh sai lầm, chẳng lẽ là có người đặc thù tới Quân gia?

Trên thực tế, hôm nay Quân Mặc Sơ tới quả thật không đúng thời điểm, bởi vì lúc này Quân gia đang chiêu đãi khách nhân phi thường đặc thù, hai vị đến từ học phủ nổi tiếng ở Thương Khung đại lục, người của Thánh Giả học viện.

Thánh Giả học viện là học viện nổi danh nhất Thiên Khung đại lục, là học viện mà tất cả tu luyện giả đều mơ ước muốn tiến vào.

Nghe nói người được Thánh Giả học viện bồi dưỡng ra được không ít cao thủ, trên đại lục không ít Thiên giai cao thủ, phần lớn đều từ Thánh Giả học viện đi ra.

Vượt qua mười tám tuổi, tu luyện giả thấp hơn cao cấp huyết mạch, không thu.

Đây là yêu cầu chiêu sinh thấp nhất của Thánh Giả học viện, có thể thấy, có bao nhiêu người muốn gia nhập vào Thánh Giả học viện, đều bị yêu cầu này dọa sợ.

Này mới chỉ là yêu cầu thấp nhất mà thôi.

Nếu như người có cao cấp huyết mạch đặc biệt nhiều, Thánh Giả học viện còn có thể tiếp tục đề cao yêu cầu.

Nói ngắn gọn, đó là học viện chỉ có thiên tài mới được phép tiến vào, là thiên đường của tất cả tu luyện giả trẻ tuổi.

Thánh Giả học viện ở trung tâm Thương Khung đại lục, cách xa Đại Vũ quốc, hai vị lão sư của Thánh Giả học viện thừa dịp nghỉ ngơi mà dạo khắp đại lục thu thập được liệu, đi ngang qua Đại Vũ quốc, sau khi nghe nói nơi này có một thiên tài sở hữu thiên phú cao cấp thượng đẳng huyết mạch, liền tìm tới Quân gia.

Linh khí trên đại lục càng ngày càng loãng, cao cấp huyết mạch cũng càng ngày càng ít, hai vị lão sư khó có thể từ một nơi tiểu quốc hẻo lánh tìm ra một tu luyện giả cao cấp thượng đẳng huyết mạch, nhưng lại là cao cấp thượng đẳng, tuổi lại không đến mười tám tuổi, trong lúc nhất thời liền nổi lên hứng thú, tự mình đến Quân gia, muốn nhìn thấy vị Quân Thiên Thiên trong truyền thuyết, nếu nàng đúng như trong lời đồn đại, liền tự mình mời nàng đến nhập học tại Thánh Giả học viện.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Trúng tuyển

Tới Quân gia rồi, hai vị Thánh Giả lão sư nói rõ mục đích đến, Quân gia chưa từng có người từ trung tâm đại lục tìm đến, vừa nghe thân phận hai vị lão sư, nhất thời sợ tới mức vội vàng đem hai người thỉnh ngồi ở vị trí trên.

Quân gia gia chủ phát hiện, hai vị lão sư này, cư nhiên là cao thủ bát giai vũ lực!

Bát giai vũ lực!

Đây là khái niệm gì? Quân gia gia chủ không biết, hẳn chỉ biết là, hẳn tu luyện từ khi sinh đến bây giờ, cũng chỉ dừng lại ở lục giai, không thể tiến thêm một bước.

Mà Quân gia đại trưởng lão, là vị lão tổ tông lợi hại nhất Quân gia bây giờ, cũng vừa mới thời gian ngắn trước đây đột phá đến bát giai.

Hai vị lão sư đến từ học viện này, cư nhiên cả hai đều là bát giai cao thủ, theo như lời nói của bọn họ, bọn họ mới chỉ là lão sư bình thường thôi!

Có thể nghĩ, chân chính giáo sư cao cấp của Thánh Giả học viện cường đến mức độ nào?

Nếu thật sự tài năng của Quân Thiên Thiên có thể đến Thánh Giả học viện, tiền đồ có thể nói là bất khả hạn lượng!

Quân Chân Thiên không dám chậm trễ, lập tức liền gọi Quân Thiên Thiên, gồm tất cả hạ nhân Quân gia đều gọi về, phân phó bọn họ ngàn vạn lần không thể chậm trễ khách quý.

Hai vị lão sư tự mình thí nghiệm Quân Thiên Thiên, phát hiện thật sự là cao cấp thượng đẳng huyết mạch, liền tự mình viết một phong thư giới thiệu, để Quân Thiên Thiên mang theo thư bên người đi báo danh.

Lấy được thư giới thiệu Quân Thiên Thiên vui vẻ không thôi, lại sợ thư giới thiệu bị người khác đoạt đi, trực tiếp đặt ở trong y phục, bảo quản bên người.

“Thiên nhi, còn không mau cảm ơn hai vị lão sư!”

Quân Thiên Thiên mặt mang theo ý cười hành đại lễ với hai vị lão sư, “Thiên nhi tạ ơn Thương Vân lão sư cùng Hoắc lão sư có thể cho Thiên nhi cơ hội này, nếu thật sự có thể bước vào Thánh Giả học viện, Thiên nhi nhất định hảo hảo tu luyện, nhất định không cô phụ tấm lòng của hai vị lão sư!”

“Quân cô nương không cần hành đại lễ như vậy, lấy huyết mạch thiên phú của ngươi, cho dù không cần hai cái lão nhân chúng ta cũng có thể dễ dàng tiến vào học viện, chẳng qua, quý quốc thật sự cách quá xa trung tâm, Quân cô nương nếu không muốn báo danh chậm trễ thì hai tháng sau vẫn là đi báo danh, sớm chuẩn bị là tốt.” Thương Vân lão giả vuốt chòm râu dài, mỉm cười nói.

Hoắc lão nhìn Quân Thiên Thiên ôn hòa có lễ, không kiêu không nóng, trong lòng cũng thích, “Không tòi, tiểu nha đầu Quân gia, ngươi có thiên phú huyết mạch này, nhất định phải hảo hảo tu luyện, tương lai tiền đồ vô lượng.”

“Thiên nhi hiểu được, tạ ơn hai vị chỉ bảo, ta nhất định cố gắng gấp bội!” Quân Thiên Thiên hai tay nắm chặt, giọng điệu phi thường nghiêm túc.

Hai vị lão sư vừa lòng gật đầu.

Quân Chân Thiên trong lòng đã sớm nở hoa, “Một khi đã như vậy, Thiên nhi, ngươi liền sớm một chút lui xuống chuẩn bị đi, chớ để đến học viện báo danh khai giảng muộn.”

“Là, phụ thân, nữ nhi lập tức đi chuẩn bị.”

Quân Thiên Thiên mang theo thư giới thiệu về tới sân viện của chính mình, trên mặt rốt cuộc nhìn không được lộ ra một mặt tươi cười hưng phấn.

“Chúc mừng nhị tiểu thư, nhị tiểu thư thật lợi hại, nô tỳ nghe nói người đã vào Thánh Giả học viện đều rất lợi hại, Đại Vũ quốc chúng ta còn không có một người có thể vào được Thánh Giả học viện đâu.” Nha hoàn ở một bên nói.

Quân Thiển Thiển ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt xinh đẹp có chút đắc ý, “Đại Vũ quốc chúng ta có bao nhiêu cao cấp huyết mạch? Hừ, bọn họ làm sao có thể so sánh với cao cấp thượng đẳng huyết mạch là ta?”

“Nhị tiểu thư nói đúng, nếu để cho bọn họ biết nhị tiểu thư người được Thánh Giả học viện tuyển chọn, nhất định thanh danh đại chấn, phỏng chừng là cả Đại Vũ quốc chúng ta đều biết thiên tài Quân gia nhị tiểu thư là cỡ nào lợi hại.”

“Miệng người thật ngọt!” Quân Thiển Thiển cười nắc nẻ một câu, trong lòng lại đặc biệt cao hứng, nâng tay liền thưởng thật nhiều kim tệ cho nha hoàn.

“Đúng rồi, tiện nhân Trữ Thanh Hà kia như thế nào?” Quân Thiển Thiển đột nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Để người thất vọng rồi, ta vẫn còn sống

“Gia chủ đại nhân sợ nàng làm âm ỉ, quấy nhiễu hai vị lão sư, nghĩ đem nàng thả ra, bắt quá.....” Nha hoàn dừng một chút, tiến đến bên tai Quân Thiển Thiển, đề thấp thanh âm nói: “Nô tỳ nghe nói, đêm qua có hai người rất lợi hại đuổi giết mẫu nữ các nàng, nàng là trở về tìm gia chủ, hy vọng gia chủ cứu người, theo nô tỳ thấy, đều đã lâu như vậy, hẳn là Quân Mặc Sơ đã sớm chết.”

Đã sớm chết.

Quân Thiển Thiển nhướn mày, “Phụ thân nói như thế nào?”

“Gia chủ đại nhân chỉ nói Quân Mặc Sơ đã không phải là người Quân gia, sinh tử của nàng cùng Quân gia không quan hệ.”

Trên mặt Quân Thiển Thiển một lần nữa lộ ra tươi cười, “Nói như vậy, phụ thân là không để ý đến sinh tử của phế vật Quân Mặc Sơ?”

“Nô tỳ nghĩ đến hẳn là đúng vậy, hơn nữa, hiện nay nhị tiểu thư người được Thánh Giả học viện tuyển chọn, gia chủ đại nhân nhất định còn rất nhiều sự tình muốn dọn dò người, dù sao cách thời gian báo danh cũng không xa, gia chủ đại nhân đâu còn thời gian để ý đi quản phế vật kia đâu.”

Nàng nói đúng, chờ hai vị lão sư kia rồi đi, phụ thân thiết định an bài nàng đến khu vực trung tâm báo danh, chờ an bài chuyện của nàng xong, đều cũng đã qua lâu rồi, Quân Mặc Sơ như thế nào còn có thể sống sót?

Nghĩ như vậy, Quân Thiển Thiển trong lòng càng đắc ý.

“Người tiếp tục đi hỏi thăm, xem phụ thân định xử trí phế vật Trữ Thanh Hà kia như thế nào.”

“Là, nô tỳ hiện tại đi ngay.”

Nha hoàn cảm tiền thưởng được ban, tay chân càng khó chịu, Quân Thiển Thiển phân phó một tiếng, lập tức liền đi ngay.

Quân Thiển Thiển vuốt ve thư giới thiệu, yêu thích đến không muốn buông tay, mắt đẹp lóe ra nòng đậm đắc ý.

Thánh Giả học viện, là học viện tu luyện giả tha thiết ước mơ, không nghĩ tới vận khí của nàng lại quá tốt, đó là thiên ý sao?

Giống như thấy được chính mình cao cao tại thượng được mọi người nhìn lên, khoe miệng Quân Thiển Thiển lộ ra tươi cười cao ngạo.

Nhưng mà, đang trong lúc này, nha hoàn vừa mới rời đi trong chớp lát lại vội vàng vàng chạy trở về.

“Nhị tiểu thư! Nhị tiểu thư không tốt!”

Quân Thiển Thiển đem thư giới thiệu thu cất cẩn thận, đối nàng liếc mắt một cái, “Hào hảo nói chuyện, người kinh hoàng như vậy làm cái gì?”

Nha hoàn luống cuống không thành lời, nói: “Nô tỳ..... Nô tỳ vừa mới đi tiền thính, nhìn thấy.... Nhìn thấy.....”

Quân Thiển Thiển có chút không kiên nhẫn nhíu mày: “Nhìn thấy cái gì?”

“Nhìn thấy Quân Mặc Sơ!”

Nghe vậy, Quân Thiển Thiển toàn thân chấn động, bỗng nhiên xoay người, “Quân Mặc Sơ, nàng không chết?!”

Nha hoàn lắc đầu, “Nàng không chết, nô tỳ chính mắt thấy nàng cùng.... Cùng một nam tử phi thường tuấn mỹ ở cùng nhau..... Hiện tại đang ở tiền thính!”

Khuôn mặt thanh tú của Quân Thiên Thiên nhất thời trở nên vắn vẹo, Thần ca ca phải phé vật đi hành sự sao?! Ngay cả một ngón từ đều giết không chết, chết tiệt!

“Đi! Đi tiền thính.”

Quân Thiên Thiên bất chấp cái khác, lập tức tiến về phía tiền thính.

..........*.....*.....*.....*.....*.....*

Lúc này trong tiền viện.

Quân Mặc Sơ cùng Thanh Minh Dạ một đường thông suốt trực tiếp đi tới đại sảnh.

Nhìn thấy nàng, Quân Chấn Thiên đồng dạng có chút kinh ngạc, “Ngươi như thế nào đã trở lại? Ngươi không phải đã muốn.....”

Quân Chấn Thiên muốn nói cái gì, nói tới bên miệng, nhớ tới trong đại sảnh còn có hai vị lão sư của Thánh Giả học viện, lại nuốt trở vào.

Hai cánh môi hồng của Quân Mặc Sơ gọi lên một nụ cười lạnh, nàng nhìn bộ dáng kinh ngạc của Quân Chấn Thiên, giống như nàng trở về là chuyện cỡ nào kỳ quái.

“Đúng vậy, để ngươi thất vọng rồi, ta thế nhưng còn sống.” Quân Mặc Sơ thản nhiên mở miệng, giọng điệu lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ta là phế vật hay không, không phải ngươi có thể định!

Sắc mặt Quân Chấn Thiên có chút khó coi, hần ẩn nhẫn hỏa khí, đối Quân Mặc Sơ nói: “Mặc Sơ, trong nhà đang chiêu đãi khách quý, ngươi trước đi xuống, có chuyện gì đợi sau hãy nói.”

Quân Mặc Sơ cũng mặc kệ Quân gia rốt cuộc là chiêu đãi khách quý gì, nàng thăm nghĩ tìm được Trữ Thanh Hà liền rời đi.

Quân gia này, nàng một khắc cũng không muốn ở lại.

“Không cần gia chủ đại nhân, chỉ cần ngươi nói cho ta biết, nương ta ở chỗ nào, ta mang nàng đi, ngươi tiếp tục chiêu đãi khách nhân của ngươi, cùng ta không quan hệ.”

Thấy Quân Mặc Sơ không chịu phối hợp như vậy, trong lòng Quân Chấn Thiên này lên một cỗ tức giận, rất muốn phát tác.

Nhưng có ngươi so với hần càng thiếu kiên nhẫn hơn.

“Quân Mặc Sơ, không thấy gia tộc có khách quý đến sao? Ngươi ở trong này nháo cái gì? Hừ, văn bất thành, võ bất tưng, ngay cả cấp bậc lễ nghĩa cơ bản nhất cũng bất hội, nương ngươi dạy ngươi như vậy?”

Người nói chuyện là huynh đệ của Quân Chấn Thiên, cũng là tứ bá của Quân Mặc Sơ, là một lão nhân cực kỳ bảo thủ lại trọng lợi ích.

Quân Mặc Sơ nâng tay, mặt không chút thay đổi nhìn Quân gia tứ bá liếc mắt một cái, thản nhiên hỏi lại: “Ta cũng không phải người nhà Quân gia, ta vì cái gì phải cấp Quân gia các ngươi cấp bậc lễ nghĩa?”

Nghe vậy, trào phúng cùng khinh thường trong mắt Quân gia tứ bá càng thêm đặc hơn: “Quả nhiên là người dạng gì, liền sinh ra loại dạng ấy, đại ca, khi tuổi còn trẻ, huynh đệ chúng ta cùng phụ thân đều khuyên qua ngươi, không cần thú nữ từ man di, ngươi xem xem nữ tử từ man di Trữ Thanh Hà sinh cho ngươi là dạng gì nữ nhi!”

Quân Chấn Thiên trên mặt nhất thời đỏ lên, trừng mắt nhìn Quân gia tứ bá, người này nói loại chuyện này tại đây để làm gì? Không thấy còn hai vị khách quý ở đây sao?!

Hần hơi xấu hổ đối với Thương Vân lão giả cùng Hoắc lão nói: “Thương Vân tiền bối, Hoắc tiền bối, thật sự là xin lỗi, này.... Trong nhà có một chút sự tình.”

Thương Vân lão giả cùng Hoắc lão đều nâng tay, thản nhiên nở nụ cười: “Vô phương, là chúng ta hôm nay quá vội.”

Trong gia tộc có một chút sự tình?

Thương Vân lão giả cùng Hoắc lão đồng dạng là đệ tử của đại gia tộc, chỉ nghe như vậy trong chốc lát liền đại khái hiểu ra một chút.

Đối với bọn họ mà nói, tiểu nữ oa nghe nói là tử chi huyết mạch ngược lại càng làm cho bọn họ cảm thấy tò mò.

Thương Vân lão giả cùng Hoắc lão ở một bên đánh giá Quân Mặc Sơ, bọn họ sau khi dạo ở kinh thành Đại Vũ, nghe được ít nhiều, chính là đàm luận về chuyện tình hai tỷ muội Quân gia bọn họ.

Một người là cao cấp thượng đẳng huyết mạch, một người là tử chi huyết mạch.

Một thiên tài, một phế tài, hai cái cực kỳ chênh lệch xuất hiện ở cùng một địa phương, thực làm cho bọn họ cảm thấy tò mò.

Nhưng mà, chân chính gặp được phế tài Quân Mặc Sơ trong miệng bọn họ, hai người lại phát hiện tiểu nữ oa cùng lời nói của bọn họ là hoàn toàn không giống.

Là ai nói nàng điên điên khùng khùng? Hai người thấy con người nàng lạnh lùng, vẻ mặt kiêu ngạo, nào có bộ dáng nửa điểm ngu dại?

Quân gia tứ bá nhận được ánh mắt cảnh cáo của Quân Chấn Thiên, trong lòng có chút bất mãn, cũng không tiếp tục bàn chuyện không tốt này, đành phải đem con tức phất lên trên người Quân Mặc Sơ.

“Còn sững sờ ở nơi này làm cái gì? Mau lui xuống...” Quân gia tứ bá nói còn chưa xong, một thanh âm bạt tai vang lên, không chút lưu tình chụp trên mặt hắn.

Quân gia tứ bá nét mặt già nua lệch sang một bên, trên mặt hiện lên một mảnh màu đỏ, lộ ra năm ngón tay thật sâu.

“Ta là phế vật hay không, không phải ngươi có thể định!” Trước mắt bao người, Quân Mặc Sơ chậm rãi thu hồi tay, chỉ thấy nàng nguyên bản còn đứng trong đại sảnh, không biết từ khi nào dĩ nhiên đứng trước mặt Quân Tứ Bá, khuôn mặt tinh xảo tràn ngập hàn ý, “Nương ta có phải hay không là man di nhân, cùng ngươi có quan hệ gì đâu!”

(*man di: hoang dã.*)

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Không tới phiên hắn đến quản giáo!

“Ta là phế vật hay không, không phải ngươi có thể định!” Trước mắt bao người, Quân Mặc Sơ chậm rãi thu hồi tay, chỉ thấy nàng nguyên bản còn đứng trong đại sảnh, không biết từ khi nào dĩ nhiên đứng trước mặt Quân gia tứ bá, khuôn mặt tinh xảo tràn ngập hàn ý, “Nương ta có phải hay không là man di nhân, cùng ngươi có quan hệ gì đâu!”

Cả đại sảnh, trong nháy mắt thời gian như đình trệ.

Tất cả mọi người nhìn Quân Mặc Sơ, bên trong trầm mặc là tuyệt đối khiếp sợ.

Một màn mới vừa rồi, có lẽ mọi người hiểu rõ nguyên nhân, nhưng lại không ai nhìn thấy nàng tiếp cận Quân gia tứ bá.

Càng làm cho bọn hắn kinh ngạc chính là, Quân Mặc Sơ cư nhiên ra tay ở trước mặt mọi người, đánh Quân gia tứ bá, trên danh nghĩa vẫn là trưởng bối của nàng.

“Ngươi dám..... Dám đánh ta?”

Trầm mặc ngắn ngủi một lúc sau, Quân gia tứ bá thoáng cái liền nhảy dựng lên, nổi trận lôi đình, biểu tình trên mặt cũng bởi vì phần nộ mà trở nên vặn vẹo, “Ngươi tính cái gì vậy, ngươi dám đánh ta!”

Bất quá là tiện loại của man di nữ nhân, cư nhiên dám đánh hắn, hảo, lá gan thật lớn!

“Hôm nay ta liền thay mẫu thân vô dụng của ngươi, hảo hảo giáo huấn nghiệt chủng ngươi một chút --”

“Ba --”

Quân gia tứ bá lời nói vừa hạ xuống, lại một cái bạt tai đánh vào vị trí cũ, khuôn mặt của Quân gia tứ bá vốn có chút sung đỏ lập tức xung phù lên, đánh

thắng làm cho Quân gia tứ bá (Thực chất nguyên văn chỗ này là “tam”, nhưng tiểu Ni thấy vô lý nên sửa lại thành “tứ”) choáng váng.

“Muốn thay nương ta giáo huấn ta, ngươi có tư cách gì?” Quân Mặc Sơ hồ hững hờ lại.

Mọi người ở đây không khỏi hít một hơi.

Này, đây là có chuyện gì?

Quân gia tứ bá như thế nào lại không có hoàn thủ (*đánh trả*)?

Không.

Phải nói, hấn vì cái gì mà ngay cả cơ hội phản ứng đều không có, liền trực tiếp bị Quân Mặc Sơ giáng cho hai bạt tai lớn?

Thân là đệ nhất thế gia Đại Vũ quốc, Quân gia tứ bá dù chơi bời lêu lổng, miệng ăn núi lở thế nào cũng là cao thủ ngũ giai a.

Đối với người không thể ngưng tụ vũ lực, lại là phế huyết mạch, càng không ai dạy, Quân Mặc Sơ năng luyện võ như thế nào, năng là làm như thế nào?

“Làm càn!” Quân gia tứ bá tự biết là đánh mất hết mặt mũi, tức giận gầm lên, một cỗ lệ khí cường đại từ trên người hấn bộc phát ra, “Ta giết ngươi, phế vật này!”

Một thân vũ lực hùng hậu tràn ra, hóa thành đạo hàn quang, thẳng đánh mà đi!

Lưỡi dao sắc bén phá không, thế như phá trúc (*chẻ tre*, tức thế mạnh áp đảo, mạnh như vũ bão).

Quân Mặc Sơ trực giác đối với nguy hiểm từ trước đến nay rất mạnh, thời điểm vài đạo hàn quang tới gần người nàng, thân thể đã theo bản năng tạo ra phản ứng, tại chỗ nhảy lên, một kiểu hành vân lưu thủy (*mây bay nước chảy, lưu loát sinh động*) né một kích, ở trên người nàng, hết thảy như có như không có một lực lượng quanh quẩn quanh thân.

Quân gia tứ bá một kích không thực hiện được, lại công kích trở lại!

Nhưng rõ ràng Quân Mặc Sơ cố tình giống như cá nê thu (*cá chạch*), mỗi lần Quân gia tứ bá đều nghĩ muốn đánh nàng, ngay sau đó, nàng lại vòng phượng hướng, nhiễu quanh hấn.

Quân gia tứ bá càng đánh càng giận, trên nét mặt già nua hết trắng lại xanh, rất có bộ dáng núi lửa lập tức sẽ bùng nổ.

Chủ tọa Quân Chấn Thiên tức đến sắc mặt đều đen, tiểu phế vật Quân Mặc Sơ kia không hiểu chuyện thì thôi, chính là tứ đệ của hấn lại đang làm cái quỷ gì?!

Hấn một Đại lão gia bị phế vật đánh cho năng lực hoàn thủ cũng không có liền thôi, bây giờ trái lại còn cùng tiểu cô nương động thủ!

Chỉ là tức giận động thủ còn chưa tính, bất quá mặc kệ nói như thế nào, hấn đều là trưởng bối, Quân Mặc Sơ là vãn bối, trưởng bối giáo huấn vãn bối không nghe lời còn nghe được.

Chính là nhìn xem, hiện tại biến thành bộ dáng gì, hấn một ngũ giai cao thủ bị Quân Mặc Sơ xoay quanh thành bộ dáng, hấn nhìn mà còn đều cảm thấy xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Phế huyết mạch cũng có thể tu luyện?

“Đều dừng tay cho ta!”

Quân Chấn Thiên thực sự nhìn không được, tức giận mở miệng ngăn lại.

Quân gia tứ bá đang trong cơn giận dữ một lòng muốn hảo hảo giáo huấn Quân Mặc Sơ, liền xem nhẹ lời nói của Quân Chấn Thiên, chiêu thức phát ra càng tàn nhẫn.

Hôm nay nếu không thu thập tiểu phế vật kia, sau này hấn còn mặt mũi gì đứng trước thế hệ trẻ.

Thấy hai người hoàn toàn không có bộ dáng muốn dừng tay, sắc mặt Quân Chấn Thiên càng đen.

Hắn phi thân lên, đứng ở trước mặt Quân Chấn Thiên, hai tay kết ứng, công kích Quân gia tứ bá. (Có gì đó sai sai)

“Đủ rồi! Đều dừng tay cho ta!”

Quân Thiên Thiên đuối tới đại sảnh, vừa lúc nhìn thấy tình cảnh Quân Chấn Thiên đem hai người ngăn lại, ánh mắt của nàng dừng ở trên người Quân Mặc Sơ, đồng tử chợt co rụt lại, nhin không được kinh hô ra tiếng:

“Quân Mặc Sơ, ngươi, ngươi như thế nào lại có vũ lực?!”

Một câu, nhắc lên một cuộn sóng thật lớn ở Quân gia!

Mọi người hướng Quân Mặc Sơ nhìn lại, quả nhiên thấy quanh thân Quân Mặc Sơ là quang mang xích sắc nhàn nhạt, đúng là nhất giai vũ lực!

Mỗi một giai vũ lực đều có màu sắc không giống nhau, vũ lực đến thất giai tương ứng với bảy màu sắc

xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử, sau thất giai là bát giai, vũ lực bát giai là kim sắc, mà sau cửu giai, màu sắc vũ lực căn cứ vào thuộc tính bản thân mà biến hóa.

Thất giai là một cái đại khảm(?), có người nói, qua được thất giai, mới xem như chân chính bước vào thế giới tu luyện, tuổi thọ theo đó kéo dài.

Mà có một số người thủy chung không thể đột phá thất giai, như vậy hẳn dù có sống lâu cũng sẽ rất nhanh phải chết.

Làm cho tất cả mọi người không thể lý giải chính là, trên người Quân Mặc Sơ như thế nào lại có vũ lực?

Ai cũng đều biết, nàng bị trắc nghiệm ra là tử chi huyết mạch, là phế huyết mạch không thể ngưng tụ ra vũ lực, nếu không thể ngưng tụ ra vũ lực, như vậy vũ lực trên người nàng là như thế nào?

Trên thực tế, Quân Mặc Sơ cũng có chút buồn bực.

Thời điểm nàng vừa mới giao thủ cùng Quân gia tứ bá, vô luận là tốc độ hay lực lượng của nàng, đều cao lên rất nhiều, trước đó nàng còn tưởng mình sinh ra ảo giác, hiện tại nghe bọn hắn nói, quả nhiên trên người mình nhiều hơn một lực lượng không rõ.

Chẳng lẽ đây là vũ lực?

Chính là, nàng không phải là phế huyết mạch sao? Như thế nào lại có vũ lực?

Thương Vân lão già cùng Hoắc lão hai người liếc nhìn nhau, trong mắt đồng dạng có chút kinh ngạc.

“Đây là có chuyện gì?” Quân Chấn Thiên nhíu mày hỏi Quân Mặc Sơ.

Kết quả thí nghiệm của nàng tất cả mọi người đều biết, làm hấn đau đầu chính là, mới gần một đêm không gặp, nữ nhi phế vật của hắn không chỉ có thân thủ lợi hại, cư nhiên ngay cả vũ lực cũng có thể tu luyện, hết thảy đều quá mức không bình thường.

“Không biết.” Quân Mặc Sơ đem hơi thở thu liễm, mặt không chút thay đổi trả lời.

Nàng xác thực không biết chính mình vì sao lại có thể đột nhiên tu luyện ra vũ lực, nàng ngay cả tu luyện như thế nào đều không biết, nhưng là, cảm giác toàn thân đều tràn ngập lực lượng, tốt lắm.

Không biết? Nàng lại còn nói không biết?!

Trong lòng Quân Thiên Thiên quả thực như phiên giang đảo hải (*sông cuộn biển gầm*)

Nàng luôn luôn nghĩ là, Quân Mặc Sơ là phế vật không thể tu luyện, cho nên căn bản không để nàng vào mắt, chính là, gần một đêm không thấy, Quân Mặc Sơ vốn dĩ phải chết lại không chết, ngược lại có thể tu luyện vũ lực, thậm chí còn trực tiếp đột phá đến nhất giai.

Nàng hơi suy tư một chút, nghĩ tới cái gì, trầm giọng hỏi: “Quân Mặc Sơ, ngươi sẽ không phải là ăn được vật, mạnh mẽ tu luyện vũ lực đi?”

Nàng không tin, không tin một tử chi huyết mạch cũng có thể tu luyện!

Nghe Quân Thiên Thiên nói như vậy, mọi người Quân gia cũng bưng bình tĩnh đại ngộ.

Đúng a, tử chi huyết mạch chính là không thể, Quân Mặc Sơ chẳng lẽ là ăn thiên tài địa bảo hoặc là tà vật gì đó, mạnh mẽ bắt nàng ta đột phá đi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Bỏ tay của người ra

Huyết mạch thiên phú là do vốn có của thân thể, không thể thay đổi, người giống Quân Mặc Sơ dùng được vật mạnh mẽ cải biến tu luyện không phải không có, ở Thiên Khung đại lục cũng có không ít, nhưng phần lớn đều không có kết cục tốt.

Mạnh mẽ thay đổi huyết mạch, dễ dàng dẫn tới phát sinh biến dị, một số người sau khi cải biến huyết mạch, chỉ còn sống được vài năm, người có vận khí tốt một chút, tuy rằng có thể sống lâu vài năm, nhưng là chỉ có thể vĩnh viễn dừng lại ở nhất giai, không thể tiến thêm một bước nữa.

Bởi vậy thời điểm biết Quân Mặc Sơ dùng được vật cường hành đột phá đến nhất giai vũ lực, ánh mắt mọi người nhìn nàng, tựa như đang nhìn kẻ đoán mệnh đáng thương sống không được bao lâu, ánh mắt tràn ngập đồng tình.

Bản thân là một phế vật, hiện tại lại sống không được bao lâu, ngẫm lại đích thật là có chút đáng thương.

Quân Mặc Sơ cũng mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, nàng không có ăn qua được gì, càng không nghĩ muốn thay đổi huyết mạch thiên phú của chính mình.

Ở trong mắt nàng, một người cường hay nhược, không phải quyết định ở huyết mạch hay thiên phú của hân, mà là quyết định bởi người đó có nguyện ý cố gắng hay không.

Quân Chấn Thiên cảm thấy thực mất mặt, hân tình nguyện Quân Mặc Sơ là một phế vật, cũng không nguyện nàng đi theo bằng môn tả đạo gì đó. (*tà đạo*)

----- Chết tiệt tiểu nghiệt chủng này, thật muốn đem mặt mũi Quân gia đều mất hết sao!

Thủy chung chỉ có Thanh Minh Dạ đứng ở ngoài đại sảnh không có đi vào, phát hiện trên người Quân Mặc Sơ, mặc danh kỳ diệu xuất hiện vũ lực, con người sâu thẳm hiện lên một đạo quang mang tối tăm không rõ.

Người sở hữu tử chi huyết mạch, mấy vạn năm qua đều không xuất hiện một người.

Tất cả mọi người đều là từ điển cổ (*sách cổ*) cùng niệm tổ tiên biết còn một phế huyết mạch là tử chi huyết mạch.

Nhưng đến tột cùng có phải hay không là phế huyết mạch, ai có thể chứng thật đâu?

Mà nàng là người duy nhất xuất hiện sau mấy vạn năm qua.

“Nữ oa tử, có thể để lão phu nhìn?”

Thương Vân lão giả đột nhiên lên tiếng, mỉm cười hướng Quân Mặc Sơ nói.

Thương Vân lão giả thoát nhìn rất già, râu màu hoa râm và lông mi tuyết trắng, trên mặt mang theo tươi cười hiền hòa, cặp mắt kia một chút cũng không vẫn đục, ngược lại lộ ra sắc bén cùng khôn khéo.

Quân Mặc Sơ đối với lực lượng đột nhiên phát ra cũng rất là nghi hoặc, mặt nàng không chút thay đổi đánh giá Thương Vân lão giả một chút, thấy trên mặt hân mang theo tươi cười chân thành, thoát nhìn hòa ái dễ gần, hơi suy tư một chút, vẫn là đưa tay ra.

“Ta cần thời gian, ngươi phải nhanh lên.” Nàng nhắc nhở, giọng điệu không chút khách khí.

Quân Chấn Thiên nghe lời nói một chút cũng không khách khí của nàng, thiếu chút nữa tức đến nội thương, nha đầu vô liêm sỉ này, có biết hay không hai vị lão nhân này là ai? Thật sự là một chút quy củ đều không có!

Thương Vân lão giả nhưng cũng không có hờn giận, một cổ năng lượng màu đậm kim sắc (*màu vàng kim nhạt*) theo giữa chân mày hân phát ra, chậm rãi theo ngón tay Quân Mặc Sơ tiến vào thân thể hân.

Ngay khi hân định xem xét lực lượng ở đan điền Quân Mặc Sơ, một đạo thanh âm trầm thấp truyền vào tai hân, lãnh bạc, đậm mạc.

“Buông nàng ra.”

Thương Vân lão giả đang nhắm mắt phút chốc con ngươi mở ra, hình như có một đạo tinh quang bắn ra từ trong cặp mắt già nua kia, thẳng tắp hướng ngoài đại sảnh nhìn lại.

“Người nói ngoài đó là người nào?”

“Thương Vân lão tiên bối, ngài đây là....?”

Biến cố đột nhiên xảy ra làm Quân Chấn Thiên có chút khó hiểu, vội vàng mờ miệng hỏi.

Thương Vân lão già không có trả lời, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm chính môn đại sảnh, không hề chớp mắt.

Một đạo bóng dáng chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người, ngũ quan tuấn mỹ như tiên, khuôn mặt như tuyết, hắc có đôi con ngươi sâu thẳm như biển sâu rục rờ không chút sợ hãi, mâu quang lưu chuyển, như tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ tạo ra từ tay thiên thần.

Thanh Minh Dạ quay lưng lại với ánh sáng, bước chân thong thả không chút để ý, từng bước một tiêu sái tới trước người Quân Mặc Sơ, dừng lại.

“Nói lại lần nữa, bỏ tay ngươi ra.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chúng ta ôm qua, hôn qua.

Mặt trời càng lên cao, độ ẩm trong không khí dần dần làm người ta buồn bực không rõ.

Đối với Thanh Minh Dạ đột nhiên xuất hiện, ánh mắt Thương Vân lão già động lại, muốn nói cái gì, Thanh Minh Dạ liền đã nâng tay, trực tiếp cầm lấy tay Quân Mặc Sơ, đem nàng kéo tới bên người chính mình.

Khí tức của hắn quá mạnh mẽ, không cần phải có ý nguy trang, giữa tao nhã lại thể hiện rõ tôn quý, hoàn toàn có khí tức của thượng vị giả vốn có, giống như thiên sơn tuyết lon tôn quý, lại cường thế như địa ngục hỏa liên.

Giống như chỉ cần hắt liếc mắt một cái, đều cảm thấy như bị ánh mắt hắn khoét một lỗ trên da thịt, cảm giác không chỗ nào trốn được.

Thương Vân lão già sống hơn hai trăm năm, gặp qua không ít loại người cùng đủ loại sự tình, duy nhất một người đem đến cho hắn loại cảm giác này, là người kia.

“Ngươi....Ngươi là.....”

Thương Vân lão già nhìn Thanh Minh Dạ, khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt cùng khuôn mặt trong trí nhớ ăn khớp cùng một chỗ, sắc mặt Thương Vân lão già đột nhiên biến đổi, sắp kinh hô ra tên của Thanh Minh Dạ.

“Lão gia hòa!” Hoắc lão đứng lúc giữ chặt Thương Vân lão già, mắt chứa thâm ý lắc lắc đầu.

Thương Vân lão già quay đầu chống lại ánh mắt của Hoắc lão, Hoắc lão khẳng định gật gật đầu.

-- Đúng vậy, là hắn.

Thương Vân lão già thở ra một hơi, hắn thực tại thật không ngờ, ở một tiểu quốc hẻo lánh Đại Vũ này gặp gỡ một nhân vật trong truyền thuyết.

Hắn như thế nào lại ở chỗ này?!

Thần sắc hai vị lão già rơi vào trong mắt mọi người Quân gia, không khỏi nghi hoặc, hai vị lão sư ở Thánh Giả học viện này hình như rất sợ bộ dáng nam nhân này.

“Khụ, không biết các hạ là.....” Quân Chấn Thiên cổ họng thanh thanh, lên tiếng hỏi.

Hắn có loại cảm giác nếu chính mình không mở miệng, tất cả mọi người sẽ quên, hắn mới là Quân gia gia chủ.

Nhưng mà thực đáng tiếc, mặc dù hắn hiện tại đã mở miệng, ánh mắt mọi người lại như trước không có đặt ở trên người hắn, mà là gắt gao nhìn chăm chăm Thanh Minh Dạ.

Bọn họ chưa từng gặp qua nam tử tuấn mỹ thiên tiên như vậy, liền ngay cả Quân Thiển Thiển luôn cho mình rất cao, thời điểm nhìn Thanh Minh Dạ, ánh mắt mang theo một tia mê ly.

Nam tử anh tuấn như vậy, phải có bao nhiêu nữ tử ưu tú mới có thể xứng đôi với hắn?

Trong lòng Quân Thiển Thiển nhin không được có chút kinh hi, chẳng lẽ đây mới là chân mệnh thiên tử thực sự của nàng?

“Ngươi làm cái gì?” Mây liễu hơi nhăn, Quân Mặc Sơ lắc lắc tay, muốn đem tay Thanh Minh Dạ bỏ ra.

Nàng không thích cùng người khác quá mức thân cận.

Nhất là khi ngón tay thon dài như ngọc của hắn nắm lấy tay nàng, lo lắng xa lạ kia, cùng một loại cảm giác không rõ lan tràn trong lòng nàng, làm cho tim nàng không tự chủ đập nhanh hơn bình thường.

Loại cảm giác này rất xa lạ, xa lạ đến nàng có chút không quen.

Ngón tay thon dài của Thanh Minh Dạ hơi hơi dùng một chút lực, đem Quân Mặc Sơ nguyên bản phải giãy dụa giữ lại.

“Bất luận kẻ nào cũng không được chạm vào hai tay người.” Đầu ngón tay Thanh Minh Dạ nhẹ nhàng ma sát lòng bàn tay của nàng, thanh âm thấp xuống, nặng nề, mát lạnh giống như giầu ở băng thiên tuyết địa, “Nhớ kỹ?”

Phượng mâu hơi nâng, Quân Mặc Sơ đem tay quơ quơ, “Người cũng là người khác.”

“Trừ bỏ bản tôn.” Thanh Minh Dạ câu môi cười khê, không chút để ý nói nốt nửa câu.

“Này, ta với người rất quen thuộc sao?” Không nói dường như trong lúc đó có quan hệ gì, khuôn mặt Quân Mặc Sơ co quắp ra mặt nhăn nhó.

Thanh Minh Dạ bạc môi hơi cong lên một độ cong nhân nhật, lười biếng vô cùng, “Ôm qua, hôn qua.” Tay kia của hắn nâng lên, ngả ngón nắm lấy cằm của nàng, lời nói nhẹ nhàng ái muội, “Còn thấy qua thân mình người, người nói, quen thuộc không?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ghen tị!

Nghe vậy, khoe miệng Quân Mặc Sơ co rút, tuy rằng đã sớm đoán được y phục trên người nàng là do Thanh Minh Dạ đem đổi, nhưng khi chân chính nghe hắn nói như vậy, trong lòng vẫn là mặc danh khó chịu.

Còn có, nghe hắn nói một chút, cái gì gọi là bọn họ ôm qua, hôn qua?

Rõ ràng là mặc danh kỳ diệu khinh bạc hắn, nàng không có so đo với hắn là vì nàng lười cùng hắn chấp nhặt!

Nhưng là, nguyên nhân chân chính là đó, Quân Mặc Sơ muốn tự mình nói cái gì, nhưng lại không biết nói gì.

Lúc mọi người Quân gia nghe Quân Mặc Sơ cùng một nam nhân xa lạ cư nhiên phát sinh chuyện tình thân mật như vậy, trên mặt nhất thời lộ ra đủ loại thần sắc quái dị.

Có ngạc nhiên, có hâm mộ, càng nhiều hơn là ghen tị.

Nam tử tuần mỹ như vậy, nhìn y phục cùng khí thế của hắn, vừa nhìn đã biết không phải người của gia tộc bình thường, Quân Mặc Sơ là giẫm phải vận cứt chó gì, cư nhiên lại nhận thức nam tử như vậy?

Quân Thiên Thiên hai tay nắm chặt, móng tay dài cơ hồ khảm vào trong da thịt, khuôn mặt thanh tú nhất thời vằn vẹo.

Vì cái gì?!

Vì cái gì mà tất cả chuyện tốt đều đến gặp Quân Mặc Sơ trước?

Cùng Thần ca ca có hôn ước trước hết cũng là nàng, rõ ràng nàng (Quân Thiên Thiên) mới là người ưu tú nhất!

Quân Thiên Thiên hít sâu một hơi, cố gắng áp chế tất cả không cam lòng trong tâm, trên khuôn mặt là một vẻ tươi cười.

“Mặc Sơ, vị này chính là bằng hữu của người? Không định giới thiệu với chúng ta sao?”

Nàng mỉm cười nói, tựa hồ cố ý tỏ ra không nghe thấy ý tứ trong lời nói của Thanh Minh Dạ, chỉ nói bọn họ là bằng hữu.

Nói xong không quên hướng Quân Chấn Thiên nháy mắt.

Quân Chấn Thiên lập tức hiểu ngay ý, nam nhân này đến cả hai vị lão sư Thánh Giả học viện đều có chút kiêng kỵ, chắc chắn không phải là một nhân vật đơn giản, Quân gia có thể nhận thức đại nhân vật như vậy, chỉ có lợi chứ không có hại!

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn mang theo tươi cười, cười tủm tỉm nói: “Đúng vậy Mặc Sơ, như thế nào không giới thiệu vị bằng hữu này một chút với phụ thân, hắn.....”

Quân Chấn Thiên còn chưa nói xong, Quân Mặc Sơ liền lạnh lùng đánh gãy, “Hắn không phải bằng hữu của ta, không có gì giới thiệu.”

Giống như bị người hung hăng đánh một bạt tai, tươi cười trên mặt Quân Chấn Thiên cứng lại.

Chết tiệt nghiệt chủng này, sẽ không biết hảo hảo suy nghĩ về lợi ích gia tộc một chút sao! Quân Chấn Thiên tức đến muốn tặc phế (*nổ phở*).

Quân Thiển Thiên ôn nhu cười, “Không quan hệ, hiện tại nhận thức cũng không muộn nha.”

Nàng đi đến bên người Thanh Minh Dạ, tiểu dung mang theo một tia xấu hổ sợ hãi, có chút ngại ngùng. “Vị công tử này, tiểu nữ Thiển Thiên, là nhị tỷ của Mặc Sơ a, xin hỏi quý tính công tử?”

Nhìn bộ dáng xinh đẹp của Quân Thiển Thiên, đây là một bộ mặt khác của nàng, trong lòng Quân Mặc Sơ có chút giễu cợt.

Nàng ta đói khát đến vậy sao? Nhìn một nam nhân lớn lên vừa nuốt lại lợi hại liền bỏ nhào tới?

Quân Mặc Sơ càng xem nàng giả mù sa mưa làm ra vẻ, trong lòng càng khó chịu.

Trong tình mâu hiện lên một đạo ám quang, Quân Mặc Sơ âm thầm cười, trở tay bám lấy Thanh Minh Dạ, thuận thế dựa vào trong lòng Thanh Minh Dạ, “Thanh.... Người ở đây thiệt nhiều, không khí một chút cũng không tốt, chúng ta vẫn là đi thôi? Đến sau viện tìm nương ta được không?”

Ngữ điệu của nàng ôn nhu, không giống như trước lạnh lùng bất cận nhân tình, ngược lại giống như tiểu nữ nhân ngây thơ, làm cho Thanh Minh Dạ có chút ngoài ý muốn nhú mày.

Bạc môi góc cạnh rõ ràng gọi lên một độ cong, hắn thuận theo lời Quân Mặc Sơ nói tiếp, “Theo người.”

“Chính là, Quân gia lớn như vậy, cũng không biết mẫu thân sẽ ở đâu, nếu như bị bọn họ cố ý giấu đi thì làm sao bây giờ?” Quân Mặc Sơ rũ xuống con ngươi, giọng điệu ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Mất tích (1)

Bộ dạng nàng vốn mỹ, mày liễu thanh vận, lông mi hẹp dài mềm mại như vũ mao, nhất thời chọc người triu mến, nhất là cặp con ngươi sáng như sao kia, giống như phản chiếu một bầu trời đầy sao, lưu quang dật đãi, mỹ hoá tuyệt luân.

Nàng như vậy ủy khuất, giống như tất cả tinh quang đều âm thầm thất sắc, làm cho người ta tâm không khỏi sinh ra không đành lòng, muốn đem thiên hạ đều đưa đến tay nàng, làm cho cặp mắt kia một lần nữa nở rộ quang mang xinh đẹp.

Thanh Minh Dạ tâm thời hơi xao động, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt qua mắt nàng, con ngươi hiện lên một chút thâm ý, “Bọn họ dám giấu, bản tôn liền đem nơi này san phẳng, còn có thể giấu đi đâu?”

Quân Mặc Sơ trầm nghĩ trong lòng nam nhân này rất khí phách, dư quang khóe mắt quét về sắc mặt càng ngày càng vặn vẹo của Quân Thiển Thiên, trong lòng nhất thời sáng khoái, trên mặt vẫn như cũ ôn nhu nhược nhược nói: “Cảm ơn, người đối ta thật tốt....”

“Không tốt với người, thì tốt với ai?” Thanh Minh Dạ khẽ cười một tiếng, sau đó cúi đầu hoá (*kêu,gọi*) một câu, “Tà Phi.”

“Có thuộc hạ.” Một bóng dáng mờ nhạt đột nhiên xuất hiện.

Trong lòng mọi người Quân gia cả kinh, này, này là ai? Khi nào thì xuất hiện ở nơi này? Vì cái gì bọn họ lại không ai phát hiện?!

“Tìm người.” Thanh Minh Dạ không chút dãi dòng ra lệnh.

“Vâng.”

Mọi người Quân gia: “... ...”

Gia này rốt cuộc của ai?

Hắn hoàn toàn không đem Quân gia gia chủ để vào mắt phải không?

Trên mặt Quân Chấn Thiên một trận xanh một trận trắng, nhưng mà thực lực người ta bày ra trước mặt, hắn muốn nói cái gì, lại cái gì đều nói không

được.

Trước không nói thân phận bạch y nam tử này là gì, chỉ nhìn một cách đơn thuần thủ hạ của hắc kình Tà Phi kia chính là đã không phải nhân vật đơn giản.

Thủ hạ liền lợi hại như vậy.....

Có thể thấy nam nhân này sẽ là người bình thường sao?

Thương Vân lão giả cùng Hoắc lão sớm nhận thức Thanh Minh Dạ bá đạo, trong lòng hai người yên lặng đồng tình với Quân gia một chút, đang muốn đứng dậy tìm một cơ hội cáo từ, tránh xa gia hỏa Thanh Minh Dạ này.

Lời nói cáo từ còn chưa nói ra, vài tên hạ nhân đã vội vàng vàng chạy đến tiền đình.

“Gia chủ! Gia chủ đã xảy ra chuyện --!”

Trong lòng Quân Chấn Thiên đang khó chịu, nguyên bản tâm tình tốt vì Quân Thiên Thiên trúng tuyển vào Thánh Giả học viện đều bị Quân Mặc Sơ phá hủy.

Lúc này thấy hạ nhân mồm mềnh chẳng chẳng, tức giận không có chỗ phát tác, nổi giận mắng: “Kính ngạo cái gì? Không thấy bốn gia chủ đang chiêu đãi khách quý sao?!”

Hạ nhân vội vàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, “Gia chủ đại nhân thứ tội, là, là đã xảy ra chuyện.....”

Quân Chấn Thiên chỉ cảm thấy đau đầu, “Sự tình gì? Còn không mau nói!”

Hạ nhân khúm núm nói: “Là Trữ di nương.... Trữ di nương nàng, nàng không thấy.....”

Trữ di nương, Trữ Thanh Hà?

Quân Chấn Thiên bỗng nhiên đứng dậy, “Không thấy?” Vì sao lại không thấy?

Quân Mặc Sơ vốn đang chuẩn bị theo Tà Phi đi tìm người bắt đầu ngừng một lát, ngay sau đó xuất hiện trước mặt tên hạ nhân, nâng tay đem hắc nhấc lên từ trên mặt đất.

“Người nói cái gì? Nương ta không thấy?” Quân Mặc Sơ tinh mâu lạnh lùng, sát ý trên người tràn ngập, “Nói rõ ràng!”

Tên hạ nhân kia khi nào gặp qua Quân Mặc Sơ dọa người như vậy, hơn nữa khuôn mặt Quân Chấn Thiên phần nộ một bộ dáng trừng mắt, sợ tới mức vội vàng nói: “Nô tài, nô tài cũng không biết a, gia chủ đại nhân sợ Trữ di nương quấy nhiễu đến hai vị khách quý, cho nên để tiểu nhân trông coi Trữ di nương ở sái phòng, chính là.... Chính là tiểu nhân mới đi nhà xí một lúc, trước khi đi còn khóa cửa, nhưng là một hồi sau phát hiện, Trữ di nương không thấy!”

Nghe vậy trong lòng Quân Mặc Sơ nảy lên một cỗ tức giận khó có thể ức chế!

Quân Chấn Thiên cư nhiên đem nương của nàng nhốt ở sái phòng!

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Mất tích (2)

Quân Mặc Sơ hít sâu một hơi, ánh mắt lạnh lùng rơi trên người Quân Chấn Thiên, “Không ngờ Quân gia gia chủ lại đối đãi với thê tử và nữ nhi của người như vậy?”

Quân Chấn Thiên quay đầu nhìn về phía Quân Mặc Sơ, tựa hồ muốn nói cái gì.

Quân Mặc Sơ ném hạ nhân trong tay, giọng điệu trào phúng: “Nữ nhi bị người đuổi giết, mẫu thân thiên tân vạn khổ chạy về gia để tìm người cứu mạng, người lại đem nàng nhốt ở sái phòng, xem ra người đã chuẩn bị tốt để nhặt xác nữ nhi của người.”

Ánh mắt Thương Vân lão giả và Hoắc lão khác thường liếc nhìn Quân gia gia chủ.

Đều nói hổ phụ vô khuyển tử (*hổ dữ không ăn thịt con*), Quân Chấn Thiên này thật đúng là nhẫn tâm.

Bị chọc trúng tâm sự Quân Chấn Thiên xuống đài không được, thẹn quá hóa giận “Quân Mặc Sơ! Người đang ở đây nói bậy bạ cái gì!”

“Có đúng hay không người trong lòng người rõ ràng.” Khuôn mặt Quân Mặc Sơ băng lãnh, ánh mắt âm hàn xẹt qua người hắn, nhìn chung quanh toàn bộ người Quân gia ở đại thánh (*đại sảnh, phòng khách*) một vòng.

“Nếu nương ta xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người!”

Bỏ lại một câu ngoan thoại, tay Quân Mặc Sơ quay về tên hạ nhân kia.

“Đẫn đường!”

Hạ nhân nom nớp lo sợ vội vã dẫn Quân Mặc Sơ đi về phía sau viện.

“Phụ thân... Tam muội tại sao có thể nói những lời như vậy, vô luận như thế nào chúng ta cũng là người nhà của nàng, làm sao có thể làm tổn thương Trữ di.” Quân Thiên Thiên khổ sở nói.

Thanh âm của nàng không lớn, nhưng vừa lúc làm cho mọi người trong đại thánh nghe được rõ ràng, ánh mắt hữu ý vô ý rơi vào trên người Thanh Minh Dạ, phảng phất đang nhắc nhở hắn, nhìn thấy sao, Quân Mặc Sơ bất quá là người không có cấp bậc lễ nghĩa, là người không có giáo dục, nữ nhân cuồng vọng vô lễ, làm sao có thể xứng với hắn?

Quân Chấn Thiên cảm thấy ngày hôm nay thật đúng là đem mặt mũi nhiều năm của hắn ném đi sạch sẽ, mà tất cả đều do Quân Mặc Sơ ban tặng!

Trong lòng âm thầm cắn răng, chết tiết nghịet chủng, tới hôm qua nên cắt đứt hai chân của nàng, xem nàng đi, hôm nay cũng sẽ không nhiều chuyện như vậy!

Thương Vân lão giả và Hoắc lão đối với sự tình trong gia tộc khác không có hứng thú, hôm nay mục đích đến Quân gia cũng đã đạt thành, lúc này thấy Quân gia phải xử lý gia vụ sự (*xử lý việc nhà*), liền đứng dậy cáo từ.

“Hôm nay quấy rầy hồi lâu, hai người chúng ta cũng nên đi.”

Tươi cười trên mặt Quân Chấn Thiên thu lại vẻ tươi cười, “Thực sự xin lỗi hai vị tiền bối, sau này văn bối nhất định đăng môn bái phỏng cảm tạ hai vị tiền bối.”

Hai vị lão nhân nhàn nhạt khoát tay áo, lúc này ly khai.

Khi đi qua bên người Thanh Minh Dạ, nam tử một thân bạch y đột nhiên khẽ cười một tiếng, “Hai vị nếu là đến Quân gia chiêu thu học sinh, không ngại thu thêm một người?”

Nghe vậy, Thương Vân lão giả và Hoắc lão hai người đều dừng bước.

Quân Thiên Thiên nghe vậy, ngực không hiểu có chút bất an, nhin không được tiến lên một bước nhắc nhở: “Quân gia ngoại trừ ta là cao cấp huyết mạch, đại ca và Ngũ muội bọn họ cũng chỉ là trung đẳng huyết mạch.”

Ngụ ý, Quân gia ngoại trừ nàng có tư cách tiến nhập Thánh Giả học viện, những người khác đều không đạt được yêu cầu.

Thanh Minh Dạ nhưng là ngay cả dư quang khóe mắt cũng không cho nàng.

Thương Vân lão giả và Hoắc lão liếc nhau, trầm giọng hỏi: “Người trong lời Tôn chủ không biết là người phương nào?”

Thanh Minh Dạ cúi đầu cười, tiếng nói trầm thấp dễ nghe, tiểu ý không đạt tới đáy mắt, mang theo nhẹ nhàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Quân Mặc Sơ.”

Hắn nói ra tên này, dừng một chút, cười tủm tỉm nói thêm một câu: “Tiểu Sơ nhi của bản tôn mà.”

Huyệt Thái Dương của Thương Vân lão giả nhảy lên, nhin không nhìn được nhắc nhở hắn: “Tôn chủ, ngài biết Thánh Giả học viện chỉ tuyển nhận học sinh cao đẳng huyết mạch, Quân gia Tam tiểu thư sợ là không đạt được yêu cầu này.”

Không chỉ không đạt được yêu cầu này, quả thực là kém rất nhiều được chứ?

Quân Mặc Sơ là tử chi huyết mạch! Là phế huyết mạch không thể nào tu luyện được! Dù cho nàng dùng được vật cường hành để thăng lực lượng huyết mạch, để nàng có vũ lực, nhưng nàng vẫn là một phế vật, muốn thành thiên tài vào Thánh Giả học viện? Nàng ngay cả cánh cửa cũng không đủ tư cách vào!

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Mất tích (3)

Tiểu Nguyệt, người xem được không?

“Hai vị chỉ cần đem lời nói này nói với y là được, bản tôn nếu để cho nàng tiến vào, nàng tự nhiên có thể đi vào” Thanh Minh Dạ thờ ơ không để ý mà nghịch ngón tay.

Nếu để cho những lão gia hoá Thánh Giả học viện kia biết Tiểu Sơ có tinh thần lực đẳng cấp, sợ rằng đến lúc đó quý gối xin cũng muốn xin nàng bái sư đi.

Hoặc lão sư bắt đắc dĩ, “Được rồi, tôn chủ là nói chúng ta giao cho viện trưởng”

Viện trưởng lại phải nhúc nhủ, mỗi lần gặp mặt Thanh Minh Dạ này, đều không có chuyện gì tốt đẹp nổi!

Vừa nghe thấy Quân Mặc Sơ tự nhiên cũng có thể đi Thánh Giả học viện, tâm tư Quân Thiên Thiên không khỏi bốc hỏa, nhất thời không nhịn được mà bạo phát, tay hướng ngón trỏ chỉ vào Thanh Minh Dạ ghen ngào truy hỏi: “Nhi vị lão sư, hắn có thể hay không nghĩ sai rồi a, Quân Mặc Sơ là tử chi huyết mạch, nàng dựa vào cái gì được tiến vào Thánh Giả học viện”

Lời nàng vừa mới nói ra, một trận ngân quang (ánh sáng bạc) hiện lên, nhanh như tia chớp, Quân Thiên Thiên cảm thấy trước mắt loé lên một đạo ánh sáng, vài giọt máu nóng hồi liên xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp như tên của nàng.

... Máu?

Quân Thiên Thiên trong giây lát nếm được mùi vị máu tươi, liền theo bản năng giơ tay lên muốn lau những giọt máu tung toé trên mặt mình, vừa nhấc tay, liền phát hiện tay trái nàng tự nhiên máu chảy đầm đìa, ngón trỏ kia của nàng đã không thấy!

“A ——” Đau nhức lập tức xông tới, Quân Thiên Thiên thét chói tai kêu lên “Ngón tay —— ngón tay ta —— ngón tay ta...”

Tả Phi rút trường kiếm về, ánh mắt lạnh lùng rơi lên người Quân Thiên Thiên, từng chữ từng hồi nói: “Đối với chủ tử vô lễ, còn có lần sau, sẽ không chỉ một ngón tay.”

Chỉ là một nữ nhân ham vinh hư, lại dám dùng ngón tay chỉ vào tôn chủ? Thu nàng một ngón tay đã là nhẹ.

Chiêu thức nhanh như chớp, gần trong nháy mắt thần bí khó lường!

Quân gia mọi người kinh hãi!

Hoàn toàn kinh sợ!

Thanh Minh Dạ lùi biếng đứng lên, ánh mắt cực kỳ không đồng ý trừng Tả Phi liếc mắt.

“Tả Phi.”

“Có thuộc hạ.”

“Người càng ngày càng thô lỗ.”

“...” Tả Phi biến sắc, có sao?

Thanh Minh Dạ ưu nhã cười (Bối: nghe đến đây chợt liên tưởng tới Grisia), chấp tay phía sau, chậm rãi đi ra ngoài, “Chúng ta đều là người thiện lương, chém chém giết giết, rất không văn minh a.”

“...” Tả Phi mặt không đổi bước theo: “Thuộc hạ sẽ sửa đổi”

“Ngoan.”

Chủ tớ hai người như qua chỗ không người, chậm rãi đi, không có ai ngăn cản, cũng không có ai dám cản.

“Thiên nhi...” Quân Chấn Thiên lúc này mới tìm được thanh âm của mình, vội vã nâng Quân Thiên Thiên.

Ngón trỏ bị chém mất đương nằm an tĩnh trên vũng máu dưới đất, Quân Thiên Thiên che tay lại, đau nhức kinh hoàng từng chút từng chút khiến nàng mất đi lý trí. tất cả phần nô hội tụ trong đôi mắt xinh đẹp, trở thành mối hận không đội trời chung.

Hôm nay thù chặt đứt ngón tay này, tương lai chắc chắn sẽ trả gấp mười!

* ... * ... * ... * ... * ... * ... *

Quân Mặc Sơ đem toàn bộ phòng củi kiểm tra tỉ mỉ một lần.

Khoá trên cửa sổ đã bị phá hỏng, cư nhiên không để lại bất kỳ dấu vết nào, nàng ở trong phòng củi này, cũng chỉ phát hiện mẫu thân Ninh Thanh Hà xuất hiện qua chút vết tích.

Mà nàng đột nhiên cứ như vậy mà mất tích, giống như tan biến trong không khí vậy, vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng)

“Tam... Tam tiểu thư, nô tài mới nói từng câu đều là nói thật, chúng ta thật sự không có tìm thấy Trữ di nương dù chỉ là một cọng tóc gãy, nàng thực sự chính là tìm không thấy!”

Đã biết Quân Mặc Sơ lợi hại, tên hạ nhân kia tự nhiên liền không dám coi nàng thành phế vật trước kia mà khinh thường, thận trọng giải thích.

Quân Mặc Sơ trong lòng có chút tự trách, nếu như tối qua không phải nàng làm cho Ninh Thanh Hà rời đi, Ninh Thanh Hà cũng sẽ không quay lại Quân gia

Nếu nàng không quay lại Quân gia, tự nhiên sẽ không bị nhốt ở phòng củi, lại vô duyên vô cớ mất tích.

Nàng không cho là bản thân Ninh Thanh Hà có cái năng lực để tự mình rời khỏi, như vậy, nhất định là có người mang nàng đi, mà người kia... sẽ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bí mật của Quân gia (1)

Quân Mặc Sơ nhìn phòng củi không một bóng người, lâm vào trầm tư.

Đem tất cả ký ức trong đầu lật đi lật lại, tỉ mỉ tìm tòi, suy đoán điều tra xem ai có khả năng mang Ninh Thanh Hà đi.

Mà trong trí nhớ nàng, Ninh Thanh Hà vốn là người có tính cách mềm yếu, dù bình thường có bị khi dễ cũng chỉ an phận ở trong Quân gia đầu cũng không đi, ngoại trừ trước đây thân thể này khi phát điên thường xuyên phải ra ngoài. Ninh Thanh Hà căn bản cũng không có hiềm khích mâu thuẫn với người nào...

Chẳng lẽ là Nam Cung Thần?

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Nam Cung Thần có động cơ lớn nhất.

“Tam tỷ tỷ... Tam tỷ tỷ”

Một thanh âm như mèo con khẽ kêu kéo Quân Mặc Sơ khỏi mạch suy nghĩ, nàng thoạt nhìn khoảng mười tuổi, là một tiểu cô nương thập phần khả ái đứng trước mặt nàng (QMS), mở to hai mắt tròn trịa ngược nhìn nàng (QMS).

Quân gia Ngũ tiểu thư, muội muội ruột thịt của nàng, Quân Loan Tuyết.

Quân Chấn Thiên tổng cộng có năm đứa con, trưởng tử Quân Nam Phong, thiên phú không cao, trung đẳng huyết mạch, bản tính cũng không tệ lắm, chăm chỉ tu luyện, hiện nay đang ở bên ngoài thí luyện (luyện tập) chưa có trở về.

Kế tiếp đó là Quân Thiển Thiên, đứng thứ hai, Quân Mặc Sơ thứ ba. Sau đó còn có một Tứ muội và Ngũ muội.

Mà trước mắt vị này chính là Quân Loan Tuyết, Ngũ muội của nàng, cũng là hài tử nhỏ tuổi nhất của Quân Chấn Thiên.

Quân Loan Tuyết thiên chân khả ái (ngây thơ dễ thương), đôi mắt to tròn rất thành thực, con ngươi Quân Mặc Sơ vốn cứng rắn hiếm khi hoà hoãn một chút, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Quân Loan Tuyết tinh quái liếc mắt nhìn chung quanh, lặng lẽ tiến đến Quân Mặc Sơ ghé tai nói, “Tam tỷ tỷ cùng Loan Tuyết đi, Loan Tuyết nói cho tỷ một bí mật, Loan Tuyết biết Trữ di nương là đi nơi nào nga ~”

Nghe vậy, thân thể Quân Mặc Sơ hơi chấn động một chút, ngồi xổm xuống, không chớp mắt xem xét ánh mắt Quân Loan Tuyết “Ngũ muội biết mẹ ta ở đâu?”

Quân Loan Tuyết gật đầu, lôi kéo Quân Mặc Sơ chạy một hồi liền chạy trở về gian phòng của nàng (QLT)

“Tam tỷ tỷ, ôm ~” Quân Loan Tuyết đóng kỹ các cửa, hướng Quân Mặc Sơ đưa ra hai tay.

Quân Mặc Sơ cứng đờ, nàng không có thói quen cùng người khác thân cận, nhưng cô bé này lại đang đem ánh mắt tràn ngập khát vọng và hi vọng nhìn nàng, nàng không biết nên làm thế nào mà từ chối.

Do dự một hồi, nàng hít sâu một hơi, có chút cứng nhắc đem Quân Loan Tuyết ôm ở trên đùi.

Quân Loan Tuyết cười vui vẻ, nàng không hiểu vì sao người trong gia tộc không ưa thích Tam tỷ tỷ, nàng cảm thấy Tam tỷ tỷ này tốt, rất đẹp, nàng thích.

“Ngũ muội, giờ có thể nói cho ta biết, mẹ ta là ở nơi nào đấy?” Quân Mặc Sơ lên tiếng hỏi

Quân Loan Tuyết lắc lắc đầu “Loan Tuyết không biết nha ~ “

Quân Mặc Sơ trầm mặc trong giây lát, chậm rãi thở ra một hơi, nàng nhất định là quá gấp, bằng không làm sao nhẹ dạ tin theo lời nói của một tiểu cô nương ngây thơ?

“Nhưng mà, Loan Tuyết có thấy một ca ca nga ~ “

“Ca ca?” Quân Mặc Sơ ngừng lại, “Đại ca đi thí luyện đã trở về?”

“Không, không phải đại ca, là một ca ca khác “ Quân Loan Tuyết nghiêm túc nói: “Là một người cùng Tam tỷ tỷ lớn lên giống nhau như đúc.”

Nghe vậy, Quân Mặc Sơ lòng rối rắm, đôi mắt xinh đẹp nheo lại “Dáng dấp cùng ta giống nhau như đúc?”

“Đúng a~ Loan Tuyết len lén nói cho tỷ biết nga, có lần Loan Tuyết nghe cha và trưởng lão nói, Tam tỷ tỷ còn có một ca ca sinh đôi, cùng Tam tỷ tỷ giống nhau như đúc đi, Loan Tuyết hôm nay đã nhìn thấy rồi, hay là ca ca mang Trữ di nương đi đi.”

Lần này, Quân Mặc Sơ thật sự bị kinh sợ rồi.

Nàng còn có một người ca ca sinh đôi? Điều này sao có thể ?

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bí mật của Quân gia (2)

Trong trí nhớ của thân thể này, Quân gia chỉ có năm hài tử, nàng là thứ ba, nếu nàng thật sự có một ca ca sinh đôi, nàng nên là thứ tư mới đúng!

Huống hồ, nếu nàng quả thật có người ca ca sinh đôi đó, vì sao trên dưới Quân gia tất cả mọi người đều không biết?

“Ngũ muội, người nói là sự thật?” Quân Mặc Sơ nghĩ chuyện này quá mức quỷ dị, có lẽ là Loan Tuyết nghe nhầm đi?

“Đây đều là Loan Tuyết chính tai nghe!” Nghĩ Quân Mặc Sơ dường như không tin nàng, Quân Loan Tuyết có chút mất hứng bĩu môi, lần trước nàng trợn đi vào gian nhà chính giữa của từ đường (là gian để làm lễ) chơi đùa, không cẩn thận bị dè ở bên trong chuồng lợn, nàng ở trong đó của tiếng mà mọi người không ai để ý nàng. Lúc nàng liền mơ mơ màng màng ngủ, lúc tỉnh dậy thì nghe thấy cha và trưởng lão tại nơi đó nói.

Quân Loan Tuyết sợ cha mắng nàng vô sự chạy vào từ đường, không dám cự quậy lên tiếng, liền vẫn nghe

Quân Mặc Sơ nhìn bộ dáng ngây thơ non nớt của Quân Loan Tuyết, lòng có chút nặng xuống, Loan Tuyết vẫn còn nhỏ như vậy, sang năm mới bắt đầu trải nghiệm huyết mạch thiên phú, có lý do gì lừa dối nàng?

Lẽ nào điều này là thực sự?

Quân Mặc Sơ hít sâu một hơi.

Nàng vẫn còn có một người ca ca sinh đôi, chuyện này trưởng lão Quân gia biết, Quân Chấn Thiên biết, vậy tại sao những người khác đều không biết?

Quân Chấn Thiên vì sao không đem chuyện này nói ra? Theo lý thuyết, nhân số gia tộc càng lớn là càng thịnh vượng càng là chuyện tốt, trong này rốt cuộc là ẩn chứa bí mật gì?

Còn có mẫu thân nàng, nàng nhất định biết mình sinh ra song bào thai, vì sao nhiều năm như vậy vẫn không có nói qua với thân thể này?

Quân Mặc Sơ càng nghĩ càng thấy chuyện này tiết lộ ra những điểm quỷ dị, nàng vỗ nhẹ đầu nhỏ của Quân Loan Tuyết, trầm giọng hỏi “Loan Tuyết phải nhớ này, chuyện ngày hôm nay nói với Tam tỷ tuyệt đối không thể nói cho ai khác, biết không?”

Quân Loạn Tuyệt vuốt đầu gật gật, “Quân Loạn Tuyệt sẽ nhớ kỹ, người ta ai cũng sẽ không nói nga ~ “

Trên thực tế nàng còn nhỏ tuổi, đã sớm quên mất chuyện này, ngày hôm nay nếu không phải thấy một vị ca ca lớn lên giống y đúc Tam tỷ, nàng chỉ sợ cũng đã quên chuyện này ra sau đầu.

Rời khỏi phía sau Quân gia, Quân Mặc Sơ trong lòng cũng không có khẩn trương mấy. Nếu là vị ca ca song sinh kia mang đi nương đi, nương hấn cũng không có nguy hiểm gì.

Trong lòng nàng xuất hiện một dự cảm —— nhất định phải tra rõ vì sao Quân Chấn Thiên cùng với trưởng ảo gạt mọi người chuyện nàng còn có một ca ca song sinh.

Nàng có một loại trực giác, chuyện này nhất định có quan hệ với một bí mật cực kỳ trọng yếu!

Nhưng mà, làm thế nào để tra ra vấn đề này, nàng hiện tại trong người không có một xu, càng không có thân phận bối cảnh, muốn tra không quá dễ dàng, mà hình như ở thế giới này cũng không có người nào có thể giúp nàng...

“Tiểu sơ nhi.”

Một thanh âm biếng nhác cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng, Quân Mặc Sơ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Thanh Minh Dạ chấp tay phía sau đứng trước mặt nàng, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng. (như cười, như không cười)

Quân Mặc Sơ dừng lại, trầm mặc nhìn hấn một giây, từ bên người của hấn lách qua.

Sau một khắc, dáng vẻ vui vẻ của Thanh Minh Dạ lại xuất hiện trước mặt nàng.

“...” Quân Mặc Sơ nhìn hấn một chút, nói: “Dịch sang bên, người đang chắn đường ta.”

Môi Thanh Minh Dạ khẽ nhắc một độ cong, giọng điệu trêu đùa, “Dùng xong vứt bỏ? Tiểu Sơ nhi, mới vừa rồi người thế nhưng cùng bản tôn tình ý thân thiết.”

Quân Mặc Sơ khoé miệng không khỏi co rút, tiểu Sơ nhi? Đây là đang gọi nàng?

Một thân da gà đều nổi lên!

“Trước có phải hay không đang diễn trò, ta không tin người không nhìn ta.” Quân Mặc Sơ thần nhiên đáp, lại nói, hấn còn chưa có cảm tạ nàng giúp hấn đuổi cái nữ nhân trong ngoài không đồng nhất — Quân Thiên Thiên có được hay không.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Nam nhân tự cho mình là đúng (1)

Thanh Minh Dạ chấp tay phía sau, nhàn nhã nhìn Quân Mặc Sơ, không chút do dự bỏ lại nàng mà xoay người rời đi, môi khẽ nhắc “Lẽ nào, người không muốn biết tại sao mình đột nhiên mạnh lên sao?”

Nghe vậy, Quân Mặc Sơ bước chân dừng mà quay người lại, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào hấn.

“Người biết?”

Chẳng lẽ là do Thanh Minh Dạ giờ trò quỷ?

Tối hôm qua bị người đuổi giết, nàng đích thực là không có những... sức mạnh kì lạ kia, chuyện sau đó nàng lại không nhớ ra được, tỉnh lại liền thấy mình ở trong khách điểm (khách sạn), bên người còn có thêm một cái Thanh Minh Dạ.

Mà lúc đêm qua khi người nàng toát ra sức mạnh kỳ quái kia, chỉ có Thanh Minh Dạ là người có khả năng tiếp cận nàng, là hấn làm?

“Bản tôn đương nhiên biết.”

“Nói!”

Quân Mặc Sơ đột nhiên hiểu ra vì sao lúc mọi người hoài nghi nàng đã lợi dụng được vật mạnh mẽ nào đó để sửa chữa huyết mạch, toàn thể Quân gia đều nhìn nàng với ánh mắt thương hại.

Bởi vì như vậy đối với thân thể sẽ chịu tác dụng phụ rất lớn, họ cũng không hi vọng nàng vừa mới sống lại không bao lâu đã chết không minh bạch (không hiểu vì sao lại chết)

“Bây giờ đã đến giờ ăn.” Thanh Minh Dạ không có trực tiếp trả lời mà lại lười biếng ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao.

Giữa trưa, ánh nắng chói chang chiếu xuống không khỏi làm người ta nóng nực bức bối, nhưng thi thoảng có một làn gió nhẹ thổi tới, lại có thể cảm thấy chút mát mẻ không rõ ràng. Gió không lớn, lay động nhánh cỏ tươi xanh mát, khiến những tâm tình phiền não lại hơi nguôi lạnh dần.

Không phải chứ, ý hấn chính là muốn nàng mời hấn ăn cơm?

Quân Mặc Sơ lui về phía sau một bước, mặt không đổi nói: “Không có tiền.”

Thanh Minh Dạ khẽ cười một tiếng, nguyên lai (hoá ra) nha đầu này vẫn còn hơi bức bối a.

“Không cần ngại trả tiền.” Hấn cầm lấy tay Quân Mặc Sơ, giọng trầm thấp xuyên qua tiếng động lớn của đoàn người mà truyền tới tai nàng “Đi.”

Gương mặt tuấn tú tới mức phong hoa tuyết đại kia (hào hoa phong nhã), đáng vẻ tươi cười tựa thần tiên như có thể làm nở rộ hoa trên tấm bình phong, mà nụ cười nhẹ cũng có thể đập đổ tất cả những cảnh đẹp nhất trong thiên hạ.

Quân Mặc Sơ nhìn khuôn mặt anh tuấn này được phóng đại trước mắt, thầm than tại sao thế giới này lại có nam nhân có thể lớn lên mà tuấn mỹ (xinh đẹp) đến thế, nhất là hấn mỹ (đẹp) nhưng lại vẫn không mất khí khái nam tử, thảo nào Quân Thiên Thiên mới nhìn thấy nam nhân này lần đầu tiên, đã nỗ lực để lấy được sự chú ý của hấn.

Phượng hoàng lâu đích thực xứng danh đệ nhất tử lâu của kinh thành Đại Vũ quốc, ở đây ca múa mừng cảnh thái bình, mùi rượu thơm phảng phất khắp nơi, một ly rượu có thể bán ra giá trên trời. Trong ngày thường, một ít con em đại gia tộc và vương công quý tộc, đều là thích tới Phượng Hoàng lâu, cũng là để biểu thị địa vị của mình.

Vào giữa trưa, lầu một của quán đã kín chỗ ngồi, ồn ào huyên náo, cực kỳ náo nhiệt.

Quân Mặc Sơ theo Thanh Minh Dạ đi vào Phượng Hoàng lâu, trực tiếp hướng sương phòng trên lầu đi đến.

*sương phòng: gian phòng có hướng nhìn ra bên ngoài.

Sương phòng này được thiết kế rất trang nhã, còn thoang thoang một mùi hương thơm ngát, lại cũng không còn tiếng ồn ào nơi đại sảnh, không khỏi khiến người sinh ra ham muốn ăn uống.

Ở chỗ này ăn một bữa, hấn ngón không ít tiền đi.

Quân Mặc Sơ lé mắt quăng cho Thanh Minh Dạ một cái liếc, cái tên này tiện tay cũng có thể đem ra hai cái thủy tinh cầu để trắc nghiệm, nghĩ hấn là không nghèo đâu.

Lập tức, nàng không khách khí chọn một đồng lớn đồ ăn có vẻ không tệ.

Nhưng mà, hai người mới ngồi xuống không bao lâu, dưới lầu đã truyền tới một đạo thanh âm cực lớn biểu thị chủ nhân của nó rất bất mãn.

“Cái gì? Không có phòng cũng không còn? Thần Vương điện hạ mỗi lần đều đi tới sương phòng đó mà?”

“... Đại nhân, sương phòng đó đã, đã có vị khách quý. Ta chỉ là một chương quỹ nhỏ bé, không giám đắc tội a.”

Chương quỹ chấp tay xin lỗi, tư thái bày ra rất thấp, có điều, nghe giọng điệu có vẻ không đem người nợ để vào mắt.

Người nợ cười lạnh một tiếng: “Điện hạ, đi, chúng ta tới nhìn một cái, xem ai to gan lớn mật, lại dám ngồi tại sương phòng dành riêng cho Thần Vương điện hạ!”

Trong vòng vây bảo hộ của hộ vệ, đoàn người hướng sương phòng ở lầu hai đi tới, một cước đạp văng cửa sương phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Nam nhân tự cho mình là đúng (2)

“Ồ, đây không phải Tam tiểu thụ phế vật của Quân gia sao?”

Cửa vừa mở ra, nhìn thấy trong sương phòng cư nhiên chính là Quân Mặc Sơ, thiếu gia quý tộc bên cạnh Nam Cung Thần âm dương quái khí (kỳ quái) kêu lên, “Điện hạ, cư nhiên là vị hôn thê xinh đẹp của ngươi a.”

Nam Cung Thần ném cho hắn một cái trừng mắt, “Lâm Phong, ngươi là đang cầu người giết ngươi sao?”

Bị đe dọa nhưng Lâm Phong thiếu gia vẫn cười cười nói: “Điện hạ sao phải nổi giận, ta đây chỉ là nói thiếu một chữ thôi mà, là vị hôn thê cũ, được chưa?”

“Lâm, Phong!” Nam Cung Thần không vui ném cho hắn một cái cánh cáo, thanh âm cũng trầm xuống một tầng.

Lâm Phong lập tức tránh sang một bên, “Được được, ta không nói, không nói.”

Hừ, hắn nói chính là sự thật a, đảo mắt toàn kinh đô Đại Vũ này người nào không biết chứ?

Nam Cung Thần lạnh lùng nhìn Quân Mặc Sơ, “Ngươi, tại sao lại ở chỗ này?”

Tối hôm qua hắn phải đi hai cao thủ ngũ gia, cư nhiên một người cũng không trở lại, hại hắn phải phái người đi tham do lại tới cùng đã xảy ra chuyện gì. Vậy nhưng ở trong cái đại trạch viện cũ nát đó phát hiện ra thi thể của một người, tên còn lại tung tích không rõ.

Lúc biết được tin tức này, Nam Cung Thần có chút giật mình. Hai người hắn phải võ công không kém, đối phó với cái phế vật Quân Mặc Sơ này chính là thừa sức, vì sao Quân Mặc Sơ hôm nay vẫn toàn vẹn đứng ở chỗ này, mà người của hắn, một xuống âm phủ, một cái tung tích không rõ?

Quân Mặc Sơ nhàn nhàn nâng mày, nhìn Nam Cung Thần với ánh mắt hờ hững, “Ta vì sao lại không thể ở chỗ này?”

Nam Cung Thần ngẩn ra, trong ngày thường nàng nhìn mình luôn luôn lộ ra sự ngu dại say mê và ái mộ trong ánh mắt (ái mộ: yêu thích) hiện tại ánh mắt đó nhìn hắn chỉ có sự hờ hững, mơ hồ lộ ra chút lãnh khốc.

Nam Cung Thần khinh thường mở miệng: “Lạt mềm buộc chặt? Đây là ngươi muốn đối phương pháp sao? Nghĩ tới nơi này có thể khiến bản vương chú ý ngươi?”

Quân Mặc Sơ hôm nay rốt cuộc cũng thấy được cái gì gọi là não tàn, hắn cho hắn là ai? Nàng có gì phải giành lấy sự chú ý của hắn?

Môi anh đào quyến rũ nở nụ cười châm biếm nhàn nhạt, lại có chút lạnh lùng: “Thần Vương điện hạ tự mình suy diễn thật hay, xin hỏi Phượng Hoàng lâu là ngươi mở sao? Ta vì sao không thể tới chứ?”

Nam Cung Thần sắc mặt trầm xuống, “Đây là sương phòng dành riêng cho bản vương!”

“Ngươi nói là phòng này dành riêng cho ngươi? Ngươi đã trả tiền sao? Ngươi đã đặt trước sao?”

“...”

“Ngươi không có làm gì cả, dựa vào cái gì mà nói phòng đây là dành riêng cho ngươi?”

“...” Nam Cung Thần phẫn nộ.

Hắn đã sớm đem sương phòng này thành nơi hay lui tới, người quen biết hắn đều biết hắn vào Phượng Hoàng lâu nhất định sẽ đến đây. Những con cháu thế gia và vương công quý tộc đều biết, lại không muốn đắc tội với hắn, tự nhiên sẽ không tranh giành cùng hắn.

Lâu ngày, gian sương phòng này càng có ít người tới hỏi đặt, liền biến thành dành riêng cho hắn.

Nam Cung Thần cũng cho là như vậy, sở dĩ hắn cũng không tận lực cùng chương quỹ của Phượng Hoàng lâu xác nhận, ai có thể nghĩ đến ngày hôm nay sẽ có người hoàn toàn không để cho hắn thể diện, trực tiếp lấy dùng sương phòng?

Nam Cung Thần trong lòng trào lên nộ khí (bực tức), hắn chỉ biết, mỗi lần gặp gỡ cái phế vật Quân Mặc Sơ này, liền sẽ không có chuyện tốt gì!

Lâm Phong ở một bên tằm tắc lấy làm lạ, “Điện hạ, nữ nhân này trước đây nhìn thấy ngươi không phải là một bộ dáng hoa si (mê trai/ gái) sao? Hiện tại cư nhiên mồm mép lợi hại như vậy, chẳng lẽ là bỏ không dùng phương pháp cũ, hiện tại thay đổi phương pháp?”

Nam Cung Thần hừ lạnh, “Phương pháp gì cũng đều giống nhau, Quân Mặc Sơ, bản vương nói cho ngươi biết, cho dù khắp thiên hạ nữ nhân đều chết sạch, bản vương cũng không sẽ lấy cái phế vật nhà ngươi, không cần uống phí tâm tư, rút cho khuất mắt bản vương.”

Hắn đưa ánh mắt chán ghét nhìn nàng tựa như nhìn con kiến hôi bẩn thỉu nhất, khinh miệt ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Người cho là người xứng với ta?

Quân Mặc Sơ nở nụ cười, nàng từ lúc sinh ra tới giờ vẫn chưa từng thấy nam nhân nào tự cho mình là đúng như nam nhân này.

“Như vậy ta cũng nói cho ngươi rõ, cho dù nam nhân khắp thiên hạ đều chết sạch, ta cũng chẳng mất ngươi.”

Nàng cười cười, tinh mâu (đôi mắt sáng) lộ ra một tia lạnh lùng xa cách, đậm mạc (lạnh nhạt) quét lên người Nam Cung Thần, ngũ quan thanh tú, cả người toả ra khí thế vương giả, lại mơ hồ để lộ sức quyến rũ khiến người khiếp sợ, giễu cợt hỏi vặn lại: “Ngươi cho là, ngươi xứng với ta?”

Lời nói này vừa dứt, người trong sương phòng đều ngẩn ra.

Nhất là ánh mắt của đám người Lâm Phong nhìn Quân Mặc Sơ, tựa như nhìn người điên.

Nam Cung Thần là ai? Đây chính là hoàng tử duy nhất được sủng ái trong Đại Vũ Quốc, nhất là hiện nay thái tử đang lâm bệnh nặng, bất cứ lúc nào cũng có thể chết, một khi thái tử băng hà, Nam Cung Thần chính là thái tử tiếp theo, tương lai chính là Đại Vũ hoàng đế.

Bỏ qua thân phận của hắn, cũng phải nhìn thiên phú trung cấp thượng đẳng huyết mạch đỉnh phong, cách cao cấp thượng đẳng huyết mạch không xa, vũ lực (sức mạnh, tu vi) cũng đã đột phá cấp hai. Hiện nay Nam Cung Thần vẫn còn trong độ tuổi thiếu niên, còn có thể phát triển lâu dài, mà tính trong những người trẻ tuổi, hắn dù không đứng đầu nhưng cũng là số một số hai.

Mà Quân Mặc Sơ thì sao? Xét thiên phú, nàng là phế vật, xét thân phận, nàng đã bị đuổi khỏi Quân gia, như vậy mà nữ nhân này cũng dám đồng dạng tuyên bố trước mặt mọi người, Thần Vương điện hạ không xứng với nàng?

Quân Mặc Sơ này điên thật rồi.

Không đúng, nàng vốn chính là đã điên từ sớm.

Sắc mặt Nam Cung Thần lúc này dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng rõ, thâm trầm đáng sợ.

Phế vật đáng chết này, giữa thanh thiên bạch nhật dám to giọng nói hắn không xứng với nàng?

“Quân Mặc Sơ, đừng tưởng bản vương không dám đánh nữ nhân, biết điều lập tức cút cho ta!” Hắn thực sự là chịu đủ rồi, nữ nhân này cứ nhiên dám sỉ nhục, cười nhạo hắn. Là chán sống rồi sao?

Hắn nói nàng đi là nàng phải đi?

Quân Mặc Sơ chậm rãi nhắc môi anh đào, “Nếu ta không thì sao?”

“Ngươi muốn chết!”

Nam Cung Thần kiên nhẫn tới đây đã là cực hạn, hắn giơ tay lên tạo ra một kích toả ra ánh sáng lung linh của tia điện, bay thẳng tới người Quân Mặc Sơ mà bỏ tới.

Quân Mặc Sơ cũng không hạ thấp việc cảnh giới của mình, lúc Nam Cung Thần vung tay lên nàng đã phát hiện, một kích chậm chạp như vậy, nàng đương nhiên dễ dàng tránh khỏi, xong chuyện còn chêm thêm một câu trêu tức người, “Nam Cung Thần ngươi chỉ có vậy thôi sao, thật yếu.”

Nàng ngay cả Quân Thiên Thiên có vũ lực đạt cấp ba cũng còn không sợ, thế mà có thể e ngại được Nam Cung Thần mới là cấp hai này sao?

“Ngươi!” Một kích không thể thực hiện được, Nam Cung Thần thẹn quá hoá giận, vũ lực trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra toàn bộ, màu cam của vũ lực cấp hai lúc này như một cái lưới lớn, ùn ùn kéo đến trên đỉnh đầu Quân Mặc Sơ.

Vũ lực ngưng tụ lại thành lưới rồi rung động mà đâm thẳng xuống người Quân Mặc Sơ, bên trong còn ẩn chứa dòng điện đang lưu động.

Quân Mặc Sơ sớm đã nghĩ được tia nguy hiểm, thân thể cũng không trốn tránh, ý niệm khẽ động, màu đỏ vũ lực từ ngón tay nàng thoát ra, chuyển động lưu loát tựa nước chảy mây trôi, nhanh chóng chém rách lưới lớn hắn giăng.

Nam Cung Thần mất thăng bằng lui về mấy bước, lực phản phệ lại cường đại khiến hắn ói ra một ngụm máu lớn.

“Ngươi.. điều này không có khả năng...” Hắn sửng người lắm lắm, thế nào cũng không thể tiếp nhận được sự thực là mình muốn giáo huấn cái phế vật này, ngược lại bị nàng đá thương.

“Ta đã nói rồi.” Quân Mặc Sơ đứng vững tại chỗ, từ trên cao nhìn xuống, trong trẻo nhưng lạnh lùng, cao ngạo “Ngươi, không xứng với ta.”

Lâm Phong hiển nhiên cũng không nghĩ đến Quân Mặc Sơ đột nhiên trở lên lợi hại như vậy, nàng không phải là một phế vật không có khả năng tu luyện sao? Làm thế nào mà Nam Cung Thần đã sớm lên cấp hai cũng không thể đánh bại nàng?

Ngay cả những thị vệ Nam Cung Thần mang bên người, nhất thời đều sợ ngây người.

“Chết tiết! Bản vương giết chết ngươi!” Không tiếp thu nỗi sợ thật, Nam Cung Thần khẽ nguyên rửa một tiếng, nhảy lên hướng Quân Mặc Sơ nhào tới.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Đừng nhìn ta, ta là người tốt

Vừa thi xong cùng cả nhà đi chơi về muộn, chỉ có 1 chương thôi, mọi người tạm :|

Không chờ Quân Mặc Sơ động thủ, từ bên chính sương (gian chính) truyền tới một thanh âm trầm thấp đầy lạnh lẽo.

“Ồn ào.”

Nhà gian phía ngoài của sương phòng kỳ thực rất lớn, sau tấm bình phong uyển ương hí thủy mới là gian chính.

Thanh âm vừa rồi là truyền từ phía cửa sổ, Lâm Phong nhìn sang, lúc này mới phát hiện ra Thanh Minh Dạ đang lười biếng tựa cửa sổ xem náo nhiệt.

Đó thế nhưng lại là một mỹ nam tử, hẳn chưa từng thấy nam nhân nào có khí chất xuất chúng như vậy, thế nhưng người này lại cùng với Quân Mặc Sơ quen biết?

Tâm tư của Thanh Minh Dạ, Tà Phi đi theo nhiều năm cũng hiểu được phần nào.

Chủ tử ghét ồn ào, vậy các người liền cầm miệng lại hết đi.

Trường kiếm trong tay hướng mắt đất hạ xuống, vũ lực màu tím từ mũi kiếm lan ra không ngớt, lực lượng mạnh mẽ như một con sóc điên cuồng tiến tới.

“Vũ lực màu tím.. Thiên a, hẳn là cao thủ cấp bảy!”

“Còn trẻ như vậy đã đạt được tu vi cấp bảy...”

Nam Cung Thần cảm nhận được uy hiếp, tức giận dần voi bốt thay vào đó là kinh sợ.

Chết tiết —— ở đây tại sao lại có thể xuất hiện cường giả cấp bảy!”

“Điện hạ!”

“Thiếu gia ——”

Đám thị vệ ngoài cửa nhanh chóng phục hồi tinh thần, cấp tốc tiến đến bên cạnh chủ tử của mình, thi triển vũ lực bảo vệ chủ nhân.

Nhất thời, các vũ lực đầy màu sắc sỡ hiện ra trong sương phòng, căn phòng nhỏ này hiển nhiên đã không còn chịu nổi, ầm ầm một tiếng, nổ tung lên.

Phượng Hoàng lâu bị xóc lên một mảng mái nhà tạo thành một cái động lớn, gạch ngói lưu ly từng mảnh từng mảnh rơi là tả xuống đoàn người đi trên phố, tạo thành một đồng hỗn độn.

Người đi qua đường mắt chữ o mồm chữ a nhìn chăm chú vào một màn kỳ quan đang xảy ra. Người đứng sau Phượng Hoàng lâu thế nhưng rất có bối cảnh (quyền lực), chưa từng có ai dám ở Phượng Hoàng lâu gây sự, cho dù là người trong những đại gia tộc cũng không dám.

Thế nhưng, là ai cư nhiên xóc mái nhà của Phượng Hoàng lâu?

Lúc bọn họ đang nghi hoặc, mười mấy người từ lầu hai bị ném xuống đường cái, nhìn vị trí thăm hỏi đất mẹ lung tung của những người này có thể thấy người ném rất tùy ý “giúp” họ tiếp đất.

Quân Mặc Sơ bên cạnh Thanh Minh Dạ là người duy nhất không bị làm sao. Nàng thò đầu ra phía ngoài cửa sổ nhìn thấy trên mặt đất có mười mấy người té đến hôn mê bất tỉnh, âm thầm than một tiếng kinh hãi.

“Rất bạo lực đi...”

Nàng quay đầu nhìn từ trên xuống dưới Tà Phi một lượt, không nghĩ tới hẳn thế nhưng là cấp bảy a.

Ở Đại Vũ, Quân Chấn Thiên cũng chỉ có vũ lực cấp sáu, đã có thể lên làm cái gia chủ của đệ nhất thế gia, hẳn này là cường giả cấp bảy, lại chỉ có thể làm hộ vệ bên người Thanh Minh Dạ?

Quân Mặc Sơ liếc nhìn sang Thanh Minh Dạ, trong lòng càng ngày càng hiếu kỳ lai lịch của hắn ra sao.

“A, đó không phải là Quân Mặc Sơ sao? Nàng tại sao lại ở đó a?”

“Những người này là từ trên đó bị ném xuống, có khi nào là nàng ra tay không?”

“Xi.. người ngu xong chưa, nàng còn không cả biết một thức võ công, sao có thể lợi hại được như vậy.”

Quân Mặc Sơ rất tán thành gật đầu, đứng vậy nga, nàng thế nhưng là vô tội, đừng có hất nước bẩn (đổ tội) lên đầu nàng a.

Trên đường phố mọi người nghị luận âm ỉ, trong Phượng Hoàng lâu chuông quỹ vợ vả chạy lên lầu hai. Nhìn thấy lầu hai bị huỷ hơn phân nửa, lòng y không khỏi trùng xuống, run rẩy nhìn về phía Quân Mặc Sơ.

Quân Mặc Sơ không dấu vết lui về một bước, mặt không đổi nói: “Đừng nhìn ta, ta là người tốt.”

Chuông quỹ: “...” Y còn chưa nói gì mà!!

Quân Mặc Sơ lại lùi về vài bước, cách Thanh Minh Dạ rất xa, tựa như muốn nói “ta- không- quen- biết- hắn”

Chuông quỹ rất bất đắc dĩ: “Các vị khách nhân phá Phượng Hoàng lâu của chúng ta thành như vậy, ta lại chỉ là một chuông quỹ nhỏ, bảo chúng ta làm sao cùng những thiếu gia quý tộc kia ăn nói a, vừa rồi chính là Thân Vương điện hạ và Lâm thiếu gia đâu?”

Quân Mặc Sơ giữ vững bộ dáng mặt than nhìn y, chỉ chỉ mấy người đang nằm thẳng cẳng dưới đường, “Nga, dùng miệng nói chuyện, người ở dưới kia, ngài cứ tự nhiên, ta không phiền.”

Chuông quỹ: “...”

Hắn có dự cảm Phượng Hoàng lâu chỉ có thể mở cửa buôn bán tới hôm nay, sau này... không có sau này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ôm lấy ta!

Đúng lúc này, dị biến phát sinh!

Một cái biển lửa với tốc độ cực nhanh đang lan sang.

Ánh lửa dày đặc, nhanh như tia chớp!

“Tiểu Sơ nhi, mau tránh ra!” Thanh Minh Dạ quát một tiếng.

Quân Mặc Sơ thậm chí ngay cả thời gian để né tránh cũng không có, phát hiện mình bị một cỗ lực lượng cường đại bao vây, trước tiếp bị thôn tính (cắn nuốt, chiếm đoạt) trong vòng biển lửa.

Làn sóng lửa này có khả năng thiêu đốt linh hồn, Quân Mặc Sơ trong biển lửa lăn lộn kịch liệt.

Đau ——

Toàn người nàng bị đốt cháy, phảng phất như thân thể và linh hồn phải chia ra làm hai.

“Khắc khắc —— Thanh Minh Dạ, không nghĩ tới ngươi lại ở chỗ này, làm lão phu tìm dễ như vậy đâu!”

Đến vì Thanh Minh Dạ? Chết tiệt, lão già kia mắt ngươi bị mù rồi hay sao mà đi tổn thương người vô tội là ta! Quân Mặc Sơ cắn răng chịu đựng, cố giữ bản thân không ngất đi.

Nhưng mà, nhiệt độ càng ngày càng cao, nàng có cảm giác ngày hôm nay bản thân sẽ phải phó mặc chính mình ở chỗ này.

Đột nhiên, một lực lượng trong veo lạnh lẽo bao lấy toàn thân nàng, đem tất cả những làn sóng lửa kia ngăn cách bên ngoài.

Một thanh âm lạnh lạnh vang bên tai nàng:

“Ôm lấy ta.”

Quân Mặc Sơ theo bản năng liền ôm lấy người duy nhất trước mắt mình.

Tất cả đau đớn đột nhiên tan biến không thấy tăm hơi.

Quân Mặc Sơ cố gắng ôm chặt lấy Thanh Minh Dạ, cảm giác lạnh lạnh lúc này làm nàng cảm thấy rất khoan khoái.

Hơi mờ hai mắt ra, nàng thấy trong biển lửa màu trắng sữa xuất hiện một vòng sáng như kết đan của kết giới, đem nàng và Thanh Minh Dạ bao phủ, chính là một đạo kết giới cản trở sức nóng của biển lửa.

“Không sao chứ?” Thanh Minh Dạ rũ mắt, trong con ngươi thâm thúy biến ảo thất thường.

Quân Mặc Sơ giật giật thân thể, vốn cho là thân thể mình đã bị nướng cho cháy đen khắp người không chịu nổi, giờ nhìn lại phát hiện trên người ngay cả một vết đỏ cũng không có.

Nàng lắc đầu, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Thanh Minh Dạ buông tay, khuôn mặt tuấn tú tỏ vẻ vô tội, “Kẻ thù tới.”

Quả nhiên là vì hắn mà tới!

Quân Mặc Sơ lòng thâm ảo nảo, sao nàng vô cớ dính phải sự tình này?

Bên trong kết giới, biển lửa vô pháp tổn thương bọn họ, bên ngoài kết giới lại bị đốt cháy thành những mảnh cháy đen, tạo nên một đồng hồ hỗn loạn.

Giữa không trung là một lão già có diện mạo dữ tợn như yêu quái, hai tay nhanh chóng kết ấn, bày ra từng đạo trận pháp, ý đồ muốn xé rách kết giới của Thanh Minh Dạ.

Đại Vũ Quốc này vốn nằm ở trung tâm đại lục, cách xa những tiểu quốc khác, chưa từng gặp qua những cao thủ lợi hại như vậy, nhất thời khiến các đại gia tộc và hoàng tộc đều kinh động.

“Thanh Minh Dạ, ngoan ngoãn đem đồ vật giao ra đây, lão phu độ lượng cho ngươi toàn thân!” Lão yêu quái lơ lửng giữa không trung kiêu ngạo nói.

“Không biết tự lượng sức mình.” Mối mông sắc sảo khẽ mở, thờ ơ, mang theo hàn ý lạnh thấu xương.

Giờ khắc này, Quân Mặc Sơ thấy rõ ràng trong mắt Thanh Minh Dạ là hố sâu vạn trượng, như có như không từ quang* mị hoặc câu hồn, quý dị không nói nên lời. Từ mâu* âm trầm, lộ vài tia sát khí, hắc lãnh khốc đối diện cùng lão yêu quái ra quyết định “Bản tôn, thành toàn cho ngươi!”

*từ quang: ánh sáng tím

*từ mâu: mắt tím

Vũ lực ngưng tụ, một con lốc xuất hiện lấy hắn làm tâm lưu động, Thanh Minh Dạ giơ tay lên một cái, lực lượng màu vàng trong nháy mắt bộc phát ra, như một quả cầu lốc xoáy to lớn trên không trung, tuôn ra. Vô số năng lượng mất thường có thể nhìn thấy được quy tụ lại, bị hấp thu điên cuồng vào ngón tay trắng nõn như ngọc của Thanh Minh Dạ.

Con ngươi lão yêu quái hiện rõ ngạc nhiên. Rõ ràng là cùng một cấp bậc, lão thể nhưng cảm thấy trên người Thanh Minh Dạ tản ra luồng khí tức kì dị mạnh hơn hẳn lão. Đôi mắt vốn âm trầm đầy tia máu của lão bỗng sáng lên, ham muốn lấy được đồ vật trên người Thanh Minh Dạ càng thêm mãnh liệt.

Thanh Minh Dạ khẽ cong môi, muốn lấy đồ vật trên người hắn, cũng phải nhìn xem chính mình có năng lực đó hay không!

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Mềm, thật là thơm nga

Gió lớn nổi lên, toàn bộ Đại Vũ quốc bị bao phủ bởi một mảnh kim sắc (màu vàng)

Quân Mặc Sơ lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Minh Dạ chân chính ra tay mới phát hiện, lúc đối phó nàng hắn xuất ra chỉ là một chút xiu thực lực, càng không nghĩ đến vũ lực của Thanh Minh Dạ đã vượt qua khỏi cấp 7!

Vũ lực cấp 8 trở lên đều là một màu vàng, nàng nhất thời không phân biệt được hấn rốt cuộc là cao thủ cấp mấy. Nhưng dù vậy, nhìn hấn ứng phó với lão yêu quái đó dễ dàng nhận ra, thực lực của hấn đã trên cấp 8.

Thảo nào Tà Phi thân là một cường giả cấp 7 cũng cam nguyện trở thành thủ hạ của hấn. Còn trẻ như vậy đã đạt tới tu vi này, chính là thiên tài trong thiên tài.

Thanh Minh Dạ dù phải mang theo Quân Mặc Sơ nhưng tốc độ vẫn rất nhanh, nhún người một cái vào không trung.

Vũ lực cấp 7 tuy tiện phát ra đã làm thành một hồ sâu, vũ lực trên cấp 7 thì càng không cần bàn cãi. Mỗi lúc chiến đấu liền chính là long trời lở đất, dời núi lấp biển, đường phố của đế đô bị đánh nát để lại một đồng đất hỗn độn đầy đường sau tàn phá.

Trên đường người người tận lực tránh xa, chỉ sợ vô tình lọt vào phạm vi chiến đấu, lại cũng sợ đi quá xa, nhìn không thấy trận chiến giữa hai cường giả hiếm có này.

Lão yêu quái hai tay kết ấn cực nhanh, hơn mười chục trận pháp lập tức xuất hiện, trong trận chứa trận, trong ảo trận có sát trận, biến hoá khôn lường, hung hung hiểm hiểm.

Lão cực kỳ tự tin vào những trận pháp này. Chính lão đã phải đổ công đổ sức nghiên cứu thật lâu mới ra nó, chuyên dùng để khắc chế Thanh Minh Dạ.

Nhưng mà, ngay lúc lão cho rằng Thanh Minh Dạ sẽ bị vây khốn thì hấn lại trưng ra khuôn mặt tuấn mỹ đầy quý mỵ, xuất hiện trước mắt lão.

Con người sâu thẳm hơi nheo lại, lạnh lùng tựa âm phủ địa ngục ẩn chứa ma trơi, “Chơi đùa xong?”

“Người ——” Lão yêu quái kinh sợ tới cùng.

Một tiếng thét kinh hãi còn chưa kịp phát ra, cổ họng đã bị những ngón tay thon dài như ngọc chộp tới.

“Két...”

Đó là một âm thanh xương nứt vô cùng nhẹ nhưng trong tai lão lại như long trời lở đất. Con người lão trợn trừng, gắt gao nhìn chăm chăm vào người trước mắt, sau đó, từng chút từng chút một tối lại không chút động đậy...

“Phiền phức, khi không đừng ép bản tôn động thủ, bản tôn thể nhưng là một người lương thiện đâu.”

Thanh Minh Dạ cúi đầu lăm bằm, tay phải nhẹ nhàng buông ra, để mặt thi thể lão yêu quái rơi xuống. Mắt hấn rũ xuống, nhìn lại ánh mắt khiếp sợ của Quân Mặc Sơ, khẽ cười một tiếng “Đừng không, tiểu Sơ nhi?”

Hỏi cái rắm a!

Quân Mặc Sơ thật muốn thô tục chửi một tiếng, mẹ nó, hấn mới là rất kinh khủng có được hay không!

Lão yêu quái thể nhưng là cao thủ cấp 8 còn bị hấn dễ dàng giải quyết vậy a!

“Đừng ngây ngốc thế, tiểu Sơ nhi.” Thanh Minh Dạ khẽ cười búng búng chóp mũi của nàng, đáng tuổi cười sáng chói tới mù mắt.

Cái gì mà ngây ngốc, nàng là sợ ngây người được chứ?

Hai người chậm rãi hạ xuống đất, người trên đường đều dạt ra rất xa, trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm hấn, nhất là khi thấy rõ trong ngực Thanh Minh Dạ cư nhiên là Tam tiểu thư Quân gia Quân Mặc Sơ phẩy vật trong lời đồn, mọi người càng kinh ngạc tới rớt cằm.

“Chủ tử.” Tà Phi nghênh đón, đáy mắt ánh chút tia lo lắng, chủ tử trên người còn có vết thương cũ, mới vừa rồi...

Quả nhiên không đợi Tà Phi lo lắng quá lâu, thân thể Thanh Minh Dạ đột nhiên hơi lão đạo, cả người nằm trên người Quân Mặc Sơ.

“Này, người...”

Thanh Minh Dạ thần khí vẫn như trước tươi cười nhìn nàng, “Tiểu Sơ nhi, khi này ta bế người lâu như vậy, bây giờ liền đổi người ôm ta đi.”

Dứt lời, Thanh Minh Dạ tựa đầu lên bả vai nàng, khuôn mặt tuấn mỹ cúi xuống, hít một hơi thật sâu.

“Mềm, thật là thơm”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Thật là phiền toái

“Mềm, thật thơm a.”

Thanh Minh Dạ tựa tiểu phi tiểu, thoát nhìn cùng người khi nãy chao đảo một chút cũng không có quan hệ. Nhưng mà, dứt lời, liền tựa lên người Quân Mặc Sơ không nhúc nhích.

“Này” Quân Mặc Sơ chọc hấn một cái

Thanh Minh Dạ vẫn không nhúc nhích

“Ngươi không sao chứ?” Quân Mặc Sơ lại chọc lần nữa.

Kết quả vẫn như cũ, Thanh Minh Dạ thậm chí động mí mắt cũng lười động.

Sẽ không ngắt rồi đi? Quân Mặc Sơ nhiu mày: “Thanh Minh Dạ?”

Đáp lại chính là hai tay hấn vốn đang quàng cổ nhỏ của nàng liền ôm chặt hơn

Quân Mặc Sơ không đổi nhìn lại Tả Phi, “Hấn ngắt rồi.”

Tả Phi không thể nhịn được kín đáo khe co rút khoé miệng, hấn nhìn phía sau lưng Quân Mặc Sơ là Thanh Minh Dạ đang trừng mắt nhìn hấn, yên lặng nói: “Này... phiền cô nương thay ta chiếu cố chủ tử vậy.”

Quân Mặc Sơ không khỏi bất mãn “Hấn là chủ nhân của ngươi!” Tại sao lại tới lượt nàng chiếu cố hấn?

Tả Phi vẻ mặt thành thật. “Nhưng là chủ tử vì cứu ngươi mới bị thương.”

Quân Mặc Sơ bĩu môi, “Coi ta là tiểu hài tử ba tuổi? Lão yêu quái rõ ràng là vì hấn mà tới, ta là bị hấn liên lụy đâu.”

Tả Phi “.....” Hấn cũng biết thế a! Nhưng vì chủ tử nhà mình, hấn liền chính là phải một chút cũng không hiểu a!

Quân Mặc Sơ chỉ chỉ Thanh Minh Dạ, mặt băng lãnh: “Đem hấn ra.”

Cái tên Thanh Minh Dạ lưu manh này, đã bất tỉnh rồi mà con ôm nàng gắt gao như vậy, cứ như sợ lơ lửng một giây là nàng sẽ biến mất.

Tả Phi lặng lẽ nhìn thoáng qua Thanh Minh Dạ đang nháy mắt mấy cái với hấn đem theo cái ý tứ sâu xa, trong lòng âm thầm thổ huyết.

Hấn cắn răng, mắt rũ xuống, mặt dày nói: “phiền Quân cô nương thay ta chiếu cố chủ tử, ta... Ta đi mua dược!”

Tia sáng loé lên, Tả Phi lập tức nghĩ tới lấy cớ này, không chờ Quân Mặc Sơ nói cái gì, xoay người bay đi...

“Này, ngươi... ta dựa vào*!” Quân Mặc Sơ nhìn Tả Phi thối lui không thêm quay đầu lại một lần nhìn không được chửi thề.

*Nguyên văn: Kháo - từ tục

Đây rốt cuộc là chủ tử nhà ai a!

Quân Mặc Sơ trừng trừng Thanh Minh Dạ một cái, thấy người vẫn như cũ không động tĩnh, rất muốn vứt bỏ Thanh Minh Dạ tại nơi này. Có điều, nghĩ lại hấn vừa rồi mới chiến đấu, mọi người ai cũng nhìn thấy, nếu cứ để mặc hấn ở đây, tám phần mười sẽ bị người người vây lại nhòm ngó chỉ trích, nói không chừng còn có thể bị người đục nước béo cò.

Quân Mặc Sơ giương mắt nhìn trời nửa ngày, cuối cùng nhịn không được co rút khoé miệng. Quên đi, coi như trả nợ ân tình mình thiếu hấn.

Nàng đành phải cắn răng đỡ Thanh Minh Dạ đến chỗ gần nhất có khách điểm không bị hư hại gì.

Nàng đi tới đâu, tất cả người đi đường đều dừng ánh mắt quái dị nhìn nàng.

Quân Mặc Sơ cả đường đi nhìn không chớp mắt, một chút cũng không thêm để ý suy nghĩ của người khác, cũng bởi vậy không chú ý tới Thanh Minh Dạ đã khe hé mắt, con ngươi sâu thẳm ẩn chứa ý cười nho nhỏ dưới đáy mắt.

Quân Mặc Sơ cả người không có xu nào, bắt đắc dĩ từ trên người Thanh Minh Dạ lấy một chút đồ vật có chút đắt giá đổi lấy tiền thuê phòng, nhanh chóng đưa hấn vào phòng.

Thả hấn nằm xuống giường, Quân Mặc Sơ đang chuẩn bị rời khỏi, liền bị Thanh Minh Dạ lợi dụng cánh tay dài vững vàng nắm chặt tay nàng.

Đến lúc này Quân Mặc Sơ đã hết kiên nhẫn, nàng trừng mắt nhìn người trên giường đang nhắm mắt tựa hồ vẫn chưa thanh tỉnh, giọng điệu bức dọc: “Buông tay!”

Hắn vẫn không nhúc nhích, ngón tay như ngọc nắm lấy nàng phi thường chắc chắn.

“Thanh Minh Dạ, ta biết ngươi không có ngất.”

Thanh Minh Dạ có chút kinh ngạc, hắn bị phát hiện rồi?

“Còn không buông tay, ta sẽ không khách khí với ngươi.” Quân Mặc Sơ ra cảnh cáo.

Thanh Minh Dạ vẫn như trước không động đậy, tựa hồ muốn đo xem điểm mấu chốt* của nàng ở đâu.

*đây là chỉ giới hạn nhẫn nại hoặc kiểu như vậy ngược, đại loại là vậy

Quân Mặc Sơ ghé sát gần hắn, thấy hắn hô hấp đều đặn, lồng ngực phập phồng có tiết tấu, là thực sự hôn mê a?

Nàng thở than một tiếng, cũng không thoát khỏi tay hắn nên muốn chạy đi đâu cũng không được. Bất đắc dĩ, nàng ngồi bên giường nhìn hắn, “Thật là phiền toái.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50: Càn Khôn Truy (1)

Nàng thở than một tiếng, cũng không thoát khỏi tay hắn nên muốn chạy đi đâu cũng không được. Bất đắc dĩ, nàng ngồi bên giường nhìn hắn “Thật là phiền toái”

Mặt than thô tào của nàng thành công chọc cười Thanh Minh Dạ, trong lòng nảy ra một chút cung chiều, tiểu nha đầu này, còn có thể tinh nghịch hơn được không?

Thanh Minh Dạ nhìn nàng một hồi, cũng không ngồi chơi âm thầm điều động võ lực trong đan điền, chậm rãi điều trị vết thương.

Quân Mặc Sơ ngồi buồn chán, đợi đã lâu vẫn không thấy Tà Phi quay lại, ngực càng thêm khó chịu. Dứt khoát xem lại ký ức của thân thể này, dựa theo phương pháp tu luyện trước đây ngồi im lặng tu luyện.

Lúc trước kiểm tra ra Tử chi huyết mạch, Quân Mặc Sơ cũng không có chịu bỏ cuộc, vẫn kiên trì nỗ lực tu luyện như trước đây. Có điều, bất kể nàng tu luyện chuyên cần như thế nào, đều là một chút võ lực cũng không được ngưng tụ. Nhìn sang Quân Thiên Thiên lại từng chút từng chút đột phá cấp bậc, trở lên cường đại hơn hẳn nàng khiến tâm tình Quân Mặc Sơ vốn yếu đuối lại nảy cảm, dần dần bị bức điên lên.

Nàng thận trọng theo trí nhớ trước kia tu luyện, tâm vừa động, một chùm lực lượng màu đỏ xuất hiện trong lòng bàn tay.

Quân Mặc Sơ chăm chú nhìn lực lượng này, thầm nghĩ lực lượng màu đỏ này cùng với vũ lực không giống nhau.

Nàng ngẫm nghĩ một hồi, cái gì cũng nghĩ không ra, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nhắm mắt lại tu luyện.

Lần này nàng tập trung ngồi minh tưởng, liền cảm giác mình trôi lơ lửng giữa đại dương ảm áp, phía trước mơ hồ có một khe động đang phát sáng. Đấy động là một bông tai như ý, trên người nó tỏa ra một ánh hào quang màu vàng ảm áp lại không chói mắt, người nhìn vào cảm thấy rất thoải mái.

Quân Mặc Sơ cảm thấy có gì đó đang kêu gọi linh hồn mình, chậm rãi tiến lại gần bông tai kia, này là vật gì?

Nàng mới có chút hiểu kỳ về vật nhỏ này, liền cảm thấy nó đang hút linh hồn của nàng vào. Sau một khắc, nàng lại xuất hiện ở trong không gian khác.

Ban ngày như lại âm u mờ mịt, trên mặt đất gồ ghề, đi ra ngoài liền thấy có vài đồng ruộng như mới được khai hoang, cách đó không xa có những ngọn núi trùng trùng điệp điệp như ẩn như hiện, đôi núi trụi lủi, chỉ lưa thưa vài ngọn cây.

Không gian này tựa hồ rất lớn, khiến người ta có một loại cảm giác tĩnh mịch, như thể bất cứ thứ gì trong đây sinh ra cũng đều tĩnh mịch như này.

Đây là đâu?

Quân Mặc Sơ nghi nghi ngờ ngờ quan sát không gian này, cũng chẳng biết tại sao, nàng có cảm giác mình có thể điều khiển thế giới này như ý muốn.

Trong lòng không hiểu sao sinh ra một linh cảm, linh cảm rằng thế giới này trước đây có sức sống tràn trề. Nàng muốn cải biến, muốn khôi phục lại sức sống của thế giới này.

Cái ý niệm này vừa mới xuất hiện, Quân Mặc Sơ đã cảm thấy trong đầu sản sinh một trận đau đớn kịch liệt. Một cỗ lực lượng cường đại khiến toàn bộ máu trong cơ thể nàng như bị rút cạn, nguy hiểm!

“Tiểu Sơ Nhì!”

Một tiếng quát chói tai như thiên lôi vang lên.

Dường như ngay lập tức, Quân Mặc Sơ từ cảnh như mơ trong không gian đó đi ra, tinh mâu bỗng dưng mở, ngực khó chịu phun ra một búng máu.

Nhìn thấy Quân Mặc Sơ tỉnh táo lại, đôi mày vốn cau chặt của Thanh Minh Dạ mới dần dần ra.

“Chuyện gì xảy ra?!” Quân Mặc Sơ nhìn thoáng qua, nàng còn đang ngồi bên giường, thân thể lại vô lực. Nàng cảm giác bản thân ngay cả khí lực để đứng lên cũng không có, ở trước mắt nàng, một điểm toả ánh sáng vàng trôi trong không khí đang thân mật bay tới bay lui quanh nàng.

“Đây là.. thứ gì vậy?” Quân Mặc Sơ nhìn điểm sáng đó, khó hiểu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Càn Khôn Trụy (2)

“Đây là.. thứ gì vậy?” Quân Mặc Sơ nhìn điểm sáng đó, khó hiểu hỏi.

“Ngươi còn nói, ngươi mới vừa làm cái gì?” Thanh Minh Dạ gõ nhẹ vào tiểu não đại (đại ý là gõ vào đầu) của nàng, giọng điệu có chút không hồn giận.

Nàng mới vừa làm cái gì? Nàng cái gì cũng không có làm a!

Quân Mặc Sơ khó hiểu, kim sắc quang điểm kia bay xuống trên người nàng, Quân Mặc Sơ theo bản năng vươn tay, tiếp nhận quang điểm, kim sắc quang điểm sau khi dừng ở trên tay, kim quang trên người chậm rãi tiêu tán, lộ ra bộ mặt chân thật của nó.

Ngay tại khi nhìn rõ vật nằm ở lòng bàn tay, Quân Mặc Sơ mảnh liệt cả kinh.

Đây không phải là bông tai như ý thấy ở trong mộng sao?

Hoa tai như ngọc đậm kim sắc (*màu vàng nhạt*), nhập thủ băng lương (*sờ vào tay thấy lạnh*), thoát nhìn giống như bình thường phổ thông, nếu lại xỏ thêm một sợi dây đeo lên trên cổ, vòng cổ như ý liền cùng những vật phẩm trang sức bình thường mua ở khách điểm giống nhau.

Thanh Minh Dạ nhìn hoa tai như ý trong lòng bàn tay nàng, con ngươi sâu thẳm xẹt qua một tia phức tạp, quả nhiên là Càn Khôn trụy. (Ní: *ôm ngực thõng hõn hõn* Cái... sao lại là hoa tai? Ní còn tưởng là vũ khí có thể thôn thiên cơ T^T)

Bao nhiêu người dù sắt đầu cũng đều muốn Càn Khôn trụy đến tay, hiện tại nó ở trong tay nàng, nên cảm thấy nha đầu này vận khí quá tốt không? Hay là vận khí không tốt?

Nếu để ngoại nhân biết Càn Khôn trụy ở trên người nàng, chỉ sợ nàng căn bản sống không quá ba ngày đi.

“Tiểu Sơ nhì, đem nó thu lại, tuyệt đối không được để cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy, càng không thể làm cho bất luận kẻ nào biết đến nó.” Ngữ khí Thanh Minh Dạ thần nhiên, thần sắc ít khi có điểm nghiêm túc.

Khuôn mặt tinh xảo của Quân Mặc Sơ lộ ra tia cười trịnh trọng, “Thứ này. . . . . Rất trọng yếu?”

Thanh Minh Dạ khẽ cười một tiếng, ngón tay thon dài điểm điểm cái mũi nhỏ của nàng, “Đâu chỉ là trọng yếu, Càn Khôn trụy thượng khả nuốt thiên, hạ khả phê địa (*), trên Thương Khung đại lục tất cả mọi người đều muốn có được nó.”

(*) thượng khả nuốt thiên, hạ khả phê địa: trên có thể nuốt trời, dưới diệt đất; ý chỉ sức mạnh phi thường vô biên

Nghe vậy, khuôn mặt Quân Mặc Sơ không chút thay đổi gương mặt nhìn hấn, “Ngươi nói đây là, Càn Khôn trụy?”

Trong đầu mơ hồ nhớ rõ trước kia Thanh Minh Dạ có cùng nàng nói qua về chuyện tình của Càn Khôn trụy, nhưng lúc trước nàng không có tâm tư đi để ý tới nó, cho nên cũng không đặt trong lòng.

Bất quá nàng vẫn nhớ rõ Thanh Minh Dạ từng nói, Càn Khôn trụ là một cái thần khí.

“Không sai, đây chính là Càn Khôn trụ.”

Quân Mặc Sơ trầm mặc một giây, “Càn Khôn trụ như thế nào lại ở chỗ ta?”

“.....” Thanh Minh Dạ bị hỏi có chút sững sốt, lập tức môi mỏng sắc sảo câu lên một nụ cười yếu ớt đậm phần bất đắc dĩ, “Tiểu Sơ nhi, lời này là ta nên hỏi ngươi mới đúng, vì sao Càn Khôn trụ lại ở chỗ ngươi?”

Quân Mặc Sơ yên lặng thu hồi tay, hần hoi nàng, nàng biết hỏi ai a?

Ai biết Càn Khôn trụ vì sao lại ở trên thân thể nàng, nàng hôm nay cũng mới phát hiện điều tốt không tốt?

“Càn Khôn trụ đã muốn nhận thức ngươi là chủ, ngươi hiện tại cũng biết mình là có cỡ nào may mắn ?”

Càn Khôn trụ đã muốn nhận thức nàng là chủ sao? Quân Mặc Sơ tìm tòi một chút trí nhớ trong đầu, hoàn toàn không tìm thấy trí nhớ có quan hệ tới việc Càn Khôn trụ xuất hiện trên người nàng, điều này càng làm nàng thêm nghi hoặc, hảo hảo một cái thần khí, như thế nào lại ở trên người nàng? Còn nhận nàng làm chủ?

Quân Mặc Sơ tâm niệm vừa động, chỉ thấy Càn Khôn trụ trong lòng bàn tay đột nhiên biến mất, nàng cảm thấy ngực nóng lên, theo bản năng cúi đầu, mở ra vật áo liền thấy, trên ngực nhiều hơn một cái ấn ký kim sắc hoa tai như ý, đúng là hình thái của Càn Khôn trụ.

Đôi mắt sâu thẳm như biển không đáy của Thanh Minh Dạ hơi hơi nhú lại, ở chỗ sâu trong đôi mắt xẹt qua một đạo ám quang, hần cười dài nhìn vật áo rớt xuống của Quân Mặc Sơ, ý vị thâm trường nói: “Tiểu Sơ nhi, ngươi đây là đang dụ dỗ bản tôn?”

Quân Mặc Sơ mặt không chút thay đổi sửa sang lại y phục, thần nhiên liếc hần một cái, “Đừng nghĩ nhiều, ta chỉ là nhìn mà thôi.”

“Nga? Nhìn cái gì?” Thanh Minh Dạ ý cười càng sâu, trong lời nói mang theo một tia đùa giỡn, “Chứ không phải là đang nhìn xem mình phát dục như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Càn Khôn trụ (3)

“Nga? Nhìn cái gì?” Thanh Minh Dạ ý cười càng sâu, trong lời nói mang theo một tia đùa giỡn, “Chứ không phải là đang nhìn xem mình phát dục như thế nào?”

Quân Mặc Sơ đảo trắng mắt, “Ngươi yên tâm, tuyệt đối phát dục tốt hơn so với ngươi.”

Thanh Minh Dạ ý cười bên môi càng sâu, “Đương nhiên, đối với ngươi, bản tôn tự nhiên là yên tâm.”

“.... “Khỏe miệng Quân Mặc Sơ co rút, cảm giác được Càn Khôn trụ ở trên ngực nàng có độ ấm áp, do dự trong chốc lát, vẫn là mở miệng hỏi: “Ngươi nói rất nhiều người đều muốn có Càn Khôn trụ?”

Tài bất lộ bạch (có tài không được để lộ), đã nhiều người muốn có Càn Khôn trụ, vậy nếu để nhiều người biết Càn Khôn trụ ở trên người nàng, nàng chẳng phải sẽ thành cái đích cho mọi người chỉ trích?

Khó trách Thanh Minh Dạ lại cùng nàng nói, ngàn vạn lần không thể để bất luận kẻ nào biết.

“Không chỉ là rất nhiều, chỉ cần là người biết Càn Khôn trụ, đều muốn có nó.”

“Vậy còn ngươi?” Tinh mâu của Quân Mặc Sơ sáng ngời nhìn chăm chăm Thanh Minh Dạ, trong lòng bắt đầu hoài nghi mục đích hần đến đây tiếp cận chính mình, chẳng lẽ là vì Càn Khôn trụ?

Nghe vậy, con ngươi đen của Thanh Minh Dạ trầm xuống, ở chỗ sâu trong đôi mắt ngưng tụ gió lốc không thể thấy được: “Ngươi cho là bản tôn tiếp cận ngươi là vì Càn Khôn trụ?”

Nét mặt Quân Mặc Sơ nghiêm lại, nháy mắt nhận thấy được sự tức giận trong đôi mắt của Thanh Minh Dạ, trong lòng có chút hối hận sao lại nói ra những lời này, dù sao hần cũng là một người lợi hại, nếu thật sự muốn cướp, nàng đã sớm chết không dưới mấy trăm lần.

Nhưng mà lời đã muốn ra khỏi miệng, nàng không thể thu hồi lại, đơn giản đành phải yên lặng nói: “Trừ lý do này, ta nghĩ không ra... những lý do khác.”

Thanh Minh Dạ suốt nửa bị chọc tức nở nụ cười, “Cho nên người cho là bản tôn cũng muốn Càn Khôn trụ của người?”

Quân Mặc Sơ nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn càng trầm, trong lòng không khỏi có chút chột dạ, nghĩ nghĩ, liền nói sang chuyện khác, “Khụ, cái kia, ta có chút không rõ.”

Thanh Minh Dạ dựa đầu ngồi ở đầu đường, đôi chân thon dài bắt chéo, động tác như thế không có làm mất đi hình tượng của hắn, ngược lại tạo thành một loại cảm giác lười biếng không chút để ý, trong tay nhả mang theo tùy ý.

Hắn hiển nhiên còn tức giận, đối với lời nói của Quân Mặc Sơ không có suy nghĩ muốn trả lời, vừa nâng mắt, nhìn cặp mắt đẹp sáng như sao đang nhìn hắn không chớp mắt, bạc thân của Thanh Minh Dạ hơi cong, lời nói vẫn tràn ra bên miệng.

“Có gì khó hiểu?”

Quân Mặc Sơ còn thật sự nói: “Theo ta được biết, Thương Khung đại lục cũng không phải không có thần khí, thần khí có được linh khí đồng dạng không ít, vì cái gì mà Càn Khôn trụ đặc biệt? Tất cả mọi người đều muốn?”

Nghe vậy, con người sâu thẳm của Thanh Minh Dạ nhú lại.

Trên thực tế, Càn Khôn trụ cho tới nay chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, hình như là đột nhiên bị người truyền ra, nói là Càn Khôn trụ là thần khí phi thường nghịch thiên, tất cả mọi người đều muốn.

Nhưng cho tới nay, Càn Khôn trụ vẫn chưa từng một lần xuất hiện qua, càng không ai thấy được Càn Khôn trụ, hiện giờ Quân Mặc Sơ hỏi như vậy, thật làm cho hắn cũng nghi hoặc không hiểu.

Đột nhiên, Thanh Minh Dạ như nghĩ đến cái gì, con người sâu thẳm xẹt qua một đạo quang mang.

Mấy vạn năm qua, Càn Khôn trụ còn tồn tại trong truyền thuyết, không có bất luận kẻ nào tìm được, cũng không có bất luận kẻ nào thấy qua, lại xuất hiện trên người quái dị như Quân Mặc Sơ. (Ni: khụ)

Mấy vạn năm qua cũng đồng thời chưa xuất hiện qua từ chỉ huyết mạch, cũng là tồn tại trong truyền thuyết.

Hiện giờ, từ chỉ huyết mạch vừa xuất hiện, Càn Khôn trụ trong truyền thuyết cũng xuất hiện, còn tồn tại trên người, vậy là, nếu từ chỉ huyết mạch không thể tu luyện, vũ lực trên người là từ đâu tới?

Ban đầu hắn còn tưởng rằng đó không phải vũ lực, mà là lực lượng trên Càn Khôn trụ, hiện giờ nghĩ lại, sự tình không hẳn đã như thế!

Chẳng lẽ nói, từ chỉ huyết mạch này cùng Càn Khôn trụ, có bí mật đặc thù?

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Từ chỉ huyết mạch, thật sự là phế huyết mạch sao?

Chẳng lẽ, từ chỉ huyết mạch cùng với Càn Khôn trụ là ẩn chứa huyền cơ?

Thanh Minh Dạ đề xuống nghỉ ngơi trong lòng, giương mắt nhìn lại đôi đồng tử xinh đẹp đang hàm chứa nghi ngờ của Quân Mặc Sơ. Hắn khẽ cười một tiếng, không để ý tới nói: “Người đã biết Càn Khôn trụ tồn tại, hẳn biết nó là một cái không gian pháp khí đi?”

Quân Mặc Sơ nhớ tới một khoảng không tĩnh mịch âm trầm kia, hắn nói không gian, là nó đi?

Không phải đều nói không gian giới chỉ chỉ có vền vền vài mét khối thôi sao?

Thanh Minh Dạ nói tiếp: “Luyện được sư, luyện khí sư, hai nghề này nhân số trên Thương Khung đại lục đều rất hiếm có, có thể luyện ra không gian pháp khí lại càng hiếm có hơn, huống hồ đây lại là thần khí Càn Khôn trụ.”

Mặc dù có một số ít luyện khí sư có thể luyện ra nhưng đó tối thiểu phải đạt được tu vi cửu trọng thiên. Cho dù có thể luyện ra, cũng không cách nào làm nó tự sản sinh ra linh khí. Có thể tự mình sinh ra linh khí chính là thần khí, khiến ngàn vạn người dù không rõ công dụng của thần khí cũng vẫn đâm đầu vào săn lùng cướp đoạt. Nói gì tới Càn Khôn trụ – một cái không gian thần khí vốn nổi danh có diện tích lớn tới mức không thể tưởng tượng được? Có ai mà không muốn đây?

Quân Mặc Sơ gạt đầu tán thành. Thanh Minh Dạ nói quả thực có chút đạo lý, ngay cả gia chủ Quân gia cũng chỉ có trong tay một cái không gian giới chỉ có diện tích tầm một căn phòng mà thôi.

Nghĩ tới đây, Quân Mặc Sơ thầm cười trong lòng. Quả nhiên đây là một cái bảo bối a, nàng thấy thanh thanh sở sở (rõ ràng), không gian này đích thực rất lớn, phóng tầm mắt ra xa nhìn không thấy điểm cuối, còn có một mảnh đất trống lớn, tựa như một thế giới thu nhỏ! Đây có thể bỏ vào bao nhiêu thứ a?

Quân Mặc Sơ càng nghĩ càng hài lòng, nhất định không thể để cho ai biết Càn Khôn trụ là trong tay nàng, bằng không hoài bích kỳ tội, để người khác nhìn chằm chằm nàng sẽ không sống tốt.

Bỗng nhiên, nàng nghĩ tới điều gì, hỏi: “Người nói Càn Khôn trụ, thượng khả thôn thiên, hạ khả phê địa? (*)”

* thượng khả thôn thiên, hạ khả phê địa: trên có thể nuốt trời, dưới có thể cắn đất.

Có lợi hại như vậy?

“Trong sách cổ thật sự ghi chép như vậy.” Thanh Minh Dạ trầm giọng nói.

Thôn thiên phê địa a, đây là cỡ nào nghịch thiên a? Tinh mâu Quân Mặc Sơ phát sáng nhìn chằm chằm Thanh Minh Dạ, “Sử dụng như thế nào?”

Thanh Minh Dạ: “....”

Đây rốt cuộc là bảo vật của ai a? Nàng trái lại còn hỏi hấn sử dụng thế nào?

Bất quá, Thanh Minh Dạ tránh đi ánh mắt của nàng, hấn hoàn toàn không biết dùng như thế nào....

Thanh Minh Dạ đứng lên, khuôn mặt tuấn tú thản nhiên, phi thường lãnh tĩnh, “Bản tôn không biết.”

Đáy mắt Quân Mặc Sơ chợt lóe lên tia thất vọng, “Người cũng không biết?”

Ngữ khí Thanh Minh Dạ có chút bất đắc dĩ, “Càn Khôn trụ chỉ xuất hiện ở trong truyền thuyết, chẳng có bất kỳ người nào từng thấy qua, theo bản vương biết, người là người thứ nhất.”

Quân Mặc Sơ trong lòng âm thầm suy nghĩ, nếu không ai lấy được Càn Khôn trụ, vậy bọn họ như thế nào lại biết Càn Khôn trụ có thể thôn thiên phê địa?

Sở dĩ... Kỳ thực đó đều là gạt người?

Đây căn bản chỉ là một không gian thần khí phi thường lớn mà thôi, nào giống như cái trong truyền thuyết nói là nghịch thiên a?

Trong nháy mắt Quân Mặc Sơ có một loại cảm giác giống như bị lừa gạt, tất cả đều là gạt người, còn tưởng rằng nàng chiếm được một cái thần khí nghịch thiên.

Thanh Minh Dạ nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của Quân Mặc Sơ, nhìn không được đưa tay xoa xoa đầu của nàng, “Tiểu Sơ nhi người hấn nên biết, pháp khí trên Thương Khung Đại Lục là cỡ nào thừa thớt.”

Nàng có một cái không gian thần khí lớn như vậy, còn không hài lòng?

Đương nhiên, điều không nói ra miệng chính là, hấn từ trước tới giờ còn chưa từng gặp qua, một không gian pháp khí của người bình thường còn có công năng nghịch thiên hộ chủ (*bảo vệ cho chủ*).

Đêm hôm đó, đạo kim quang kia trực tiếp thôn phê lâm ngũ giai hắc y nhân chết ngay lập tức, làm sao có thể là lực lượng bình thường?

Con người sâu thẳm của Thanh Minh Dạ hàm chứa thần sắc không ngừng biến hóa, nhưng trong lòng âm thầm làm ra quyết định, nhất định phải điều tra rõ ràng Càn Khôn trụ rốt cuộc là thần thí như thế nào, và có liên hệ gì với từ chi huyết mạch.

Từ chi huyết mạch.... Thật sự là phế huyết mạch sao?

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tâm sinh ngăn cách (1)

Vì nghiệm chứng xem Càn Khôn trụ trên người thật là không gian thần khí, Quân Mặc Sơ liền vài ngày đều có hứng thú sưu tầm đồ vật này nọ.

Nàng đem cái bàn, ghế dựa, thậm chí là cái giường ở khách điểm đều bỏ vào trong Càn Khôn trụ, sau đó phóng xuất (*bỏ ra*), lại bỏ vào, lại phóng

xuất... (Nì Chì rành -.-)

Lập lại vài ngày như thế, Quân Mặc Sơ càng đem tinh thần lực phát ra vận dụng càng ngày càng thuận lợi.

Bởi vì nàng phát hiện, đồ vật được đưa vào trong Càn Khôn trụ, cần có tinh thần lực khống chế, đồ vật càng lớn, cần tinh thần lực càng nhiều, thể giới bên trong không gian cái gì cũng không có, chỉ có vài tòa núi trụ lùi cùng đất đá gồ ghề dưới đất, để đồ vật cũng không thuận lợi, nàng đành phải để tạm một cái bàn ở trong, chuyên môn dùng để đựng đồ vật.

Còn những thứ có sinh mệnh đều không thể tiến vào không gian, tỷ như tiếng người, cùng các loại ma thú.

Điều ấy làm cho Quân Mặc Sơ có chút tiếc hận, nhưng ngẫm lại cũng thấy, nếu không gian nà còn có thể chứa người, vậy rất nghịch thiên.

Lúc này dĩ nhiên Quân Mặc Sơ không biết, không gian thần khí Càn Khôn trụ mà nàng nghĩ đến, cũng không đơn giản giống như trong tưởng tượng của nàng.

..........*.....*.....*.....*.....*.....*

Phía chân trời xa xa, vân cuộn vân thư.

Quân gia.

Phủ đệ to lớn không còn sự náo nhiệt như trong dĩ vãng, hạ nhân nha hoàn hết đến lại đi lo lắng đề phòng, lại hừng hực chịu khó làm việc, chỉ sợ đi lại chậm trễ, bị phái đi chiếu cố nhị tiểu thư tính tình không tốt.

Lạc Tuyết uyển, trực thuộc trong viện của Quân Thiên Thiên, một tiếng thét chói tai đầy phẫn nộ đánh tan sự bình tĩnh, tất cả đĩa bát cùng thực vật trên bàn đều bị quét xuống mặt đất.

“Cút ---- đều cút hết cho bốn tiểu thư, ai cũng không được tiến vào!”

Trong mắt Xuân mụ có chút bất mãn, nhưng không dám hé răng.

Nàng hầu hạ Quân Thiên Thiên nhiều năm, thấy qua số lần Quân Thiên Thiên phát giận nhiều không đếm xuể, nhưng cho tới bây giờ nàng chưa thấy qua bộ dáng giận dữ lớn như vậy.

Xuân mụ bất động thanh sắc nhìn thoáng qua tay trái nàng được băng bó cực kỳ dày, đáy mắt xuất hiện hơn một tia đồng tình, cũng khó trách nhị tiểu thư lại sinh khí như vậy.

Tuổi nhỏ như vậy, lại bị chặt đứt một ngón tay, từ nay về sau thanh danh tàn phế sẽ đeo bám trên người nàng, điều này làm Quân Thiên Thiên là thiên chi kiêu tử không thể nào thừa nhận được.

Xuân mụ ngồi xổm xuống thu thập đồng hồ độn trên mặt đất, thấp giọng nói: “Nhị tiểu thư chó nên sinh khí, lão nô thu thập xong liền lập tức rời đi.”

“Cút --- Hiện tại đều cút hết cho bốn tiểu thư !”

Quân Thiên Thiên đập mạnh một cái, ghé dựa bên chân hung hăng nện lên người Xuân mụ.

Thân mình Xuân mụ lão đảo một chút, thấy Quân Thiên Thiên càng phát ra khuyh hướng nổi giận, vội vàng cong thân mình hướng bên ngoài chạy đi.

“Lão nô bây giờ đi, bây giờ đi.....”

“Chết tiệt! Tiệt nhân! Tiệt nhân!” Quân Thiên Thiên dường như nổi điên đập đá đồ vật, thời gian trong chốc lát, những đồ vật trong viện có thể quăng đều bị nàng đập hết.

Không có đồ vật để đập, Quân Thiên Thiên đặt mông ngồi trên ghế, chậm rãi nâng lên tay trái quấn băng gạc dày cộp, khuôn mặt thanh tú nháy mắt lại vận vận.

Nàng phải làm sao bây giờ?

Nếu để cho người khác phát hiện nàng cư nhiên bị chặt đứt một ngón tay, sau này nàng còn như thế nào có thể gặp người?

Từ trước tới nay Quân Thiên Thiên luôn cảm thấy chính mình hoàn mỹ không tỳ vết, giờ phút này nghĩ đến chính mình có ngày bị Tả Phi một cước chặt đứt ngón trỏ, trong lòng liền không thể nào bình tĩnh.

Chỉ trong chốc lát, Quân Chấn Thiên cùng thê tử Quách thị biết được Quân Thiên Thiên đang phát giận liền vội vàng vàng chạy tới.

“Thiên nhi.... .. Thiên nhi, hảo hài tử của nương, ngươi làm sao a?” Quách thị vừa vào cửa, nhìn thấy đồng hồ độn trên mặt đất, nhất thời liền tê tâm liệt phế khóc rống lên.

Chương 55: Tâm sinh ngăn cách (2)

“Thiên nhi..... Thiên nhi, hảo hài tử của nương, ngơoi làm sao a?” Quách thị vừa vào cửa, nhìn thấy đồng hồ hỗn độn trên mặt đất, nhất thời liền tê tâm liệt phế khóc rống lên.

Quân Thiên Thiên bỏ nhào vào lòng Quách thị, nhện không được khóc thành tiếng. “Nương, Thiên nhi không dám xuất môn gặp người, Thiên nhi không muốn sống nữa....”

Quách thị biết nàng không thể chấp nhận sự thật rằng mình bị chặt đứt một ngón tay, lại nghĩ đến nữ nhi hoàn mỹ của chính mình, từ nay về sau sẽ bị người cười nhạo, thanh âm Quách thị khóc càng lớn, quả thực ruột gan đứt từng khúc.

“Lão gia, Thiên nhi không sống, ta cũng không muốn sống, ngơoi nhìn hảo nữ nhi Quân Mặc Sơ xem, nhìn lại xem bọn ta có chuyện gì a! Hôm nay tiện nhân đáng chết kia cư nhiên lại dẫn theo ngoại nhân tới chém đứt ngón tay Thiên nhi của chúng ta a! Ô ô --- Ta đây là đã tạo nghiệt gì, lão thiên (*ông trời*) phải đối đãi Thiên nhi như vậy, như vậy Thiên nhi sau này làm sao còn dám nhìn mặt người a!”

Quân Chấn Thiên mấy ngày nay đang rất phiền, Trữ Thanh Hà mặc danh kỳ diệu mất tích, làm hấn nghĩ tới bí mật nào đó, trong lòng xuất hiện đại bất an, hơn nữa chuyện tình của Quân Mặc Sơ, làm cho hấn cảm thấy cái đầu to ra.

Lúc này tiếng khóc của hai người Quách thị cùng Quân Thiên Thiên lại càng làm cho Quân Chấn Thiên phiền não.

“Được rồi được rồi, đừng đừng khóc, khóc sụt sướt như vậy thành bộ dáng gì nữa.” Khuôn mặt Quân Chấn Thiên âm trầm mở miệng, “Thiên nhi, mấy ngày nữa ngơoi sẽ lập tức xuất phát đi trung bộ khu (*khu vực ở trung gian*), việc này không nên để trong lòng, chỉ cần ngơoi tiến vào Thánh Giả học viện, tương lai hảo hảo tu luyện, chỉ cần ngơoi cường, ai dám dùng ánh mắt khác thường nhìn ngơoi?”

Quân Thiên Thiên ở trong lòng Quách thị ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mông lung, trên mặt có nồng đậm không cam lòng và khó có thể tin, “Ý tứ phụ thân là để Thiên nhi cứ như vậy quên đi sao? Cho dù Thiên nhi bây giờ bị người chém đứt một ngón tay cũng muốn phải quên đi sao?”

“Vậy ngơoi muốn làm sao bây giờ? Ngơoi không thấy đối phương là thất giai cao thủ sao? Ngơoi đánh lại người ta sao? Còn có chủ tử của người kia, ngơoi quên ngày đó ở Phụng Hoàng lâu xảy ra chuyện gì? Người kia bộ dáng sâu không lường được đáng sợ như thế, ngơoi muốn bốn gia chủ lấy cả nhà ra để chống lại?”

Bát giai cao thủ, thế nhưng lại bị người kia giết chết thoải mái như vậy.

Kia chính là bát giai cao thủ a! Người có thể giết chết một bát giai cao thủ, tu vi sẽ là bao nhiêu?

Quân Chấn Thiên quả thực không thể tưởng tượng, thực lực của Thanh Minh Dạ rốt cuộc cao bao nhiêu.

Hắn hiện tại có chút hối hận, không nghĩ tới Quân Mặc Sơ cư nhiên lại nhận thức một nhân vật lợi hại như thế, nếu như hấn không có đem Quân Mặc Sơ đuổi ra khỏi cửa, nói không chừng nam nhân có thực lực sâu không lường được kia sẽ cùng Quân gia bọn họ giao hảo.

Đến lúc đó Quân gia bọn họ có chỗ dựa cường đại vững chắc như vậy, nói không chừng sẽ trực tiếp thay thế được hoàng thất Đại Vũ đế quốc, thống trị cả Đại Vũ đế quốc!

Quân Chấn Thiên càng nghĩ càng cảm thấy được đáng tiếc cùng tiếc nuối, đối với Quân Thiên Thiên, lại có chút không kiên nhẫn.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, hấn thấy nữ nhi thiên tài này có chút phiền chán, lúc trước nếu không phải Thiên Thiên vẫn khi dễ chèn ép Mặc Sơ, Mặc Sơ như thế nào lại muốn rời Quân gia.

Còn có ngày đó, nếu không phải nàng không nên lẩm miệng nói những lời đó, kia, cái nam nhân kêu Tà Phi kia lại như thế nào chặt đứt ngón tay nàng?

Lúc này Quân Chấn Thiên hoàn toàn quên mất, Quân Mặc Sơ là bị hấn đuổi khỏi gia môn, lúc trước Quân Thiên Thiên khi dễ Quân Mặc Sơ như vậy, là bởi vì hấn đối với Quân Thiên Thiên kia gần như là thiên vị cùng sủng nịnh, mới làm cho Quân Thiên Thiên không có chút kiêng nể gì.

Quân Thiên Thiên nhìn sự phiền chán ở sâu trong đáy mắt Quân Chấn Thiên, trong lòng khiếp sợ.

Phụ thân đây là bắt đầu chán ghét nàng phải không?

Liền bởi vì tiện nhân Quân Mặc Sơ kia nhận thức một người có thực lực sâu không lường được?

Chương 56: Hai mẫu nữ tính kế

Phụ thân đây là bắt đầu chán ghét nàng phải không?

Liên bối vì tiện nhân Quân Mặc Sơ kia nhận thức một người có thực lực sâu không lường được?

Chẳng lẽ phụ thân đã quên nam nhân kia chặt đứt ngón tay nàng sao?

Hay là nói, tính toán hiện tại của phụ thân, là để Quân Mặc Sơ trở lại Quân gia? Như vậy, là muốn mượn sức nam nhân kia?

Nghĩ đến khả năng như vậy, Quân Thiên Thiên nắm thành nắm đấm, phần nộ cực hạn làm cho khuôn mặt thanh tú của nàng ta có chút vặn vẹo.

Không! Nàng tuyệt đối không cho phép, tuyệt đối không cho phép!

Nàng tuyệt đối sẽ không để cho Quân Mặc Sơ trở lại Quân gia.

Còn có nam nhân kia, hắn không đem nàng đặt vào mắt, nam nhân nhục nhã nàng như vậy, nàng nhất định sẽ làm cho hắn hối hận vì sự việc đối xử với nàng ngày đó!

Quân Thiên Thiên hít sâu một hơi, không chớp mắt nhìn Quân Chấn Thiên, “Thực xin lỗi, phụ thân, là nữ nhi tùy hứng.”

Thanh âm của nàng có chút khàn, giống như vừa khóc xong, lại cắn răng cố gắng áp chế không cam lòng cùng phần nộ trong lòng.

Quân Chấn Thiên cũng không để ý vẻ mặt của nàng, giờ phút này trong lòng hắn tràn đầy tính toán phải làm như thế nào để tìm Quân Mặc Sơ, tốt nhất là để cho nàng cùng nam nhân thực lực sâu không lường được kia quay về Quân gia.

Nếu hai vị lão sư Thánh Giả học viện kia nhận thức nam nhân đó, chứng tỏ hắn cũng là người đến từ trung bộ khu, đó là địa phương phồn hoa nhất Thương Khung đại lục, Quân Chấn Thiên phỏng đoán như đã nhìn thấy Quân gia dưới sự dẫn dắt của hắn, là thời khắc ở Thương Khung đại lục phát dương quang đại (*tỏa ánh sáng mạnh rực rỡ*, ý chỉ tỏa sáng phát triển mạnh), tâm tình nhện không được kích động.

Nhìn Quân Thiên Thiên tựa hồ đã chỉnh lại tâm tình cho tốt, Quân Chấn Thiên liền không nghĩ tiếp tục ngốc ở đây, bỏ lại một câu, “Thu thập tốt đồ vật, vì phụ ngày mai tuyển chọn cho người mấy hộ vệ lợi hại, một đường hộ tống người đến trung bộ khu.”

Liên trực tiếp xoay người rời đi.

Quân Thiên Thiên nhìn bóng dáng hắn rời đi (nguyên văn là Quân Mặc Sơ, nhưng Ni thấy sao Sơ tỷ lại ở đây được, văn cảnh cũng không hợp nên tự ý sửa. Sorry tác giả), môi đỏ mọng gắt gao mím chặt lại, cắn ra một đạo vết máu thật sâu, khuôn mặt dữ tợn.

Chờ bóng dáng Quân Chấn Thiên hoàn toàn biến mất, Quách thị hung hăng lau đi nước mắt, tức giận nói: “Vì cái gì không dám đắc tội những người đó, rõ ràng là bao che cái tiện nhân Quân Mặc Sơ kia! Phi, nàng cùng nương nàng giống nhau, hồ ly tính khắp nơi quyến rũ người khác!” (Ni: Mụ kia, mụ coi lại bản thân và con gái mụ nhé, dám nói Sơ tỷ như vậy *phi dép*)

“Nương, người nói ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Quân Thiên Thiên có chút mờ mịt.

Nàng phải làm gì mới có thể báo thù? Thế nào mới có thể ngăn Quân Mặc Sơ trở về Quân gia?

Ánh mắt Quách thị âm trầm đảo hai vòng, trầm giọng nói: “Thiên nhi người đừng vội, người mà lại quên, hai vị lão sư Thánh Giả học viện kia thế nhưng nhận thức nam nhân đó?”

Quân Thiên Thiên gạt đầu, “Hai vị tiền bối tựa hồ còn rất kiêng kỵ bộ dáng của hắn, nương, người nói, bối cảnh của hắn có phải hay không rất lớn...”

Nam nhân tuấn mỹ như vậy, vốn chỉ có thiên chi kiều nữ như nàng mới xứng đáng với hắn, thế nhưng hắn lại nhục nhã nàng như vậy!

Quân Thiên Thiên thủy chung không thể buông tha chuyện này, ngay cả nàng ta cũng không rõ ràng, rốt cuộc là không thể buông tha Thanh Minh Dạ đối với nàng khinh thường, hay là đối phương đối nàng nhục nhã.

“Chớ để ý hắn tới từ đâu, có thể nhận thức lão sư Thánh Giả học viện, tất nhiên cũng là người tới từ trung bộ khu, Thiên nhi, người thử suy nghĩ một chút, hắn đến từ trung bộ khu, trung bộ khu là địa phương gì, muốn có mỹ nhân gì không có, hắn hiện tại cùng tiện nhân Quân Mặc Sơ kia thân cận, chỉ là ham mê mới mê mà thôi, chớ hắn trở lại trung bộ khu, lập tức liền quên đi tiện nhân Quân Mặc Sơ kia, đến lúc đó, còn sợ không báo thù được?”

Thần sắc Quân Thiên Thiên vừa động, tựa hồ cảm thấy lời mẫu thân nói có chút đạo lý.

Quách thị tiếp tục nói: “Huống chi, người tới Thánh Giả học viện là một cơ hội, hai vị tiền bối kia không phải đã nói sao, thiên phú huyết mạch của người, cho dù ở trung bộ khu cũng là phi thường hiếm thấy, nếu người hảo hảo tu luyện, đến lúc đó có ai còn không hâm mộ người? Người còn sợ nam nhân kia không chú ý đến người?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Hai mẫu nữ tính kế (2)

“Quân Mặc Sơ kia làm sao bây giờ?” Quân Thiên Thiên trầm giọng nói: “Ta lần này đi trung bộ khu, nào còn có cơ hội tìm nàng?”

Nữ nhân kia còn sống một ngày, liền nhắc nhở nàng từng bị phế vật như vậy nắm được (*ý chỉ khi dễ mức độ nhẹ*), nàng không thể chấp nhận kết quả như vậy.

Quách thị lạnh lùng nở nụ cười, “Hai vị lão sư Thánh Giả học viện không phải cũng nói qua với Quân Mặc Sơ sao, để nàng cùng tiến vào Thánh Giả học viện? Nàng nếu không đi, ở lại Đại Vũ, nương còn có nhiều biện pháp trừng trị nàng, nàng nếu vọng tưởng đến Thánh Giả học viện thử vận may, lần này đi trung bộ khu, đường xá xa xôi, luôn luôn có cơ hội.... Hừ.”

Quách thị cũng không đem Quân Mặc Sơ để vào mắt.

Ở trong mắt nàng, Quân Mặc Sơ dù có đến Thánh Giả học viện báo danh, cũng không thể trúng tuyển.”

Thánh Giả học viện là địa phương nào? Đó là địa phương tuyển nhận thiên tài, huyết mạch thấp hơn cao cấp không thu, Quân Mặc Sơ cho dù hiện tại có vũ lực, cũng bất quá là nhất giai nho nhỏ, còn không biết dùng biện pháp gì để tăng lên, Thánh Giả học viện như thế nào có thể để cho nàng trúng tuyển?

Nàng muốn đi, cũng bất quá là tự rước lấy sỉ nhục thôi.

“Nương ngược lại lo lắng hồ ly tinh Trữ Thanh Hà kia.” Ánh mắt Quách thị âm u, đôi mắt hoa đào cực kỳ tương tự Quân Thiên Thiên tràn ngập âm ngoan.

Nghe vậy, Quân Thiên Thiên có chút khó hiểu nhìn Quách thị, “Vì sao lại lo lắng? Nàng không phải là đã mất tích hay sao?”

“Chính vì mất tích nên mới lo lắng.” Người phải đặt ở dưới mí mắt chính mình, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của nàng mới làm cho người ta an tâm, Quách thị trầm giọng nói: “Quân gia chúng ta nhiều cao thủ như vậy, nàng lại mặc danh kỳ diệu mất tích, đây là điểm đáng ngờ lớn nhất.”

Quân Thiên Thiên cẩn thận suy nghĩ lời Quách thị nói, khuôn mặt rơi vào trầm tư.

“Được rồi Thiên nhi, người đừng nghĩ nhiều, tạm thời nghe lời phụ thân người nói, an tâm đi Thánh Giả học viện báo danh, trong nhà hết thảy còn có nương.”

Quân Thiên Thiên có chút oán hận hất tay, “Nghe lời phụ thân? Nương, người không thấy trong lòng phụ thân tràn đầy suy nghĩ, hấn căn bản chưa bao giờ nghĩ cho ta, ở trong lòng hấn chỉ có Quân gia, nhất là hiện tại hấn.... Hiện tại chỉ sợ là muốn tìm Quân Mặc Sơ trở về gia tộc....”

Quách thị an ủi vỗ vỗ tay nàng, “Người yên tâm, nếu nàng đã rời đi rồi, có nương ở nhà, tuyệt đối sẽ không để nàng có cơ hội trở về.”

Quân Thiên Thiên không có biện pháp, đành phải để lời nói của Quách thị vào trong lòng, ngoan ngoãn thu thập những đồ vật cần thiết chuẩn bị tiến đến Thánh Giả học viện báo danh.

Quân Mặc Sơ, tốt nhất đừng để ta ở trên đường gặp người, nếu không.... Hừ.

Ở bên này, đương sự Quân Mặc Sơ một chút cũng không cảm kích, nàng không biết Thánh Giả học viện kia ở địa phương nào, càng không biết Thanh Minh Dạ vì nàng ra mặt, để cho hai vị lão sư Thánh Giả học viện cấp nàng một cái danh ngạch.

Tu luyện một ngày, Quân Mặc Sơ bước ra khỏi khách điểm, một người nghênh diện (*trước mặt*) đi tới đem nàng ngăn lại.

“Tam tiểu thư, gia chủ đại nhân thỉnh tam tiểu thư về gia tộc một chuyến.”

Quân Mặc Sơ nhìn ra người nọ là chấp sự Quân gia, hai tay khoanh trước ngực, mặt không chút thay đổi nhìn hấn, “Về gia tộc? Người trở về nói với hấn, Quân gia cùng ta một chút quan hệ cũng không có.”

Tên chấp sự kia cười, “Tam tiểu thư hà cớ lại nói là thế, mặc kệ nói như thế nào, ngài đều là thân sinh nữ nhi của gia chủ đại nhân, phụ nữ hao người làm gì có cừu (*thù hận*), ngài nói có đúng không...”

Quân Mặc Sơ bất vi sờ động (*không nhúc nhích*), “Tránh ra, đừng chắn đường ta.”

Chấp sự thấy thái độ Quân Mặc Sơ là hoàn toàn coi thường, đành phải nhấn lại chuyện Quân Chấn Thiên phân phó: “Tam tiểu thư, gia chủ nói! Lần này muốn người trở về gia tộc, là muốn cùng người thương lượng một chút chuyện tình của mẫu thân người! Gia chủ đại nhân nói, Trữ phu nhân mất tích, hẳn tra được một chút manh mối.”

Nghe vậy, Quân Mặc Sơ nheo mắt lại, Quân Chấn Thiên tra được cái gì?

Chẳng lẽ cùng song bào thai ca ca thân bí của nàng có quan hệ?

Cước bộ nàng hạ xuống, mặt không chút thay đổi: “Đẫn đường.” Nàng thật muốn xem xem Quân Chấn Thiên rốt cuộc là tra được cái gì, hay là đang tìm cái cớ!

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Ai dám thú nàng, ai muốn thú nàng?

*thứ: lấy, kết hôn

Quân Mặc Sơ bước vào đại môn của Quân gia, liền nhận được đối đãi nhiệt tình trước nay chưa từng có.

“Tam tiểu thư trở về!”

“Tam tiểu thư, người đã trở về, gia chủ đợi người hao lâu nha.”

“Tam tiểu thư, người đã dùng ngọc thiện (*bữa trưa*) chưa? Có cần nô tỳ đi chuẩn bị giúp người?”

Bọn nha hoàn hạ nhân đều nịnh nọt tiếp đón, ánh mắt nhìn Quân Mặc Sơ vừa sợ hãi vừa tôn kính.

Quân Mặc Sơ nhú mày, bất động thanh sắc liếc mắt nhìn bọn họ một cái, “Quân Chấn Thiên đâu?”

Đối mặt với Quân Mặc Sơ gọi thẳng tọc danh của Quân gia gia chủ, trong lòng bọn hạ nhân hơi phức tạp, trước kia cái phế vật bị bọn họ khi dễ nhục mạ, hiện tại thành nước lên thuyền lên, ngay cả gia chủ cũng không để vào mắt, quả nhiên là đã dựa vào một nhân vật quyền thế, nháy mắt liền theo Ma Tước biến thành phượng hoàng.

“Gia chủ đang ở Hương Tạ chiêu đãi khách quý, tam tiểu thư mời đi theo nô tỳ.”

Quân Mặc Sơ chỗ không thể thấy liền nâng cao chân mày lá liễu, chiêu đãi khách quý còn muốn tìm nàng về?

Mang theo một tia nghi hoặc, Quân Mặc Sơ đi vào tiểu viện Hương Tạ, nơi này là một cái hoa viên trong Quân gia, phong cảnh tuyệt đẹp, yên tĩnh hợp lòng người.

Ngay khi nhìn thấy khách quý mà Quân Chấn Thiên đang chiêu đãi, nàng nhảy mắt liền hiểu được vì cái gì Quân Chấn Thiên lại tìm nàng đến đây.

Người nọ chỉ có một thân bạch y, trong trong treo nhưng lạnh lùng lại mang theo mấy phần đậm bạc, trên khuôn mặt tuấn tú mang theo ý cười phong hoa tuyệt đại, như tiên như đế (đế là cái gì?), đúng là -- Thanh Minh Dạ.

Nhìn thấy Quân Mặc Sơ, ánh mắt Quân Chấn Thiên sáng ngời, thân thiết vẫy tay, “Mặc Sơ, người đã trở lại? Ta đang cùng Thanh công tử nhắc về người đâu.”

Thanh công tử... Khóe miệng Quân Mặc Sơ nhin không được truru truru, thái độ lòi kéo làm quen của Quân Chấn Thiên quá mức rõ ràng, ngay cả nàng còn có thể nhìn ra, nàng không tin Thanh Minh Dạ lại không rõ.

Nàng không để ý đến Quân Chấn Thiên, lập tức tiêu sái đến bên người Thanh Minh Dạ, trầm giọng hỏi: “Người tới nơi này làm cái gì?”

Đôi môi mỏng của Thanh Minh Dạ gọi lên, bàn tay thon dài kéo nàng, bên môi cong lên độ cung nhân nhát, “Đương nhiên là để cùng nhạc phụ đại nhân tâm sự, nói chuyện tâm tư nha, đến, Tiểu Sơ nhi, ngồi bên này.”

Quân Mặc Sơ mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn hắn, thanh âm giống như là nghiền chặt hai hàm răng, “Nhạc phụ đại nhân?”

Thanh Minh Dạ ra vẻ kinh ngạc nâng nâng mi, “Tiểu Sơ nhi không biết sao?”

Nàng phải biết cái gì?

Giống như biết được nghi hoặc của nàng, Quân Chấn Thiên mặt mày hớn hở mở miệng, “Mặc sơ, là như vậy, chuyện tình giữa ngươi và Thanh công tử, Thanh công tử đều đã nói với vi phụ, người xem ngươi cũng thật là, vi phụ cũng không phải là người không biết thông tình đạt lý, ngươi cùng Thanh công tử lưỡng tình tương duyệt, Thanh công tử lại là người ưu tú như thế, vi phụ đương nhiên sẽ chúc phúc cho các ngươi.”

Quân Mặc Sơ: “...”

Nàng như thế nào lại không biết nàng cùng Thanh Minh Dạ lưỡng tình tương duyệt, đến nông nỗi phải nói đến việc hôn luận (*bàn luận việc hôn nhân*)?

“Ta cùng hân...” Một chút quan hệ đều không có được không!

“Tiểu Sơ nhi cùng bản tôn đã sớm tự định chung thân.” Thanh Minh Dạ cười tủm tỉm đánh gãy lời nói của Quân Mặc Sơ, cười khê nói: “Gia chủ nếu không phản đối, sự tình hôm nay đều đem lắng xuống, như thế nào?”

“Hảo, hảo, đương nhiên hảo!” Quân Chấn Thiên dường như rất sợ hân đối ý, vội vàng liền một câu liền đáp ứng xuống.

Chuyện cười, trước tiên không nói trước kia Quân Mặc Sơ ở đế đô, vừa mới bị Thần vương Nam Cung Thần lui hôn, lại là cái phế vật đại danh鼎鼎, ai dám thú nàng, ai muốn thú nàng?

Hiện tại thật vất vả mới xuất hiện một người không ghét bỏ phế vật Quân Mặc Sơ, lại là nam nhân cường đại như vậy, một bên trong lòng hân âm thầm phi nhỏ sở thích quái dị của Thanh Minh Dạ, lại coi trọng nữ nhi phế vật của hân như vậy, một bên ước gì Thanh Minh Dạ cùng Quân Mặc Sơ hiện tại liền thành hôn, miễn cho hân vị đại thiếu gia này đối ý.

Hảo cái gì mà hảo? Quân Mặc Sơ rốt cuộc không nhịn nổi nữa, liền vỗ bàn đứng dậy, mặt không chút thay đổi nói: “Ai nói ta phải gả cho hân.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thư: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Sính lễ của hân

* sính lễ: lễ vật của nhà trai đem đến nhà gái để xin cưới.

Hảo cái gì mà hảo? Quân Mặc Sơ rốt cuộc không nhịn nổi nữa, liền vỗ bàn đứng dậy, mặt không chút thay đổi nói: “Ai nói ta phải gả cho hân.”

Nghe vậy, Quân Chấn Thiên hơi hơi sững sờ.

Thanh Minh Dạ giữ chặt tay nàng, giọng điệu mang theo sùng nịnh, “Tiểu Sơ nhi đây là đang thẹn thùng sao? Không có việc gì, nơi này sẽ không có ai dám giễu cợt.”

Thẹn thùng cái rắm! Quân Mặc Sơ trừng mắt nhìn hân: “Ánh mắt nào của ngươi nhìn thấy ta thẹn thùng?”

“Hai.” Thanh Minh Dạ cười tủm tỉm chỉ vào hai mắt.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ ngược lại mang theo ý cười lười biếng, cực kỳ giống lão hồ li tu luyện ngàn năm.

Quân Mặc Sơ suýt nữa bị chọc giận nở nụ cười, đơn giản mặc kệ hân, nàng lạnh lùng nhìn chăm chăm Quân Chấn Thiên, “Nếu ngươi tìm ta đến chỗ này là để nhắc tới những chuyện mặc danh kỳ diệu, như vậy thật có lỗi, ta bề bộn nhiều việc.”

Nàng bề bộn nhiều việc, vội vàng phải tra xem Trữ Thanh Hà ở chỗ nào, lại vội vàng muốn tìm vị ca ca song bào thai chưa từng gặp mặt, còn muốn vội vàng tu luyện.

Nàng vội đến thời gian ngủ trưa đều không có!

Quân Mặc Sơ mặt không chút thay đổi xoay người, chuẩn bị rời đi.

Sắc mặt Quân Chấn Thiên trầm xuống, “Mặc Sơ, ngươi nói chuyện với Thanh công tử như vậy? Nương ngươi mấy năm nay dạy dỗ lễ nghi cho ngươi chính là như vậy?”

Trong lòng Quân Chấn Thiên thật muốn nôn ra một ngụm máu, Quân Mặc Sơ như vậy một chút cũng không thua kém một nữ nhi bất hiếu, cơ hội tốt bày ra như vậy còn không tranh thủ, đổi lại tiểu thư gia tộc khác, có thể nhận thức một cường giả cường đại tuổi lại trẻ như vậy, đã sớm bỏ nhào tới rồi.

Nàng khen ngược, Thanh Minh Dạ người ta đã nói đến phần này, nàng còn cự tuyệt!

Quân Chấn Thiên càng nghĩ càng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cảm thấy Quân Mặc Sơ một chút cũng không giống nữ nhi thân sinh của chính mình, hoàn toàn không có di truyền tài tình và mưu lược của hấn.

“Không quan hệ.” Thanh Minh Dạ câu môi cười, “Bản tôn liền thích người như nàng vậy.”

Quân Chấn Thiên: “...”

Hắn thật tình có điểm nghĩ không ra Thanh Minh Dạ coi trọng Quân Mặc Sơ ở điểm nào.

“Tà Phi.” Thanh Minh Dạ hô nhỏ một tiếng.

Tà Phi hiểu ý vung tay lên, năm kiện kỳ trân dị bảo đột ngột xuất hiện trước mắt Quân Chấn Thiên, hiển nhiên là vừa mới từ không gian giới chỉ lấy ra.

Ánh mắt Quân Chấn Thiên nhất thời sáng lên, giọng điệu nhin không được có chút kích động, “Này, này có phải...”

Vạn năm linh sâm, hóa chuyển linh đan, vô cực hoa.... Tất cả đều là thiên tài địa bảo khó gặp ở Thiên Khung đại lục, nhất là hóa chuyển linh đan kia, kia chính là lục phẩm linh đan luyện được sư phải đạt cấp đại sư mới có thể luyện ra!

Mắt Quân Chấn Thiên nhìn Thanh Minh Dạ, càng trở nên nóng bỏng, ngay cả hộ vệ đều đeo không gian giới chỉ, còn ra tay xa hoa như vậy, hấn thực khó có thể tưởng tượng, Thanh Minh Dạ rốt cuộc vì cái gì mà đến nơi này?

Tà Phi thần nhiên nói: “Đây là sinh lễ chủ tử cấp cho Quân gia.”

Quân Mặc Sơ cước bộ đang muốn rời đi dừng một chút, rõ ràng nói bọn họ không quan hệ, hấn cấp sinh lễ làm cái gì?

Quân Chấn Thiên cười ha hả không ngừng: “Thanh công tử thật sự là quá khách khí, sinh lễ quý trọng như vậy, nhưng thật là làm cho Thanh công tử tốn kém...”

Quân Chấn Thiên ngoài miệng khách khí, một bên lại để cho bọn hạ nhân đều thu bảo bối lại.

“Chậm đã.” Quân Mặc Sơ đột nhiên lên tiếng, đem năm kiện bảo vật kéo về trong tay mình, ôn hòa nói: “Nếu là sinh lễ cho ta, tự nhiên là ta bảo quản.”

Tươi cười trên mặt Quân Chấn Thiên nhất thời cứng đờ.

Sâu trong con ngươi Thanh Minh Dạ xẹt qua một đạo ý cười, hơi gật gật đầu, “Tiểu Sơ nhi nói không sai.”

“...” Quân Chấn Thiên thấy Thanh Minh Dạ đều nói như vậy, không muốn làm cho Thanh Minh Dạ phật lòng, hấn liền đành phải thịt đau gật gật đầu (ý nói đau lòng như cắt thịt), miễn cưỡng lộ ra chút tươi cười: “Mặc Sơ phải bảo quản thật tốt, bất quá, cô nương gia ngươi hấn là bất tiện, chỉ bằng để lại ở gia tộc....”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Rời đi (1)

Trong lòng Quân Chấn Thiên tính toán, chỉ cần bảo bối còn đặt trong gia tộc, còn sợ không rơi vào trong túi của hấn?

Nhưng mà, còn chưa có kịp mở miệng, Thanh Minh Dạ đã cười khê đánh gãy: “Không quan hệ, ngày hôm trước bản tôn đã tặng Tiểu Sơ nhi một kiện không gian pháp khí, hoàn toàn có thể cất giữ vài món nhỏ nhỏ này.”

Quân Mặc Sơ đang lo cách để bỏ vào trong không gian Càn Khôn trụ, Thanh Minh Dạ nói như vậy, thật giúp nàng giải quyết một nan đề (*vấn đề khó khăn*), vì thế, trực tiếp quang minh chính đại ở trước mặt Quân Chấn Thiên, thu vào trong không gian Càn Khôn trụ.

Quân Chấn Thiên thật muốn mắng mẹ nó, không gian pháp khí! Thanh Minh Dạ thế nhưng tặng cho Quân Mặc Sơ một không gian pháp khí?

Những vậy quý như vậy, Quân Mặc Sơ như thế nào lại không để lại trong gia tộc? Còn một mình dấu đi!

Nàng có biết một kiện không gian pháp khí có bao nhiêu đáng quý hay không?!

Quân Chấn Thiên càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, nếu không phải niệm tình giao hảo với Thanh Minh Dạ, nói không chừng bây giờ hấn đã động thủ cướp đoạt.

“Đúng rồi.” Quân Mặc Sơ ôn hòa mở miệng, lúc này hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Quân Chấn Thiên, “Hắn đã cấp sính lễ, vậy đồ cưới của ta đâu?”

Quân Chấn Thiên lần thứ hai cứng đờ, đồ cưới?!

Nàng đều đã đem sính lễ thu hết rồi, thế nhưng lại còn muốn đồ cưới!

Quân Mặc Sơ ngồi xuống bên người Thanh Minh Dạ, mặt không chút thay đổi nhắc nhở hắn, “Thanh Minh Dạ cấp sính lễ không tồi chút nào, đồ cưới của ta cũng không thể khó coi, bằng không Quân gia hắn sẽ mất mặt.”

Hiện tại mới nhớ tới mình là người quân gia? Vừa nãy mới nói thế nào!

Huyết thái dương của Quân Chấn Thiên hung hăng nhảy lên, gần như sắp bùng nổ.

Thanh Minh Dạ đối với Quân Mặc Sơ âm hiểm phúc hắc cũng là vui vẻ, bực môi gọi lên một độ cong xinh đẹp, tiếp nối lời nàng, “Tiểu Sơ nhi nói rất đúng, đồ cưới này tự nhiên không thể rất khó coi, bất quá gia chủ yên tâm, đồ cưới này bản tôn sẽ giữ lại thay cho tiểu Sơ nhi.”

“Phụ thân đại nhân sắc mặt không tốt lắm, là không muốn cấp đồ cưới cho nữ nhi sao?” Quân Mặc Sơ nhìn bộ dáng cơ hồ đã bị chọc giận của Quân Chấn Thiên, trong lòng cười lạnh.

Muốn dựa vào nàng để bám vào cây đại thụ Thanh Minh Dạ? Vậy cũng phải nhìn xem Quân gia có cái tư cách đó không!

Quân Chấn Thiên nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi, lại chỉ có thể mạnh mẽ chịu đựng, trên mặt nặn ra một chút tươi cười, “Sao có thể như vậy, đồ cưới... tự nhiên là có.”

Roi vào đường cùng, Quân Chấn Thiên đành phải phản phò Quách thị đặt mua một phần dày đồ cưới cho Quân Mặc Sơ.

Quách thị biết được chuyện này cũng kém chút nữa ngất xỉu.

Quân Mặc Sơ thẳng lợi trở về rồi đi Quân gia, trong không gian Càn Khôn try, tràn đầy đồng đồ cưới.

Thanh Minh Dạ nhìn đôi mắt trong suốt của Quân Mặc Sơ lóe sáng quang mang, giống như rơi vào bầu trời đêm đầy sao, không khỏi câu môi cười, “Vui vẻ?”

Quân Mặc Sơ liếc hắn một cái, không nói lời nào.

Thanh Minh Dạ điểm điểm cái mũi của nàng, “Tiểu Sơ nhi, tuổi còn nhỏ mà mặt than (*mặt tê liệt*, ý chỉ mặt lạnh) như vậy cũng không tốt.”

Ngươi mới là mặt than, cả nhà ngươi mới là mặt than!

Quân Mặc Sơ hừ lạnh một tiếng, “Hôm nay ngươi đi Quân gia rốt cuộc là muốn làm cái gì?”

Nàng thật cũng không cho rằng Thanh Minh Dạ đến Quân gia là để giao hảo đâu.

“Hạ sính thú ngươi nha.” Thanh Minh Dạ giọng điệu lười biếng vô cùng.

Quân Mặc Sơ mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn hắn.

Thanh Minh Dạ khẽ cười một tiếng, “Tiểu Sơ nhi, ta lập tức sẽ phải rời đi nơi này.”

Nghe vậy, Quân Mặc Sơ trong lòng có chút kinh ngạc, trên khuôn mặt vẫn duy trì mặt lạnh. “Nga, tạm biệt không tiễn.”

Đáy mắt Thanh Minh Dạ hơi trầm xuống, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, “Sính lễ hạ, đồ cưới cũng thu, hiện tại liền vội đuổi bản tôn đi?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn ta một khóc hai nháo ba thất cổ cầu ngươi không cần đi?” Quân Mặc Sơ mặt không chút thay đổi hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Rời đi (2)

Quân Mặc Sơ đập vào tay của hắn, “Hào hảo nói chuyện.”

Thanh Minh Dạ dừng lại cuộc bộ, nhìn nàng, con ngươi đen sâu thẳm giống như một cái hố động, chỉ cần nhìn một cái, liền có thể đem người hút vào.

Tại nơi sâu thẳm nhất trong con ngươi, Quân Mặc Sơ không hiểu sao có một loại cảm giác khác thường.

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, Thanh Minh Dạ lập tức phải đi, vậy hẳn đến Quân gia là để... Không phải là để giúp nàng xây dựng hậu thuẫn chứ?

Ở trong mắt Quân Chấn Thiên, Thanh Minh Dạ chính miệng cùng hắn hạ sinh lễ, nói muốn thú nàng, mặc dù hắn hiện tại phải rời đi, Quân gia cũng không dám đối với nàng không tốt....

Trong lòng Quân Mặc Sơ có chút cảm động, nói gì thì nói, ở thế giới này trừ bỏ Trữ Thanh Hà, hẳn là người thứ nhất đối với nàng không có ý đồ xấu.

Thanh Minh Dạ bỗng nhiên cười, khuôn mặt tuấn tú phong hoa tuyệt đại nhiễm đầy tiểu ý, giống như có thể đoạt đi tất cả ánh sáng trong thiên hạ.

“Tiểu Sơ nhi, bản tôn vẫn muốn hỏi ngươi, ngươi không biết là ngươi có thân sinh ca ca?”

Nghe vậy, Quân Mặc Sơ trong lòng thất kinh, “Ngươi làm sao lại biết?”

Hắn như thế nào có thể biết chuyện này?

Nguyên lai thật đúng như vậy? Thanh Minh Dạ nheo mắt lại.

Tâm thần Tả Phi vừa động, nghĩ đến cái gì, nhện không được lên tiếng hỏi: “Chủ tử, người nói chính là... Quân Lạc Hàn?”

“Không tồi.”

Đáy lòng Tả Phi cả kinh, lần đầu tiên nhận thức được một sự thật bắt nguồn từ Quân Mặc Sơ, trước kia đối với phế vật trong truyền thuyết này, hắn sẽ không có bất luận hứng thú gì, nếu không phải từ thái độ khác thường của chủ tử đối với nữ nhân này đặc biệt tốt, hắn căn bản sẽ không đi chú ý nàng.

Lúc ấy chỉ cảm thấy nàng có chút nhìn quen mắt, cũng không có nghĩ nhiều lắm, hiện tại cẩn thận suy ngẫm một chút, bỗng nhiên phát hiện, đường nét ngũ quan Quân Mặc Sơ tinh xảo, quả thật cùng bộ dáng của Quân Lạc Hàn thập phần tương tự!

Duy nhất có điểm không giống chính là, ở trên người Quân Lạc Hàn, thêm vài phần anh khí và lãnh khốc, đó là nam nhân phi thường lạnh lùng, nói không nhiều lắm, Tả Phi tiếp xúc không quá vài lần, chỉ là nghe nói, lại không gặp qua, bởi vậy trước kia mới không thể nhận ra.

Quân Lạc Hàn?

Quân Mặc Sơ nắm bắt cái tên này, “Cái người các ngươi kêu Quân Lạc Hàn...”

“Cùng ngươi phi thường tương tự.” Thanh Minh Dạ nói.

Chẳng lẽ cái người kêu Quân Lạc Hàn kia chính là ca ca song bào thai của nàng, chính là bí mật mà trước giờ vẫn bị Quân gia gia chủ cùng Quân gia trưởng lão che dấu?

“Các ngươi nhận thức hắn? Hẳn là nhân vật như thế nào?”

Nhắc tới Quân Lạc Hàn, đáy mắt Thanh Minh Dạ hiện lên một tia khác thường.

Nhưng mà Tả Phi lại không nhận được, “Quân Lạc Hàn là người làm kẻ khác phi thường kinh diễm, cảm giác này chính là không có cách nào hình dung, ở trung bộ khu, cơ hồ là không ai không biết cái tên Quân Lạc Hàn.”

Quân Mặc Sơ mị hạ mí mắt, nghe xong tựa hồ là người rất lợi hại, một khi đã như vậy, dựa theo tính cách của Quân gia gia chủ, hẳn là sẽ thôi phòng ngừa con thiên tài của chính mình, tựa như Quân Thiển Thiển, nhưng hắn tại sao lại không muốn để người khác biết hắn còn có một đứa con?

Quân Mặc Sơ âm thầm hạ quyết tâm, xem ra có cơ hội, nàng nhất định phải đi trung bộ khu, nếu như thật sự nương cùng Quân Lạc Hàn ở chỗ đó.

Hôm sao, Quân Mặc Sơ thật đúng là không có gặp lại Thanh Minh Dạ.

Người nợ giống như chưa từng xuất hiện qua, vô thanh vô thức tiêu thất.

Quân Mặc Sơ ngược lại có chút không quen, liên tiếp vài ngày, nàng đều ở khách điểm tu luyện.

Liên qua vài ngày như vậy, Quân Mặc Sơ cảm giác lực lượng trong cơ thể càng trở nên tinh thuần, làm nàng khó hiểu chính là vũ lực của nàng như cũ là ở nhất giai, nhưng mà nàng lại có thể cảm nhận rõ ràng, nhất giai vũ lực của nàng cùng người khác không giống nhau, ngược lại có điểm giống người tam giai vũ lực.

Quân Mặc Sơ mang theo nghi hoặc ra cửa, tính toán tìm hiểu chút chuyện tình ở trung bộ khu, đúng lúc này, lại truyền đến tin tức.

Quân gia gia chủ cho phép nàng tham gia thí nghiệm của Đại Vũ tổ chức ba năm một lần!

Chương 62: Nàng không đi để chuốc lấy mất mặt thì tốt rồi

Đại môn nơi thí nghiệm nằm ở bên trong hoàng cung, quyền chủ trì ở trong tay hoàng thất, ba năm mở ra một lần, mỗi lần mở ra các đại gia tộc ở đế đô sẽ phái đệ tử đến thí luyện, mỗi gia tộc chỉ có ba danh ngạch.

Trong nơi thí nghiệm có rất nhiều thiên tài địa bảo, bởi vậy đại diện cho các gia tộc lớn này là đệ tử xuất sắc nhất được phái đi, cho bọn hắn có cơ hội tới nơi này thí luyện, một mặt có thể rèn luyện cho bọn họ, thứ hai còn có thể có cơ hội đoạt được thiên tài địa bảo.

Cũng bởi vậy, thời điểm thí nghiệm bắt đầu, cũng là thời điểm các thế hệ thiếu niên của các gia tộc bắt đầu cạnh tranh tỷ thí.

Lúc này đây, danh ngạch của Quân gia nguyên bản có đại ca Quân Nam Phong, Quân Thiên Thiên, còn có tứ muội Quân Tiểu Vũ, ba người bọn họ đi.

Quân gia gia chủ ngay từ sáng sớm liền đã tính toán tốt, Quân gia tứ tiểu thư Quân Tiểu Vũ là trung cấp thượng đẳng huyết mạch, cũng là một mầm non không tồi, tuy rằng tuổi còn nhỏ một chút, mới mười năm tuổi, nhưng đã sớm rèn luyện tốt.

Nè hà mất thấy thời điểm thí nghiệm sắp mở ra, trưởng tử Quân Nam Phong còn chưa có trở về, Quân Thiên Thiên sợ là không kịp đi chiêu sinh ở Thánh Giả học viện, đã muốn sớm xuất phát, còn lại một mình Quân gia tứ tiểu thư, Quân Chấn Thiên như thế nào có thể yên tâm.

Vì thế Quách thị liền đề nghị Quân Mặc Sơ trước mặt Quân Chấn Thiên.

“Gia chủ, không bằng để cho Mặc Sơ đi thôi, hiện giờ nàng cũng có vũ lực, để cho nàng đi rèn luyện cũng tốt.”

Nhắc tới Quân Mặc Sơ, trong lòng Quân Chấn Thiên liền cảm thấy không thoải mái, “Liền là nhất gia vũ lực như nàng? Không đi để chuốc lấy mất mặt thì tốt rồi.” Còn không biết đã dùng cái yêu pháp loạn thất bát tao gì để mạnh mẽ nâng lên vũ lực.

Quân Chấn Thiên ngẫm lại liền cảm thấy bức mình.

Quách thị nói: “Vậy gia chủ liền tính buông tha cho danh ngạch thí luyện năm nay? Thiên Thiên đã sắp tiến vào trung bộ khu, đứa nhỏ Nam Phong còn ở bên ngoài thí luyện chưa về, không sợ Quân Mặc Sơ chỉ có nhất giai vũ lực, nói không chừng nàng vận khí tốt, nhặt được bảo bối thì sao?”

Quách thị đã tính toán tốt, chỉ cần Quân Mặc Sơ đến nơi thí nghiệm, thời gian thí luyện ít nhiều cũng phải mất một tháng thời gian, chờ nàng rời khỏi nơi thí luyện, thời hạn báo danh của Thánh Giả học viện cũng đã sớm kết thúc, đến lúc đó Quân Mặc Sơ có muốn cũng không vào được.

Quân Chấn Thiên nghĩ nghĩ, để hắn buông tha cái danh ngạch này, hắn căn bản luyện tiếc, nơi thí luyện hoàng gia chương quán, ba năm mở ra một lần, lần này buông tha, liền phải đợi ba năm nữa.

Vì thế liền nghe theo lời đề nghị của Quách thị, đành phải cho Quân Mặc Sơ đi.

Quân Mặc Sơ nguyên bản cũng không muốn đi, chỉ là thời điểm nghe Quân Chấn Thiên nói bên trong có rất nhiều thiên tài địa bảo, trong lòng vừa động, nàng hiện tại thiếu tiền a!

“Hào, ta đi.” Quân Mặc Sơ đáp ứng, “Bắt quá ta có cái yêu cầu.”

Quân Chấn Thiên: “...” Biết trước nàng khẳng định sẽ không đáp ứng thống khoái như vậy!

Bao nhiêu người muốn có cái danh ngạch kia, nàng khen ngược, cấp nàng một cái danh ngạch, nàng còn muốn đòi thêm cái yêu cầu.

Quân Chấn Thiên chịu đựng xúc động muốn mắng chửi người, nghiêm mặt lạnh nhạt hỏi: “Nói.”

“Trong thí luyện, ta nhặt được cái gì, cái đó tất cả sẽ về ta.” Quân Mặc Sơ ra điều kiện.

Nghe vậy, Quân Chấn Thiên tức giận vỗ bàn, “Người là người đại diện của Quân gia, mặc kệ ở bên trong nhặt được cái gì, đều là của Quân gia.”

Quân Mặc Sơ nhún vai: “Vậy người tìm người khác đi thay đi, ta không đi.”

Quách thị thấy nàng như vậy, vội vàng khuyên nhủ: “Quân Mặc Sơ, người bây giờ đích thực có hơi quá đáng, gia chủ cũng vì muốn tốt cho Quân gia chúng ta.”

Quân Mặc Sơ mặt không chút thay đổi nhìn nàng một cái, “Quân gia chúng ta? Một nhà mà đuổi ta ra khỏi cửa, trục xuất mẫu nữ ta?” Ngự khí của nàng

mang theo nồng đậm chiêm chọc.

Quân Chấn Thiên hiện tại nghe thấy nàng nói liền đau đầu, cẩn thận nghĩ nghĩ, rút cuộc thỏa hiệp, “Đi, về ngươi liền về ta ngươi, bắt quá, nếu như là của tứ muội Tiểu Vũ của ngươi đạt được, ngươi cũng đừng nghĩ muốn.”

Bên môi Quân Mặc Sơ cong lên một độ cong thần nhiên: “Thành giao.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Tài Tiểu Thụ: Phúc Hắc Tà Vương Nghịch Thiên Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.